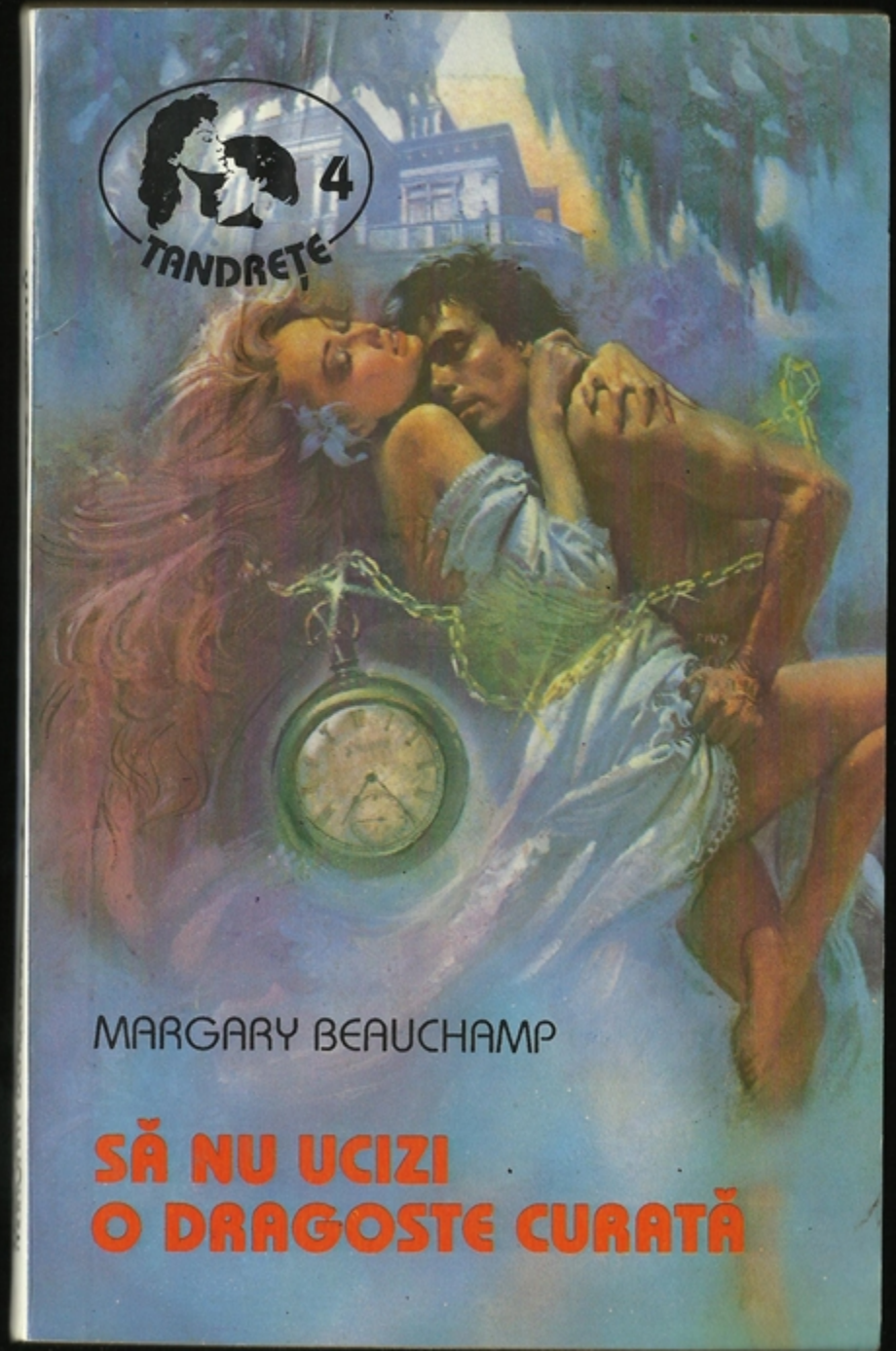
TANDREȚE
4
MARGARY BEAUCHAMP
SĂ NU UCIZI
O DRAGOSTE CURATĂ

Editor
ZAMFIR M. RUSU

Coperta
GEORGE CRISTEA

1

ÎNCĂ DIN PRIMELE ore ale dimineții începu să cadă o burniță neplăcut de rece însă atât de caracteristică pentru regiunea Noii Anglii. Cu toate că era deja luna mai, de mai multe zile furtuna hăituia nori negri și amenințători deasupra micii localități de munte, încât vremea se menținea rece și umedă, ca în noiembrie.

Dena privea pe fereastra clasei. Încă o oră, gândi ea, și voi fi în sfârșit liberă. Privi din nou la capetele plecate ale fetelor, care scriau cu hărnicie în caietele lor albastre de teză și, în sinea ei, suspină ușurată.

Anul de curs care se încheia acum aici, la școala de fete din Chatsworth, nu fusese tocmai roz pentru Dena. Deși trecuseră deja două luni de la cearta ei cu Webster, Dena mai simțea și acum o strângere în stomac de îndată ce îi auzea pașii apropiindu-se.

Cum de-am putut fi atât de proastă! își reproșă ea cu ciudă în gând.

În toamna din urmă își făcuse obiceiul ca după cursuri, când toate fetele erau plecate, să mai rămână o perioadă de timp în clasă, pentru a corecta lucrările. Între

timp, privirile i se plimbau visătoare de la gazonul bine îngrijit al grădinilor şcolii la grandioasele şi înzăpezitele masive muntoase din zare.

În astfel de clipe gândurile îi zburau invariabil spre acele perioade, în care tatăl ei mai era încă în viaţă. Nici nu trecuse de fapt prea multă vreme de atunci şi, totuşi, câte nu se schimbaseră între timp!

Denei îi venea câteodată tare greu să creadă că, printr-o singură lovitură a sorţii, devenise o orfană lipsită de mijloace de subzistenţă, căreia îi fusese posibil să se menţină deasupra linei de plutire numai datorită amabilităţii directorului de şcoală, Webster Barret.

Şi Dena fusese pe vremuri elevă aici, în Chatsworth, o şcoală superioară de fete unde îşi dădeau bacalaureatul fiicele familiilor avute. După moartea tatălui ei, Webster îi făcuse propunerea de a încerca să profeseze ca învăţătoare, asigurând-o că o consideră cât se poate de potrivită pentru această slujbă.

Dena acceptase fără nici o ezitare. Chiar dacă salariul nu era cine ştie ce, îi era suficient pentru a-şi acoperi necesarul şi, pe deasupra, această activitate corespundea întru câtva pregătirii ei. Deseori, în lungile după-amieze solitare petrecute în sala de clasă, primise vizitele lui Webster, care o invita la câte o ceaşcă de cafea. Aceste ore petrecute în comun au devenit cu timpul un obicei drag şi, la un moment dat, Dena se

surprinse că aştepta cu nerăbdare să audă apropiindu-se paşii lui Webster în timp ce bătăile inimii i se acelerau. A fost astfel obligată să constate că nutrea faţă de persoana acestuia mai mult decât o simplă simpatie colegială.

A încercat, ce-i drept, să se autoconvingă de faptul că aceste sentimente erau total lipsite de sens, având în vedere că Webster era mult mai vârstnic decât ea şi cu certitudine nu ar răspunde iubirii ei exaltate.

Dar, în adâncul sufletului ei, nu-şi dorea nimic cu mai multă ardoare, decât ca, într-o bună zi, şi el să nutrească faţă de ea sentimente asemănătoare.

Dena fusese de-a dreptul fericită când, ca urmare a vacanţei de Crăciun, se produsese o întrerupere a întâlnirilor lor, dar o dată cu sfârşitul iernii Webster îşi reluă obiceiul, bătând la uşa ei aproape zilnic.

Dena nu şi-ar fi putut niciodată închipui că el ar putea fi total nereceptiv faţă de sentimentele ei. Tot mai des o obseda întrebarea dacă el nu simte oare acelaşi lucru ca şi ea. S-a complăcut în această incertitudine, până în acea nenorocită zi de sfârşit de martie, cu puţin timp înainte de începerea vacanţei de Paşte.

Gândul de a nu-l mai vedea pe Webster pentru mai multe săptămâni îi era atât de nesuferit Denei, încât, fără a mai sta mult în cumpănă, îi mărturisi marea ei dragoste. Îi fusese foarte greu să-şi învingă reţinerile,

dar o dată ce începuse să vorbească, îi fusese practic imposibil să se mai oprească.

Reacția lui Webster, după ce ea terminase ce avea de spus, a luat-o complet pe neașteptate. La orice s-ar fi așteptat, numai ca el să izbucnească în râs, nu.

Râdea și era incapabil să se oprească. Apoi îi spuse că se simte flatat să fie admirat astfel de o fetiță de douăzeci de ani – da, exact așa se exprimase: *o fetiță*. Era deja un lucru ieșit din comun, la vârsta lui, fusese el de părere, dar era mai bine pentru ea, să nu-și ia prea în serios înclinația pentru visare.

Dena se ridicase în picioare dintr-un salt și părăsise *Cafetaria* fugind cât putu de repede, simțind că nu-și va mai putea stăpâni mult plânsul.

În ușă mai întorsese o dată capul, însă Webster nu făcu nici cel mai mic gest de a o urma.

Din ziua respectivă relația dintre ea și Webster s-a schimbat. El continua să fie, ca și până atunci, la fel de politicos și amabil, dar în atitudinea lui se strecurase o anumită doză de rezervă și formalism, pe care Dena nu o remarcase înainte niciodată.

Cel mai rău era însă faptul că de atunci nu o mai vizitase niciodată după-amiezile în sala de clasă și nici nu o mai invitase vreodată la o cafea. Acest lucru o întristă tare mult pe Dena. Se simțea îngrozitor de singură. Însă o și ambiționă totodată să nu se lase

cuprinsă de deznădejde. Cel mai bun lucru pe care îl putea face în primă instanță era să se comporte ca și cum nu s-ar fi întâmplat nimic. De postul ei la școala de fete depindea însăși existența ei și Dena era destul de realistă să înțeleagă că nu putea pleca și lăsa totul baltă, doar pentru că relația ei cu Webster luase o întorsătură atât de neplăcută.

Așa că se hotărî să se stăpânească până la sfârșitul anului școlar. După aceea urmau trei luni de vacanță și avea ea să vadă ce se putea face în această situație.

Dând curs unei inspirații de moment, Dena își cumpărase un bilet la o cursă *charter** pentru Sudul Franței. Intenționa să facă un tur pe bicicletă al Coastei Mediteranei pentru a revedea unele din locurile pe care le vizitase pe când era copil împreună cu tatăl ei...

Acum, la auzul sunetului ascuțit al clopoțelului care marca sfârșitul anului școlar, Dena constată cu oarecare uimire că se bucura într-adevăr să plece în această călătorie și că ardea de nerăbdare să înceapă cu pregătirile de drum.

Părăsi clasa cu un zâmbet de mulțumire, strângând vraful de caiete sub braț.

Nu bănuia că avea să nu mai uite niciodată această vară petrecută în Sudul Franței.

---

* bilet cu preț redus la un zbor închiriat în scop turistic (n.t.)

2

DENA SE PRIVI CU OCHI critic în oglinda aflată în camera de hotel. Inspiră profund, trăgând pe nări mirosul de levănțică, care pătrundea prin fereastra deschisă. În zare, munții cu pante line se contopeau cu marea, în timp ce soarele mediteranean scălda totul într-o lumină alb-gălbuie.

Câteva zile de plajă îmi vor face bine, gândi Dena. Îmi voi începe turul ciclist după ce mă voi sătura de aer curat și mă voi și bronza puțin. Dena se învârti pe călcâie. "Chiar că nu-mi stă rău de loc", își spuse în sinea ei. Noul bikini îi venea într-adevăr de minune.

Apoi Dena plecă spre plajă. Pe drum, cumpără o porție de plăcintă cu ceapă și își continuă drumul, observând cu mare atenție tot ce se petrecea în jurul ei.

Unele lucruri se schimbaseră dar multe rămăseseră la fel cum și le amintea din timpul ultimei ei călătorii. Fostul sat de pescari se transformase într-un orășel turistic foarte animat și intens frecventat, unde se îmbulzeau turiști veniți din întreaga lume.

Dintr-o dată, Mediterana se dezvălui covârșitoare privirilor Denei. Începu să fugă fără să stea pe gânduri,

pentru a se opri apoi, uimită, pe plajă. Nu-și amintea să fi fost atât de întinsă. Sute de adoratori ai astrului solar păreau a zace prosternați în nisipul fierbinte.

Copii clădeau de zor castele de nisip în timp ce câțiva bărbați jucau un joc cu un fel de rachete de bedmington, având aparent drept scop să trimită mingea cât mai aproape de capetele unor tinere drăguțe, astfel ca acestea să îi bage în seamă, unele supărându-se, altele râzând.

Dena căută din priviri un loc liber, își întinse prosopul și se întinse pe el. Căldura binefăcătoare a soarelui îi dădea un fel de stare de toropeală. După puțin timp, adormi de-a binelea. Dena tresări din somn abia când o mână i se așeză cu fermitate pe umăr. Încă buimacă, privi drept într-o pereche de ochi căprui. Aceștia aparțineau unui tânăr prezentabil cu trăsături puțin exotice. Să fi avut în jur de treizeci de ani.

– Ar fi mult mai bine pentru dumneavoastră dacă v-ați ridica acum, spuse el, într-o engleză surprinzător de fluentă, din care răzbătea un ușor accent franțuzesc.

Îi dărui Denei un zâmbet fermecător, dezvelindu-și dantura de un alb strălucitor.

– În cazul primei expuneri la razele unui soare atât de intens, continuă el pe un ton doct, este bine să nu se depășească o jumătate de oră. Și apropo, pe mine mă cheamă Yves. Pot să mă așez pentru o clipă lângă dumneavoastră, înainte să plecați?

Dena era atât de surprinsă încât nu fu capabilă decât să accepte dând din cap. Era ușor ameţită din cauza soarelui şi într-o oarecare măsură şi somnoroasă.

Yves o privi în adâncul ochilor şi-i spuse:

– Pentru informarea dumneavoastră: am treizeci şi unu de ani şi reputaţia de crai irecuperabil. Am la bancă în jurul a treisprezece milioane de dolari şi încă nici un program pentru această seară. V-ar face plăcere să mă însoţiţi la cazinou pentru a-mi da o mână de ajutor să toc o parte din averea, care mă împovărează atât de tare?

Se ridică cu un râs cuceritor. În prima clipă Dena nu-şi putu da seama dacă ceea ce-i spusese trebuia luat în serios sau dacă îşi bătuse doar pur şi simplu joc de ea.

– Şi aveţi pretenţia să cred tot ce-mi spuneţi?, întrebă ea.

– De ce nu veniţi cu mine pentru a afla dacă-i aşa?, îi propuse el râzând.

Dena stătu o clipă pe gânduri, apoi îi dădu adresa. Apoi sări în picioare şi alergă în apă, să se răcorească.

În timp ce înota vârtos chibzuia, oare cât din ceea ce tocmai îi povestise Yves putea fi adevărat. Ei, probabil că nici măcar un singur cuvânt.

Oricum, scăpase de a petrece seara în singurătate. Noroc, cel puţin, că avea în bagaje măcar o rochie ca lumea.

3

DEŞI SOARELE APUSE-se deja de câteva ore bune, aerul serii degaja în continuare o căldură plăcută când Dena părăsi pensiunea la care trăsese pentru a urca în limuzina neagră, care aştepta la intrare.

Yves îi aruncă o privire admirativă când Dena se lăsă să alunece pe fotoliul din faţă.

– Propun să trecem mai întâi pe la cazinou şi apoi să mergem să luăm o mică gustare. Ştii, aşa se obişnuieşte în Franţa, adăugă el.

Dena încuviinţă din cap pentru a-i fi pe plac. Nu mâncase toată ziua decât plăcinta aceea cu ceapă şi simţea de pe acum un fel de leşin de la stomac.

Yves călcă acceleraţia la fund şi maşina goni prin noapte. Privind pe geam, Denei i se păru că, prin multitudinea de lumini, coasta este mult mai interesantă noaptea decât ziua.

Într-un târziu în faţă le apăru o clădire asemănătoare unui palat.

– Ei, iată că am ajuns, spuse Yves în timp ce parca maşina.

O mulțime destul de apreciabilă se înghesuia la intrare, dar Yves trecu pur și simplu după ce-l salutase, printr-o ușoară înclinare a capului, pe funcționarul în uniformă care controla biletele și încasa banii pentru intrare.

Au traversat o sală mare, ticsită de automate și mese de joc, la care-și încercau cot la cot norocul, atât turiști cât și localnici.

Nu doar podeaua ci și pereții erau tapetați cu covoare imense plușate de culoare roșie.

Denei îi atrase însă în primul rând atenția impunătoarea masă de ruletă, care domina centrul încăperii.

– *Messieurs, faites vos jeux*, răsună vocea crupierului.

– Ce zice?, îl întrebă ea pe Yves.

– Că acum începe jocul. Hai să trecem în spate și să ne uităm și noi.

Se așezară în spatele jucătorilor și Yves îi explică Denei regulile de joc.

– Se vede că te pricepi foarte bine, îl luă ea ușor peste picior.

– Da. Chiar că mă pricep, îi replică Yves zâmbind până la urechi.

– *Rien ne va plus* se auzi din nou vocea crupierului.

– Hai să facem rost de câteva jetoane și să ne încercăm norocul, îi propuse Yves.

După ce intrară în posesia jetoanelor, Yves întrebă:

– Când este ziua ta de naș tere?

– Pe douăzeci și opt august, îi răspunse Dena mirată.

– Perfect, atunci în această seară numărul nostru norocos va fi douăzeci și opt.

Yves mizâ o mare parte din jetoane pe acest număr și apoi amândoi urmăriră cu sufletul la gură rotirea bilei albe pe discul ruletei. Bila se roti tot mai încet. Apoi, în sfârșit, bila se opri. Pe câmpul douăzeci și opt!

Cu fața radioasă, Yves adună o adevărată grămadă de jetoane. Apoi îi oferi Denei brațul.

– Acum putem merge să mâncăm, îi explică el plin de satisfacție. Altfel habar n-am de unde aș fi putut să plătesc această masă. Pentru că, știi, adineauri am cheltuit ultimii mei bani pe jetoane. Îi făcu cu ochiul și, pentru o clipă, gândurile Denei zburară spre tatăl ei.

S-ar răsuci în mormânt dacă ar vedea cu cine am ieșit în această seară, gândi ea.

În timpul drumului spre restaurant, Dena rămase destul de tăcută, dar apoi, când Yves o conduse pe terasa îmbietoare a unui restaurant, buna dispoziție îi reveni.

– Astăzi vom servi cea mai gustoasă mâncare din întreaga Franță, o asigură Yves. Sper să ai o poftă de mâncare corespunzătoare.

Nu exagerase. Dena devoră multitudinea de feluri, începând cu scoici înăbușite în vin alb, trecând prin fazan cu trufe și sfârșind cu o minunată cremă desert, care ți se topea în gură.

După ce terminară de mâncat, Yves se lăsă mulțumit pe spate, măsurând-o pe Dena cu zâmbetul pe față.

– Sper, *Mademoiselle,* că sunteți satisfăcută. Îmi permiteți să vă ofer în încheiere un cognac?

Dena ridică mâinile, în semn de apărare.

– Îți mulțumesc mult, Yves. Zău că este suficient. Dacă nu ai nimic împotrivă acum aș dori să mă duci înapoi la pensiune. Pentru mine a fost o zi lungă și sunt destul de obosită.

– Nici o problemă. Nu trebuie să te scuzi. Am să te conduc la hotelul tău.

În momentrul în care se așezară în mașină, Yves o privi pieziș.

– Trebuie să-ți spun ceva, Dena...

Dena simți o gheară în stomac. Nici nu era de așteptat altceva. Dintr-o dată realiză de unde venea neliniștea, pe care o simțise de-a lungul întregii seri.

Își așeză mâna pe brațul lui.

– Te rog, Yves, nu spune nimic. Nu doresc să știu ceea ce vrei să-mi comunici, oricât de drăguț ar fi acest lucru.

El o privi surprins.

– Ești sigură?

– Da, sunt, se forță Dena să vorbească, deși simțea ceva ca un nod nedefinit care i se așezase în gât.

– E-n regulă, spuse calm Yves. N-am să scot nici un sunet măcar. Apoi se aplecă spre Dena și o trase cu putere la pieptul său, sărutând-o îndelung și cu pasiune.

Dintr-o dată, Dena avu sentimentul că se compune din două jumătăți diferite, fiecare fiind trasă în direcții opuse. Fără îndoială, îi plăcea mult de Yves. Seara cu el fusese foarte plăcută. De multă vreme nu mai petrecuse atât de bine. Și pe deasupra, Yves mai era și fermecător, prezentabil și prevenitor.

Dar – mai era și țesătura aspră de lână din care era croită haina sa, în care persista un ușor iz de tutun de pipă. Webster! Iarăși și iarăși Webster! Oare niciodată nu-i vor da pace gândurile legate de el? O vor urmări ele oare până și aici, în sudul Franței?

Și asta, cu toate că el nu găsise nimic mai bun de făcut decât să râdă cu superioritate, atunci când ea îi mărturisise dragostea?

Dena realiză abia acum că avea ochii în lacrimi și își propti violent mâinile în pieptul lui Yves.

– Nu, Yves, nu pot. Te rog, condu-mă acasă. Vocea nu o mai asculta în timp ce lacrimi mari i se rostogoleau pe obraji. Nu ești vinovat cu nimic, Yves, se scuză ea. Zău

că nu are nici o legătură cu tine. Doar că eu... că am neapărată nevoie de a fi singură acum.

Mirat de această ieşire, Yves se dăduse puţin înapoi. Chipul său exprima consternarea, însă vocea îi rămase la fel de calmă.

– Cred că înţeleg. Ai un prieten acasă, nu-i aşa?

Dena scutură din cap.

– Nu, nu despre asta este vorba... Eu – este prea complicat să-ţi explic. Pur şi simplu nu sunt în stare să vorbesc despre asta acum.

Maşina nici nu apucase să se oprească de tot că Dena deschisese deja precipitat portiera, coborând aproape din mers.

– Mulţumesc mult, Yves!, îi strigă ea în maşină, înainte de a trânti portiera. Am petrecut o seară minunată alături de tine. Te rog, uită-mă pur şi simplu – văd eu cum mă descurc până la urmă.

Apoi alergă cât putu de repede în casă. Yves călcă acceleraţia la fund, ambalând puternic motorul înainte de a demara cu cauciucurile scrâşnind. Îşi aminti de o vorbă pe care o învăţase cu câţiva ani în urmă de la o altă americancă: "A dobândi ceva înseamnă, de cele mai multe ori, a şi pierde ceva în acelaşi timp..."

Cu aceste cuvinte în cap, Yves ridică din umeri şi se hotărî să o uite pe Dena la fel de repede cum o şi cunoscuse.

4

ÎN URMĂTOAREA dimineaţă Dena se trezi foarte devreme. Soarele abia începuse să răsară în clipa când ea sări din pat..

În baie Dena se văzu obligată să constate că avea ochii injectaţi şi umflaţi. Se strâmbă în oglidă şi îşi cufundă capul în apă rece.

Dena era furioasă pe ea însăşi pentru că îşi pierduse controlul cu o seară în urmă, şi furioasă şi pe Webster, pentru că îi amăra zilele până şi în concediu. Şi, ca şi cum nu ar fi fost de ajuns, avea o migrenă îngrozitoare, care probabil că se datora cantităţii apreciabile de vin roşu pe care o băuse ieri la masă.

Se lăsă să alunece iarăşi în pat, cu o privirea tristă, pierdută î n zare. Cum urma să-ş i petreacă această zi?

Acum, după experienţa trăită în seara precedentă, mica localitate de coastă părea că-şi pierduse jumătate din farmec.

Dena era furioasă foc din cauza slăbiciunii de care dăduse dovadă. Cum să-şi explice altfel faptul că o podidiseră lacrimile în faţa unei persoane complet necunoscute? În fine, ce-a fost, a trecut, iar acum, cel mai

potrivit lucru era probabil să părăsească cât mai repede această localitate. I-ar fi fost cât se poate de neplăcut să-l reîntâlnească pe Yves.

Așa că Dena își împachetă lucrurile, achită nota de plată și părăsi pensiunea. Se opri la prima cafenea pe care o întâlni în cale pentru a servi un *croissant** cu o ceașcă mare de cafea.

De la ospătăriță află de unde putea închiria o bicicletă și după doar două ore Dena lăsase deja orașul în urmă. Pedala prin regiunea deluroasă scăldată în soare, spre cel mai apropiat sat. De pe șosea i se oferea o priveliște minunată a întregii coaste.

Dena era fericită să poată contempla plaja cu agitația ei zgomotoasă doar de la distanță. Nu avea nici cel mai mic chef să se afle ea însăși acolo.

În timp ce mergea încotro o ducea drumul, bucurându-se de vântul care îi răcorea nasul, gândurile începură treptat să i se cristalizeze în minte.

Și astfel, în timp ce pedala singură singurică pe bicicleta de închiriat printre minunatele dealuri ale peisajului mediteranean, Dena își jură că atâta vreme cât va mai zăbovi în concediu aici, nu va mai avea de-a face cu bărbații, fie ce-o fi! Se săturase până peste cap! Nu dorea să mai cunoască niciunul, cu atât mai puțin să aibă de-a face cu vreunul! În legătură cu acest jurământ, Denei

* cornuleț proaspăt, de casă, specialitate franceză (n.t.)

îi mai veni și o altă idee. Așa că în primul sat se interesă unde era poșta.

Cumpără o ilustrată timbrată, pe care o aruncă după scurt timp în cutia poștală, având următorul text:

Dragul meu Webster,

Deși îmi este neplăcut să te deranjez în vacanța de vară mă văd totuși nevoită să-ți comunic faptul că apreciez modul în care ai răspuns sentimentelor mele ca fiind total lipsit de scrupule și vulgar.

Nu voi mai reveni în toamnă la școală și sper din tot sufletul să fii nevoit să cauți cât mai mult până să găsești un înlocuitor de aceiași valoare.

Salutări, Dena.

Păcat că nu-i voi vedea fața, când va citi ilustrata, gândi Dena, în timp ce încăleca din nou pe bicicletă. Faptul că își suprimase unica sursă de venit îi era în acel moment destul de indiferent. Pur și simplu sosise timpul să clarifice lucrurile, o dată pentru totdeauna!

Era trecut deja de ora prânzului și soarele dogorea nemilos. Picioarele o dureau, nefiind obișnuite să depună un astfel de efort. Dena se hotărî să facă un popas, cât de repede se va putea.

Nu după mult timp ajunse în dreptul unei îmbietoare terase-cafenea. Dena coborî, își sprijini bicicleta de zid și căută un loc la umbră. După ce bău un pahar de apă pe

nerăsuflate mâncă cu mare poftă prânzul simplu, pe care și-l comandase. După ce termină, privi bănuitor spre cer. Părea că ceva se schimbase oarecum de când poposise. Lumina era parcă alta decât înainte, iar în zare își făcură apariția câțiva nori întunecați.

O aversă de ploaie nu poate să-mi facă cine știe ce, hotărî Dena în sinea ei. Plăti și se avântă din nou în șa. Nici nu era sigur că furtuna va ajunge până acolo.

Abia pedalase câțiva kilometri de când ieșise din mica localitate că cerul se acoperi de nori negri și amenințători. Fulgere orbitoare brăzdau zarea.

Dena înjură când primii stropi mari și grei o plesniră în spate. Era supărată că nu rămăsese în sat pentru a aștepta trecerea aversei. Căută cu înfrigurare din priviri un adăpost și descoperi, la câteva sute de metri, un fel de șopron. Pedală cu toată forța și reuși să ajungă la șopron înainte de a fi udă până la piele.

Rămase acolo, udă și înfrigurată, cu privirea ațintită în ploaie. Gândurile îi zburară, fără voie, din nou la Webster. Acum, aproape că regreta gestul impulsiv pe care-l făcuse. E caracteristic pentru tine, gândi ea. Renunți așa, pe negândite, la slujbă fără a avea nici cea mai mică idee ce se va întâmpla cu tine.

Dar o altă voce din ea îi șoptea: Ce s-a făcut nu mai poate fi schimbat. Încearcă să găsești cea mai avantajoasă soluție. Ai reușit să de descotorosești atât de

slujbă, cât și de unicul om în care puteai să ai cât de cât încredere. Acum te afli singură în pragul vieții, fără să ai un prieten măcar. Nici bani nu ai. Dacă e să fii realistă, singurul lucru care ți-a mai rămas este certitudinea, că nu are cum să-ți meargă și mai rău de atât.

Consolându-se cu astfel de gânduri sumbre, Dena privi în lungul șoselei, când, dintr-o dată, descoperi în zare o siluetă umană, care se apropia în pas alert.

Nu după mult timp își putu da seama că era vorba despre un bărbat, care părea chiar mai tânăr decât ea. În mod evident, și el căuta un loc unde să se adăpostească de ploaie, întrucât se îndrepta alergând spre șopron.

Dena păși spre intrare și-i făcu semne cu mâna, de îndată ce se apropie suficient. Curând el se afla lângă ea, zâmbindu-i cu răsuflarea tăiată. Judecând după îmbrăcăminte nu părea să facă parte din categoria țăranilor simpli pe care îi întâlnise până acum prin partea locului.

Când i se adresă, Dena își dădu de îndată seama că nu se folosea nici de dialectul meridional local, ci că se exprima în franceza cultă.

Propriile ei cunoștințe de franceză erau departe de a fi dintre cele mai bune. Oricum însă, se dovediră suficiente pentru a înțelege că băiatul ar locui la un fel de gospodărie țărănească care era situată destul de aproape

și că o invita să îl însoțească la el acasă, pentru a aștepta acolo ca ploaia să se oprească.

Dena acceptă bucuroasă pentru că nu-i surâdea în mod deosebit să rămână în continuare în șopronul acela posomorât.

Așadar, porniră împreună la drum. În timp ce Dena împingea bicicleta de ghidon, află de la Claude, cum îl chema pe băiat, că avea optsprezece ani, că acum se afla în vacanța de vară și-și petrecea majoritatea timpului dând o mână de ajutor tatălui său.

De asemenea, Dena află că Claude urma cursurile unei școli pariziene și că, în fond, îi plăcea destul de mult acolo, exceptând faptul că era veșnic tachinat de colegi pentru că era atât de pirpiriu. După un timp oarecare i se confesă Denei că, după ce va scăpa de sub oblăduirea tatălui său, intenționează să-și cumpere o motocicletă puternică, cu care să hoinărească cât e ziua de lungă prin munți.

Când Dena îi povesti că era învățătoare și preda la o școală, Claude izbucni într-un hohot de râs, mărturisindu-i că până atunci o considerase mai tânără decât el.

Apoi, pe neașteptate, se opri spunând:

– Ei, am cam ajuns. Intrăm pe aici.

Totuși, Dena nu vedea nimic altceva decât o pădure de pini. Claude coti pe o cărare îngustă.

Denei i se păru că se ține de o veșnicie pe urmele lui Claude, fără ca să se schimbe ceva din aspectul încojurător. Până la urmă, pinii se rărira întru câtva și apoi ieșiră din pădure.

Prima reacție a Denei a fost să-și țină respirația, apoi scoase un fluierat de apreciere. Ceea ce se înălța în fața ei nu era în nici un caz o gospodărie țărănească, ci se asemăna mai degrabă cu un mic castel.

Este imposibil ca aceasta să fie casa unui simplu țăran! o fulgeră prin minte și nu se simți tocmai în largul ei la gândul că va trebui să se prezinte în starea în care se afla în fața unui fel de castelan.

Clădirea avea o formă dreptunghiulară, neobișnuită și era aproape complet acoperită de iederă. Ferestrele erau străjuite de grilaje lucrate măiestrit din fier forjat și numeroase balcoane și proeminențe ale zidurilor decorau edificiul care, în rest, lăsa o impresie mai degrabă dezolantă.

– Și aici locuiești tu?, întrebă Dena cu ușoară neîncredere în glas. Cine știe, poate că, în inconștiența lui juvenilă, Claude nu intenționa decât să o păcălească.

– Păi cum altfel, o asigură el, dând din cap cu nerăbdare. Intră, până când mă duc să văd dacă este tata acasă.

5

CLAUDE O CONDUSE pe Dena pe sub impunătorul portal de intrare și apoi, după ce străbătură un hol mare și pustiu, o introduse într-o încăpere care, după aprecierea Denei, trebuia să fie camera de zi. Și această încăpere avea un aspect ciudat, oarecum rece și părăsit, iar Dena gândi că lăsa această impresie probabil pentru că mobilele vechi și desigur, de mare valoare, nu reușeau în nici un chip să umple acest spațiu.

– Așteaptă o clipă. Mă întorc imediat, îi spuse Claude. Până una–alta, fă-te comodă. Făcu un gest de invitație spre unul dintre jilțuri.

Însă Dena nu se încumetă să se așeze cu hainele ude, cum erau. Așa că rămase în picioare și privi în jur.

Mobilierul era destul de ciudat. Mai multe stiluri și obiecte de valori de asemenea foarte diferite se învălmășeau peste tot, într-o dezordine generală.

Pe pereți erau atârnate tablouri imense, despre care Dena nu putea preciza dacă erau autentice și de mare valoare sau doar reproduceri de foarte bună calitate.Cu toate că piesele de mobilier erau excentrice și, în parte,

desigur și foarte scumpe, încăperea avea un aer oarecum ponosit, sărăcăcios. Ar fi avut imperioasă nevoie de o nouă zugrăveală iar perdelele, lungi până în pământ, trebuiau neapărat spălate.

Un strat subțire de praf acoperea mai multe piese de mobilier și Dena se mira cum putea mama lui Claude admite ca gospodăria ei să aibă un aspect atât de jalnic.

Dena era cât se poate de absorbită de studiul uneia dintre vechile picturi în ulei când se auzi strigată. Claude stătea în ușă și-i făcea semn, să-l urmeze.

– Tatăl meu este în bibliotecă. Ar dori să te cunoască. Trebuie să ne grăbim puțin. Știi, nu-i prea place să fie lăsat să aștepte.

Dena îl urmă grăbită pe Claude, care urcă alergând o scară largă și-și continuă apoi goana de-a lungul unui culoar aparent interminabil, oprindu-se într-un târziu în fața unei uși din lemn închis la culoare. O deschise și-i făcu semn Denei să intre. Un bărbat înalt, cu înfățișare severă, stătea în picioare lângă un birou masiv din lemn de mahon. Rafturile imense ale bibliotecii, confecționate din aceiași esență de lemn, erau ticsite cu cărți și nu lăsau să se vadă nici măcar o palmă de perete. Dena nu mai văzuse încă niciodată până atunci atât de multe cărți la un singur loc.

Tatăl lui Claude o studie cu o privire critică și apoi spuse cu o voce profundă și plină:

– Poți pleca fără grijă Claude. Și nu uita să închizi cum trebuie ușa după tine.

– Bine, tată, murmură Claude politicos și dispăru fără o vorbă. Dena îi surprinse expresia de nemulțumire în legătură cu modul în care era tratat de către tatăl lui.

– Vă rog să luați loc, o invită tatăl lui Claude.

Dena, care era perfect conștientă de modul nepotrivit în care se prezenta, se lăsă cu grijă pe marginea scaunului. Se simțea din ce în ce mai stânjenită sub privirea intensă și sfredelitoare a acestor ochi întunecați. Își dorea să fi rămas în șopronul cel umed de la marginea drumului. Deodată se simți nenorocită și părăsită.

Ei bine, acum că tot ești aici, împreună cu acest bărbat ciudat, îi șoptea o voce interioară, nu se poate să dispari așa, pur și simplu. Așa că străduiește-te cel puțin să fii politicoasă și să dai dovadă de bună creștere, pentru ca să nu agravezi și mai mult lucrurile.

Cu aceste gânduri în minte, Dena se îndreptă în scaun și-și împreună mâinile în poală, pregătindu-se pentru un interogatoriu de mai lungă-durată.

– Permiteți-mi întâi să mă prezint, începu tatăl lui Claude. Numele meu este Jean Marc Clemence. Fiul meu mi-a spus deja cum vă numiți. Spuneți-mi, Dena – sper că nu aveți nimic împotrivă dacă am să mă adresez dumneavoastră pe numele mic – ce v-a adus în fond în această regiune izolată? Din câte știu, turiștii

americani preferă locuri mult mai animate. O privea așteptând, cu sprâncenele ridicate.

Dena nu era tocmai încântată de modul formal în care i se adresase. Hotărî în sinea ei să nu se lase în nici un caz intimidată de el, și-i susținu netulburată privirea.

Ușoara tresărire de la colțurile gurii sale îi trădă Denei, că fermitatea ei îi fusese pe plac sau că, cel puțin, îl amuzase. Încurajată de acest infim gest de omenie, Dena începu prin a-l studia cu mai multă atenție pe Jean Marc Clemence. Avea trăsături severe, aproape dure, care însă lăsau să transpară că ar putea totuși fi mai abordabil și sentimental decât arăta la prima vedere.

Lasă impresia că ar fi trăit, mai demult, o dezamăgire teribilă datorită unei persoane dragi, gândi Dena, și aceasta a dus probabil la actuala sa atitudine mândră și distantă. Îi era cât se poate de limpede că n-ar fi slujit la nimic să încerce să ducă cu vorba un astfel de bărbat, așa că începu prin a-i istorisi întreaga ei poveste. Începu cu moartea tatălui ei, povesti despre felul în care Webster îi desconsiderase sentimentele și încheie cu aventurile pe care le trăise de când se afla aici, în Franța.

În timp ce povestea, Dena avu impresia că retrăiește totul, însă nu-i scăpă faptul că fața lui Jean Marc își pierdea treptat tot mai mult din duritate. Când termină, Dena se simți de-a dreptul ușurată, pentru că reușise

în sfârșit să-și descarce sufletul. Așa că îl întrebă cu un curaj pe care nu și-l cunoștea:

– Voi avea acum și ocazia de a o cunoaște și pe Madame Clemence, înainte de a pleca?

Expresia de participare dispăru ca prin farmec de pe chipul lui Jean Marc. Trăsăturile i se înăspriră în timp ce privirea îi părea pierdută în depărtări incerte.

– Nu prea cred că veți avea prilejul, îi răspunse el apăsat. "Soția mea a dispărut fără urmă de mai mulți ani de zile."

– Oh, nu am... nu am știut... acest lucru, bâigui Dena jenată.

– Ei, și de unde să fi știut?, îi aruncă el un zâmbet ironic. Doar nu aveți aptitudini de proroc.

Totuși, Dena nu scăpă de senzația de a fi comis o greșeală gravă. Ce n-ar fi dat să se poată pur și simplu scula și fugi de acolo, departe de acest bărbat sever și închistat și de imensa și atât de impersonala lui casă.

Privirea lui Jean Marc reveni însă pe neașteptate din depărtări, ațintindu-se cu un dispreț nedisimulat asupra îmbrăcămintei Denei.

– Îmi pare că sunteți destul de udă, draga mea, spuse el cu o undă de dojană în glas. Îmi veți distruge tapițeria. Ce ați zice, să vă schimbați pentru ca apoi, îmbrăcată măcar cât de cât corespunzător, să participați la cina noastră? Obișnuim să luăm masa la ora opt fix. Dacă

vreți să luați și dumneavoastră parte la cina noastră, cred că ar fi recomandabil să vă grăbiți un pic. Fiul meu vă va arăta camera dumneavoastră. Acolo veți putea face un duș și să vă schimbați.

Cu aceste cuvinte se îndreptă spre ușă, strigându-și fiul. Claude apăru imediat și o conduse pe Dena de-a lungul unei alte scări, până la camera ei.

Dena pusese deja mâna pe clanță când îl auzi pe Claude spunându-i:

– Mă bucur că rămâi la noi. Am știut din prima clipă că vei fi pe placul tatii. Și, dintr-un impuls neașteptat, se plecă înainte și depuse un sărut pe obrazul Denei. Apoi se întoarse repede pe călcâie gonind pe scară în jos, cât îl țineau picioarele.

Surprinsă, Dena privi pe urmele lui. Apoi intră în încăpere, scuturând din cap.

Dar nu dură mult până îl uită pe Claude. Nu-și putea lua gândul de la Jean Marc și neîntrerupta alternanță dintre suferință, compasiune și răceală ce-i era dăltuită pe chip. Cu toată inaccesibilitatea sa părea a fi în fond doar profund nefericit și singur. În timp ce era sub duș, Dena încercă să-și închipuie cum avea să evolueze această seară. Indiferent dacă avea să se sfârșească bine sau rău, un lucru era cert: urma să fie în orice caz o seară interesantă și cu totul ieșită din comun.

6

EZITÂND, DENA SE OPRI în capul scărilor. Nu știa în ce direcție trebuia să se îndrepte pentru a ajunge în sala de mese.

Dar înainte să apuce să-și facă prea multe gânduri, Claude se ivi ca din senin lângă ea și o rugă să-l însoțească în camera de zi. Tatăl său dorea să-i mai prezinte pe cineva.

Cu oarecare ezitare, Dena îl urmă de-a lungul culoarului. Ce surpriză avea s-o aștepte oare? Se părea că nu exista nici o Madame Clemence. Atunci, pe cine avea de gând să-i prezinte Jean Marc?

Jean Marc stătea în picioare, lângă focul care trosnea în șemineu și care cufundase încăperea într-o pâlpâire roșiatică. Stăpânul casei purta un costum de seară de o croială perfectă și schiță o ușoară înclinare a corpului în momentul în care Dena pătrunse în încăpere.

Cu tot acest gest curtenitor, atitudinea lui trăda o undă de sarcasm.

– Dumneavoastră ne-ați adus această vreme înfiorătoare?, întrebă el ridicând din sprâncene, cu o privire disprețuitoare spre exterior.

Furtuna se transformase într-o ploaie deasă și adusese pe deasupra și un val neobișnuit de frig pentru această perioadă.

Dena simți cum sângele îi urcă în obraji. Ce putea răspunde la o întrebare atât de stupidă?

– Îmi pare într-adevăr deosebit de rău, spuse ea până la urmă cu același sarcasm în glas ca și Jean Marc adineauri.

Dar el nu se lăsă provocat ci anunță:

– Aș dori să vă prezint pe al doilea oaspete din această seară. Nu se întâmplă prea des să am ocazia de a saluta atâția musafiri la cină. *Miss* Dena Parker – *Miss* Angélique Masson.

Dena îi zâmbi brunetei bine făcute care ședea pe canapeaua de lângă șemineu. În mod reflex, făcu un pas în direcția ei, pentru a-i da mâna, însă se opri încurcată când constată că Angélique nu schiță nici un gest pentru a-i veni în întâmpinare. Rosti doar un "Îmi face plăcere" chinuit, care lăsa să se înțeleagă limpede că interesul ei față de Dena Parker era cât se poate de redus.

– *Chèrie*, i se adresă ea apoi lui Jean Marc ridicându-se, prilej cu care își etală din plin formele suple și provocatoare precum și părul lung și negru.

Se sprijini de brațul bărbatului și-i spuse cu voce plină, însă puțin cam aspră:

– Nu ești de părere că ar trebui să începem cu cina? Ador felul de a găti al Mariei. Îl luă pe Jean Marc de braț și-l conduse prin fața Denei, fără a o onora nici măcar cu o privire. Dena și Claude îi urmară. Pe buzele lui Claude juca un zâmbet amuzat.

– Nu pune la suflet, îi șopti el Denei. Întotdeauna se poartă așa când sunt și alte femei de față.

Dena ar fi dorit tare mult să-i mai pună lui Claude câteva întrebări referitoare la Angélique, dar nu mai avu ocazia, întrucât se aflau deja în dreptul imensei mese și erau obligați să se așeze.

În mod evident, masa era mult prea mare pentru patru persoane iar conversația lâncezea. Jean Marc avea însă grijă să le umple încontinuu paharele cu un vin alb de cea mai bună calitate și acesta contribui la dezlegarea treptată a limbilor.

Chiar Jean Marc însuși se arătă până la urmă neobișnuit de vorbăreț. Îi povesti Denei istoria acelor locuri, începând cu ridicarea și dezvoltarea primelor sate de pescari și veșnicele confruntări armate pe care fuseseră nevoiți să le poarte cu piratii care bântuiau în vremuri de demult în mod frecvent coasta provensală.

Dena îl asculță cu interes și încercă să-și închipuie întâmplările evocate, sub influența imaginilor

coastei pe care le văzuse până în acel moment. Jean Marc făcu o scurtă pauză pentru a bea o gură de vin, înainte de a continua, făcând un semn spre Angélique:

– Acest castel, în care trăiesc în prezent împreună cu fiul meu, a fost construit de strămoșii lui *Miss* Masson. Mai multe generații ale familiei ei au trăit între aceste ziduri iar *Miss* Masson a petrecut aici clipe fericite în timpul copilăriei.

Dena observă că Angélique pălise ușor și strângea nervoasă în mâini paharul de vin, pentru a-l goli apoi dintr-o singură sorbitură.

Dena nu era prea sigură dacă dorea să asculte sfârșitul acestei istorisiri. Atmosfera deveni dintr-o dată încărcată și Dena căuta cu disperare în gând vreo cale de a-l determina pe Jean Marc să se oprească. Dar nu-i veni nici o idee, văzându-se astfel obligată să aștepte în tăcere desfășurarea evenimentelor ce aveau să vină.

Jean Marc se lăsă pe spate pe scaun, încrucișându-și brațele pe piept.

– Pe când eram copil, continuă el, nu am avut parte de condiții atât de elevate de trai, ca Angélique. Este însă drept că, mai apoi, norocul mi-a surâs într-un alt mod, și anume sub forma jocului de cărți. Când de-abia împlinisem douăzeci de ani am avut parte de formidabilul noroc de a juca o partidă de cărți cu tatăl lui Angélique, Pierre Masson.

Aruncă pieziș o privire fugară spre Angélique, care îl implora din ochi să înceteze odată, dar Jean Marc nici nu se gândea să se oprească din povestit.

– Bătrânul Masson era un beţiv şi jucător de cărţi notoriu şi îşi neglija pe deasupra şi fiica într-un mod condamnabil. Aşadar, am jucat toată noaptea cărţi şi apoi şi ziua următoare, până la asfinţit. Şi atunci, în sfârşit, casa a trecut în proprietatea mea împreună cu tot ce ţinea de ea.

Dena îl fixa cu ochii măriți pe Jean Marc, incapabilă să vorbească de îngrozită ce era.

– Ei bine, tatăl lui Angélique nu a găsit nimic mai bun de făcut, după ce a fost astfel înjosit, decât să dispară pentru totdeauna. Întrucât nu aveam nici la vremea respectivă o inimă total împietrită, tot eu am avut grijă de Angélique, pentru că nenorocirea pe ea o lovise cel mai tare. Drept urmare, i-am cumpărat jos, în sat, o mică pensiune, pe care o mai ţine şi astăzi. Dar tare mă tem că această doamnă, aici de faţă, încă nu se declară satisfăcută complet, pentru că născoceşte tot felul de căi pentru a redobândi casa. Trebuie să fiu foarte atent pentru ca să nu reuşească, încheie Jean Marc cu un zâmbet exagerat de drăgăstos. Altminteri, într-o bună zi, mă voi trezi din nou în stradă, încă înainte să-mi dau seama de ce mi s-a întâmplat.

– Ai omis ceva, rosti pe neaşteptate Angélique, cu un ton îngheţat.

– Zău? Şi ce anume, mă rog? întrebă Jean Marc, ţinând piept privirii ei duşmănoase.

– De ce nu povesteşti şi ce s-a întâmplat cu Nina ta, soţia acelui Jean Marc atât de încununat de succes?

Jean Marc strânse pumnii şi trăsăturile i se înăspriră.

– Tot ce a povestit este purul adevăr, continuă Angélique cu o voce suavă, dar a omis un lucru, cu toată dragostea lui declarată faţă de adevăr, pe care eu nu îl consider de loc plictisitor sau lipsit de importanţă. Când a dat peste Jean Marc acest noroc nemaiîntâlnit, el era căsătorit cu Nina, pe care o iubea cu o patimă arzătoare. Erau amândoi la fel de săraci ca nişte şoareci de biserică. Mama lui era bucătăreasa noastră şi tatăl lui – bătrânul pe care poate că l-aţi întâlnit deja la bucătărie – grădinarul nostru. Ei bine, Nina era tot ce avea el mai scump pe lume.

Dena aruncă o privire furişă spre Claude şi îşi dădu seama că acesta nu asista pentru prima dată la aceasta istorisire însoţită de acuzaţii reciproce.

– Nina îi dărui lui Jean Marc un fiu. Pe Claude. Şi ar fi putut trăi toţi trei, fericiţi şi împăcaţi în mica lor gospodărie de ţară, dacă – ei bine, dacă Jean Marc nu ar fi intrat atât de neaşteptat în posesia acestei case. Nina

își ieși din fire când află ce s-a întâmplat și-l rugă pe Jean Marc să o restituie, întrucât, după judecata ei, nu i se cuvenea. El însă se opuse cu încăpățânare iar Nina îl amenință până la urmă că îl va părăsi. El nu a crezut că ar fi posibil ca ea să vorbească serios. Și într-o zi, când se întoarse acasă, nu-l găsi decât pe micuțul său fiu, care zbiera cât îl țineau puterile. Nina dispăruse și nimeni nu a mai auzit vorbindu-se de ea – până în ziua de astăzi.

Angélique aruncă o privire triumfătoare, întâi spre Jean Marc, apoi în cerc, spre Dena și Claude.

– Așa, aceasta a fost cealaltă parte a istorisirii, încheie ea cu un zâmbet diabolic. Povestitul mi-a deschis o nemaipomenită poftă de mâncare. Ce-o face oare Marie cu friptura aia?

Restul cinei se derulă pentru Dena ca într-un coșmar. Deși bucatele erau într-adevăr excelente, îi pierise orice poftă de mâncare. Rămase surprinsă când constată că Angélique, Jean Marc și Claude îndesau în ei nestingheriți cantități impresionante de mâncare.

Cina consta dintr-un șir aparent interminabil de feluri, dar lucrul cel mai surprinzător era faptul că cearta de adineauri, care îi tăiase Denei orice poftă de mâncare, părea să nu fi afectat pe nimeni în rest.

Dena se hotărî să părăsească cât mai repede această casă și pe proprietarul ei atât de ciudat, deși în adâncul

ființei ei simțea, că Jean Marc nu-i era de loc indiferent. Dimpotrivă, era fascinată de atitudinea sa distantă și imperetrabilă.

Când toți se ridicară după ce terminară de mâncat pentru a merge în camera de zi, Dena îi dădu de înțeles lui Jean Marc că ar dori să-i vorbească între patru ochi.

El îi făcu semnu să-l urmeze și intră în încăperea alăturată, trecând printr-o ușă înaltă.

– Ei, ce ai pe inimă? o întrebă el, sprijinindu-și mâinile pe umerii ei, în timp ce o privea adânc în ochi.

Această atingere și modul intim de adresare erau atât de neașteptate, încât Dena simți cum o străbate un fior și, îi veni greu să mai gândească limpede.

Se desprinse din atingerea lui și-i spuse cu gravitate:

– Vă mulțumesc pentru faptul că m-ați... că m-ați găzduit atât de amabil. Dar acum trebuie să plec mai departe. Mai am multe locuri pe care aș dori să le vizitez prin împrejurimi și de aceea, sunt de părere că este poate mai bine, să nu mai zăbovesc prea mult aici. Eu...

Jean Marc nu o lăsă să termine:

– Dena, vrei să ne părăsești așa de repede din cauza discuției de adineauri, de la masă?

Dena scutură din cap, cu privirea fixată în podea, însă Jean Marc îi ridică bărbia cu degetul, obligând-o să-l privească în față. Expresia ochilor o trădă imediat.

– Îmi pare sincer rău, Dena, că s-a întâmplat așa. Angélique și cu mine avem atât de rar oaspeți că aproape am uitat cum trebuie să ne comportăm de față cu străinii. Dena constată cu uimire că pe chipul lui se întipărise o expresie blândă, aproape de vulnerabilitate, care dovedea autenticitatea scuzelor sale.

– Îmi este imposibil să fiu de acord să-ți continui drumul la o oră atât de târzie, continuă Jean Marc. Te rog să accepți ospitalitatea mea și să mai rămâi aici, cel puțin peste noapte. Nu aș avea o clipă de liniște dacă ai pleca acum.

Pentru o clipă Dena rămase contrariată, neștiind ce să facă. Întrucât continua să tacă, Jean Marc îi spuse:

– Nu trebuie să-ți fie teamă de mine. Nu mă comport tot timpul așa ca adineauri, la cină. O privea rugător. Așadar, vei rămâne?

Dena răspunse confirmând din cap, după o oarecare ezitare.

– Bine, voi rămâne în această noapte, se auzi ea spunând.

– Mă bucură să aud acest lucru. Jean Marc zâmbea. Și te rog, nu cumva să părăsești casa mâine dimineață, înainte de a-ți lua rămas bun de la mine. Mai este un lucru, pe care aș dori să-l discut cu tine. Iar acum s-a făcut deja prea târziu. Ar fi mai bine să ne întoarcem în

camera de zi. Angélique se întreabă cu siguranță deja ce facem de-atâta vreme.

Când se întoarseră la ceilalți, Dena observă că expresia afectuoasă, aproape imploratoare, cu care Jean Marc o rugase să rămână, dispăruse fără urmă de pe chipul acestuia.

Este într-adevăr un bărbat remarcabil, gândi Dena. Pur și simplu nu reușesc să-mi dau seama ce este în capul lui. Are atâtea fațete diferite încât niciodată nu poți ști, care va ieși la lumină în clipa următoare.

După ce conversația lâncezi timp de încă o jumătate de oră, Dena se ridică și spuse noapte bună.

Tocmai urca scările spre camera ei, când auzi, dintr-o dată, pași în urma ei. Dena se întoarse și o văzu pe Angélique, care ajunsese în capul scărilor.

– Așteaptă o clipă, Dena!, îi strigă ea.

Angélique părea agitată, deoarece pieptul i se ridica și cobora în ritmul unei respirații precipitate, lucru ușor de observat datorită decolteului generos al rochiei.

– Aș dori să mai clarific un aspect, în ceea ce ne privește pe noi două. Această casă îmi aparține, Jean Marc îmi aparține de asemenea și, în cazul în care ți-ar veni cine știe ce idei creț în căpșorul ăla drăguț, cu cât le vei uita mai repede, cu atât îți va fi mai bine. Și vezi, încearcă să nu-ți prelungești, nici măcar cu un minut peste strictul necesar, ședereа în această casă. Și în

cazul în care nu vei da ascultare sfatului meu, s-ar putea să regreți.

Ochii întunecați ai lui Angélique aruncau vâlvătăi pătimașe. Cu aceste cuvinte se răsuci pe călcâie, întorcându-i brusc spatele și pășind mândră, cu capul ridicat.

Dena intră în camera ei. Se lăsă să alunece pe patul mare și ademenitor și rămase cu privirea ațintită în tavan.

În capul ei, gândurile se învălmășeau în dezordine. Dar, mai mult ca niciodată, devenise conștientă de imensa putere de atracție, pe care Jean Marc Clemence o exercita asupra ei.

Însă și Claude constituia un mare semn de întrebare. De ce o sărutase oare atât de spontan astăzi și încă într-un mod, care trăda de fapt mai mult decât o simplă simpatie?

Și apoi mai era și avertismentul pe care i-l dăduse Angélique. Oare cât de serios vorbise? Avea oare de gând să-i facă vreun rău în cazul în care ea, Dena, nu-i urma sfatul de a dispărea cât mai repede?

Câte întrebări fără răspunsuri! Dena se strânse ghem ca un copil mic și adormi curând.

7

SOARELE STRĂLUCEA puternic prin geam când Dena se trezi în dimineața următoare.

După ce se întinse, Dena sări din pat. Trase perdelele complet și ieși în micul balcon, de unde i se oferea o splendidă priveliște a peisajului provensal. Dena inspiră profund aerul proaspăt al dimineții.

Apoi își reaminti într-o străfulgerare de cele discutate cu Jean Marc. Ce-i mai spusese oare, înainte de a se reîntoarce împreună în camera de zi? Că ar mai avea ceva de discutat cu ea?

Dena se întoarse în cameră, cugetând intens cu ce să se îmbrace din puținele lucruri pe care le luase cu ea, pentru a se prezenta în fața lui. Până la urmă se hotărî pentru o bluză roz și o fustă largă, asortată.

Se așeză în fața oglinzii și se machie, măcar în măsura în care i-o permiteau cele câteva accesorii pe care le avea în bagaje. Apoi își strecură picioarele în sandalele cele noi cu barete înguste și tocuri înalte, care făceau ca picioarele să-i pară și mai lungi.

Camera în care se servea micul dejun era părăsită când intră. Apoi o descoperi însă într-un colț pe Marie, care era ocupată cu aranjarea florilor într-o vază. Dena se apropie de ea și o privi o vreme lucrând.

– Ce minunat arată!, excalamă ea entuziasmată într-un târziu. Casa și-ar pierde jumătate din strălucire dacă nu ar fi aceste minunat de frumoase flori la tot pasul.

– Da, spuse Marie încet, stăpânul casei prețuiește florile mai mult ca orice.

– Nu trebuie să vă fie teamă să-l numiți pe Jean Marc fiul dumneavoastră, spuse Dena cu voce prietenoasă. Știu totul.

Marie se întoarse spre ea, zâmbind timid.

– Oh, n-am știut, murmură ea, adăugând și mai încet: Dumnezeu să vă binecuvânteze. Apoi se răsuci și ieși din cameră.

Dena rămase pe loc contrariată, privind în urma ei. Marie i se părea neobișnuit de modestă și reținută, pentru mama lui Jean Marc.

Dena cumpănea deja dacă nu era cazul să se așeze la masa pregătită, când auzi apropiindu-se Jean Marc. Imediat, pulsul i se acceleră. Ce copilărie! se certă ea singură. Abia ieri își jura ca, pe durata acestui concediu, să nici nu mai privească din apropiere vreun bărbat. Și iată că acum aștepta cu răsuflarea tăiată ca ușa să se deschidă și atât de atrăgătorul Jean Marc să pășească

în încăpere. Jean Marc o salută pe Dena cu un zâmbet distrat și luă loc pe partea opusă a mesei. Apoi, fără să îi mai acorde nici măcar o privire, începu să-și răsfoiască corespondența matinală.

Ridică privirea doar în clipa în care intră Claude, care luă loc lângă ei.

– Știi prea bine, fiule, spuse el cu severitate, că doresc să fii punctual la micul dejun.

Apoi se dedică din nou corespondenței sale. Dena avea impresia că pentru el, era ca și inexistentă. Deși nu voia să recunoască, se simțea ignorată și rănită în orgoliul ei. La ce dracu' își mai dăduse atâta osteneală cu aspectul ei exterior? Își bău cafeaua în tăcere, mâncând un *croissant*, în timp ce Jean Marc trecea de la corespondență la parcurgerea rapidă a ziarului de dimineață. După aproximativ zece minute, binevoi în sfârșit să împăturească ziarul la loc. Își drese vocea înainte de a i se adresa Denei.

– Ieri seară îți spusesem că aș mai avea ceva de discutat cu tine, îți amintești? Vocea îi suna blândă și prietenoasă, nicidecum atât de rece și de o politețe formală cum o obișnuise până acum. Am fost nevoit să mă gândesc mai mult la Claude în ultimul timp, și mi-a venit ideea că poate nu-i este de nici un folos să hoinărească toată vara de capul lui prin împrejurimi și să-mi dea doar din când în când câte o mână de ajutor în

casă sau în grădină. Nu i-ar strica dè fel dacă ar mai avea și o altă preocupare...

Își drese din nou vocea și continuă:

– Uite unde vreau să ajung, Dena – ai fi dispusă să mai rămâi o vreme pentru a-i preda engleza lui Claude? La anul va începe studiile și va fi nevoit să citească și cărți în limba engleză. În acestă situație, i-ar fi de mare folos, dacă nu ar avea probleme cu limba.

Își dădu seama după chipul Denei, că îi primise rugămintea cu oarecare scepticism, motiv pentru care se grăbi să adauge:

– Eu sunt toată ziua ocupat să fac să meargă producția agricolă și să-mi văd de afacerile mele. Îmi rămâne prea puțin timp pentru a mă ocupa cum trebuie de Claude. M-ai scăpa de o mare grijă, dacă ai accepta. Fie doar și pentru o singură lună. Ei, ce zici?

Pentru câteva clipe, Dena rămase fără grai. Tocmai avea de gând să manevreze pentru a câștiga măcar un timp de gândire, când Jean Marc se ridică pe neașteptate, și-i luă mâna, strângându-i-o.

Dena avu impresia că această atingere îi provocase o descărcare electrică prin întregul trup. Și Jean Marc își retrase mâna mai repede decât era necesar, ca și cum această atingere i-ar fi produs și lui o senzație, la care nu se așteptase.

Părea puțin încurcat și era pentru prima oară când evita să o privească în ochi pe Dena.

– M-aș bucura mult, dacă ai mai rămâne o bucată de timp la noi, spuse el într-un târziu, ieșind cu pași mari din încăpere. După puțin timp, Dena auzi cum închidea ușa bibliotecii, trântind-o violent.

Destul de nedumerită, Dena rămase așezată și-și turnă încă o ceașcă de cafea. Era oare posibil ca Jean Marc să nutrească față de ea mai mult decât un simplu sentiment de simpatie? Acesta să fi fost motivul pentru popunerea pe care tocmai i-o făcuse?

Un lucru era însă sigur: se purta cu mai multă amabilitate cu ea, decât cu Angélique.

Dumnezeule mare, dar ce gânduri aiurite îmi umblă prin minte! se certă Dena singură. Nu vede în tine decât o persoană de douăzeci de ani, care ar putea reprezenta o companie acceptabilă pentru fiul său, degrevându-l prin aceasta de îndatoririle sale paterne.

Uită-l, dacă nu vrei să regreți amarnic într-o bună zi, se îndemna ea singură. Își reaminti de scena cu Angélique din ziua precedentă. Chiar că ar trebui să mă preocupe alte lucruri, își spuse Dena cu hotărâre. În fond, ce mă privește pe mine un bărbat însurat, care mai are și o prietenă pe deasupra? Se ridică cu o smucitură și ieși afară. Se hotărî să facă întâi o plimbare și să se mai gândească la oferta ce i se făcuse.

8

MAI TÂRZIU, ÎN TIMP CE Dena ședea în camera ei și se odihnea după plimbarea făcută, auzi un ciocănit timid în ușă.

– Da? Intrați!, strigă ea.

– Sunt eu, Claude. Ușa se deschise de o palmă. Ai putea să vii puțin cu mine, în bibliotecă?

Claude vorbea cu o voce atât de înceată, încât Dena îl înțelese numai cu dificultate. Ciudat, gândi ea, cum este posibil ca un bărbat atât de dominator, cum este Jean Marc, să aibă un fiu cu trăsături și comportare mai degrabă feminine.

Claude zâmbi puțin forțat, când Dena ieși în coridor, apoi porni înaintea ei spre bibliotecă.

Jean Marc îi aștepta în picioare, ca de obicei, și le făcu semn să se așeze pe două scaune așezate în fața biroului său.

– Așa deci, *puișorilor* , începu el – și Dena simți topindu-se până și ultima brumă de speranță, că Jean Marc ar putea vedea în ea mai mult decât doar o însoțitoare de vârstă apropiată pentru fiul său. Am rugat-o pe Dena să mai rămână aici încă o lună pentru a

te ajuta pe tine, Claude, la perfecționarea cunoștințelor de engleză, de care vei avea nevoie la universitate, la anul. Doresc să vă fie cât se poate de clar că trebuie să luați această sarcină foarte în serios. Și din partea ta, Dena, doresc să primesc zilnic un raport cu privire la progresele pe care le-a făcut fiul meu. Mi-e indiferent unde veți studia și ce metode de predare dorești să folosești, cu condiția să ducă la rezultate cât de cât rezonabile. Din partea mea puteți începe studiul neîntârziat.

Jean Marc îl fixă pe Claude cu o privire sfredelitoare și adăugă:

– Și încă un lucru vreau să-ți spun, fiul meu. Am remarcat faptul că în ultima vreme rămâi deseori cu privirea pierdută în zare, și asta frecvent, chiar timp de mai multe ore la rând. De aceea, îți cer insistent să acorzi Denei cea mai mare atenție, când îți predă. În caz contrar mă voi vedea obligat să o rog să întrerupă lecțiile de engleză, ceea ce înseamnă că ne va părăsi. Și nu am impresia că acest lucru îți va face prea mare plăcere."

Apoi adăugă, mai mult pentru sine decât adresându-se celor doi:

– Până chiar și fiul meu a ajuns deja la vârsta când se simte atras de aproape orice poartă o fustă. Sărmanul meu Claude. Vei vedea tu cât de curând de ce necazuri vei avea parte.

Claude, căruia îi năvălise tot sângele în obraji, se întoarse brusc și părăsi încăperea în fugă. Dena strânse pumnii și trase adânc aer în piept.

Asta chiar că era culmea! Oare ce și-o fi închipuind acest bărbat, încercând să pozeze astfel în tată grijuliu? Ciuda care pusese stăpânire pe ea pentru faptul că, în urmă cu numai două minute, i se adresase cu *puișor* , nu era nimic pe lângă furia clocotitoare care o cuprinse, văzând cum își tratează fiul. Pe deasupra își ieșise din fire ca urmare a faptului că el considera ca fiind de la sine înțeles, ca ea să accepte să rămână. Îi strigă, plină de furie:

– Ce să creadă omul despre dumneavoastră? Afirmați într-una că sunteți îngrijorat în legătură cu Claude și că vă temeți, că nu vă ocupați suficient de el. Sunteți oare chiar atât de obtuz încât să nu vedeți că pe Claude nu îl preocupă decât de scurt timp femeile și că acesta este încă un domeniu neexplorat pentru el? Ultimul lucru de care are nevoie în acest moment este un tată care să-l mai și ia peste picior cu privire la acest aspect! Dena se ambalase rău de tot. Ar trebui să vă fie de-a dreptul rușine să-l tratați în acest mod. Aș fi crezut că sunteți capabil de mai multă înțelegere față de el!

– Acum ai terminat?, o întrebă Jean Marc calm, într-o clipă în care Dena se întrerupse pentru a trage adânc aer în piept. Pe buze îi juca un zâmbet arogant,

aproape disprețuitor, care o făcu pe Dena să-și iasă aproape din minți. Să nu fi avut educația de care avusese parte, probabil că i-ar fi aruncat cu ceva în cap.

– Cred, continuă Jean Marc cu un calm accentuat, că îmi cunosc propriul fiu totuși ceva mai bine decât tine, care te afli în casa mea de mai puțin de douăzeci și patru de ore. Claude este încă un copil, atât din punct de vedere trupesc cât și psihic. A avut o pubertate destul de târzie iar eu, personal, nu consider că acest lucru a fost neapărat în dezavantajul său. După ce va intra la universitate va avea destul timp să se ocupe de fete. În ceea ce privește acest aspect nu îmi fac probleme deosebite. Claude ține foarte mult la mine. Nu în ultimul rând pentru că nu are mamă și nici pe altcineva în afară de mine. Niciodată nu ar face un lucru despre care să știe, că eu nu aș fi de acord. Așa, cam asta ar fi tot ce aș avea de spus în ceea ce-l privește pe fiul meu. Acum cred că cel mai potrivit lucru ar fi să începeți lecțiile. Claude este jos în hol și te așteaptă desigur plin de nerăbdare. Și nu uita să mă informezi diseară ce progrese a făcut.

Dena rămase ca împietrită timp de mai multe secunde. Apoi se întoarse fără un cuvânt și ieși val-vârtej din încăpere. Trânti cu atâta putere ușa în urma ei, încât geamurile zornăiră.

Acest zgomot o mai ușură. Dacă tot nu fusese în stare să-i spună acestui Jean Marc pe șleau ce părere

avea despre atitudinea lui, măcar în acest mod să-și arate dezaprobarea.

Claude stătea în josul scării, așteptând-o pe Dena.

– Tatăl tău este un om într-adevăr imposibil!, îi strigă ea. Mă întorc mediat. Mă duc doar să-mi iau manualele. Și apoi am face bine să ne ducem cât mai departe de acest loc!

Claude propuse să plece la drum cu bicicletele. În acest mod putea și Dena să cunoască mai bine împrejurimile, iar el intenționa să-i arate câteva locuri deosebit de frumoase pe care n-aveai cum să le descoperi dacă nu ți le arăta cineva. Dena acceptă cu plăcere propunerea. Puse însă condiția, ca să se vorbească pe parcursul întregii zile exclusiv engleza. În acest fel aveau parte de o zi de vacanță și totuși reușeau să-și facă și treaba. Claude acceptă cu destul de puțin entuziasm.

După scurt timp pedalau împreună sub soarele dogorâtor, de-a lungul șoselei încinse.

La început, Claude avu rețineri să se exprime în engleză și rămase destul de tăcut. Dar după un timp oarecare începu totuși să sporovăiască și se dovedi că avea o mulțime de lucruri interesante de spus despre animalele pe care le vedeau sau plantele de la marginea drumului.

Dena era uimită cât de multe știa despre natură și o amuza să-l ajute să traducă în engleză ce avea de spus.

– Repede, privește aici!, strigă Claude dintr-o dată, arătând spre un struț maiestuos, care se plimba țanțoș pe câmp, nu departe de șosea. L-ai văzut? Arată formidabil, nu-i așa?

Dena nu-și credea ochilor.

– Ia spune, dar nu este ieșit din comun să întâlnești un struț în libertate aici, în Franța Meridională?, întrebă ea uimită.

– Firește că este ieșit din comun. Claude râse. În fapt, pe-aici nu există struți care să trăiască în sălbăticie. Nici vorbă. Ei aparțin tatălui meu. Sau, mai bine zis, i-au aparținut.

– De ce? Ce s-a întâmplat?, întrebă Dena.

– Păi, știi, uite cum este treaba. Deci, când se împerechează, struții o fac pentru întreaga viață. Adică rămân împreună și nici o forță din lume nu îi mai poate separa. Cel pe care tocmai l-am văzut avea o femelă, care într-o bună zi s-a îmbolnăvit grav. Tatăl meu a crezut de cuviință să separe cele două păsări și aduse femela acasă, pentru ca eu să o pot îngriji mai bine. Din păcate, pasărea a murit. În tot acest timp, masculul a dat târcoale prin apropierea casei. Însă, încă în aceiași zi în care femela a murit, a dispărut și de atunci nu l-am mai revăzut niciodată.

Se părea că povestea îi făcuse pe Claude să devină puțin melancolic, pentru că în următoarele minute pedală în tăcere, având întipărită pe chip o expresie care îi trăda concentrarea.

– Dena, izbucni el apoi pe neașteptate, crezi că tata a greșit prin faptul că nu a încercat niciodată să o regăsească pe mama?

În prima clipă, Dena nu reuși să-i răspundă. Apoi îi vorbi cu glas scăzut:

– Claude, unii oameni se comportă la fel ca struții. Iubesc doar o singură persoană, o viață întreagă și nu există nimeni, care să poată înlocui această ființă unică. Dar firește, mai există și ceilalți, care consideră la un anumit moment al vieții că se iubesc pentru eternitate, ca după trecerea câtorva ani să fie obligați să constate că nu mai au nimic să-și spună. În acest caz – și poate că aceasta a fost situația și cu părinții tăi – ar fi o greșeală să rămână în continuare împreună, când vremea dragostei a trecut de mult. Pentru că...

Acum, Dena vorbea mai mult pentru sine decât adresându-i-se lui Claude, care pedala cuminte lângă ea, ascultând cu multă atenție.

– Pentru că eu consider că cel mai important lucru este să fii într-adevăr fericit lângă omul, pe care ești de părere că-l iubești. Când ai parte de acest noroc, atunci aproape totul se rezolvă de la sine. Însă când acest noroc

s-a veștejit, este mai bine să ai tăria să te despărți. Dena făcu o pauză, privind gânditoare în zare. Apoi își întoarse privirile spre Claude și spuse: În ceea ce mă privește, aș prefera să discutăm despre un subiect ceva mai puțin complicat. Ce zici?

Devenise dintr-o dată conștientă de faptul că prin discursul de adineauri încercase să clarifice într-o oarecare măsură sentimentele pe care le încerca față de Webster. Pe cât de rău îi păruse că se terminase cu dragostea ei, pe atât de sigură era totodată că nu avea nici un sens să sufere după un bărbat care nu-i împărtășea sentimentele.

Claude o smulse din visare, anunțând-o:

– Începând din acest loc nu mai putem înainta cu bicicletele. Cel mai bine este să le ascundem în tufișuri și să ne continuăm drumul pe jos.

Dena se declară de acord, așa că începură să înainteze pe o cărare extrem de îngustă, mărginită în ambele părți de chiparoși și pini înalți. Ramurile acestora erau atât de joase încât Dena și Claude trebuiau să se plece adesea pentru a putea înainta.

Cărarea șerpuia, făcând nenumărate ocolișuri, pentru ca în curând să urce atât de pieptiș, încât Dena se văzu nevoită să-l roage pe Claude să facă un mic popas.

Soarele strălucea nemilos în înaltul cerului, înfigându-și razele arzătoare în creștetul neacoperit al Denei. Sudoarea îi picura de pe frunte și aproape că rămăsese fără suflu.

– Vino, nu mai avem mult!, strigă Claude, care se afla la câțiva metri în fața ei. Nu merită să ne mai oprim acum.

– Ești la fel de îndărătnic ca și tatăl tău! îi reproșă Dena, dar expresia feței ei arăta că nu o spunea cu răutate.

Cândva – Dena avea impresia că până în acel moment se scurseseră mai multe ore – Claude se opri în sfârșit și-i spuse:

– Așteaptă o clipă. Trebuie să găsesc intrarea cea bună.

Se luptară pentru a pătrunde printr-un tufăriș compact, înspicat cu cactuși plini cu ace nesuferite, încât Dena ajunsese pe punctul de a renunța. Tocmai când avea de gând să refuze să mai facă un singur pas măcar, Claude se opri și exclamă:

– Ei, uite c-am ajuns!

Dena păși lângă Claude și scoase un strigăt de încântare.

– Oh, dar este fantastic! Ce este, o biserică sau o mânăstire? Niciodată până acum nu am mai văzut un loc atât de frumos.

– Vino, am să-ți arăt totul. Sunt doar foarte puțini cei care au măcar habar de existența acestui loc.

Claude o luă pe Dena de mână ca pe o fetiță și împreună pătrunseră între zidurile vechi.

Copleșită, Dena trecea dintr-o încăpere în alta. Pereții erau pictați cu motive biblice și se păstrau într-o stare surprinzător de bună, deși din loc în loc tencuiala căzuse și zidurile își dezgoleau rănile sfărâmate.

După câtva timp ajunseră în grădina năpădită de plante dintre cele mai ciudate. Printre ele erau și câteva răsaduri cultivate cu diverse verdețuri.

– Cine se îngrijește de această grădină?, întrebă Dena uimită. Arată atât de bine întreținută și de curată.

– Țăranii de prin împrejurimi. S-a împământenit din vechime credința că această grădină ar avea puteri mistice și de aceea se îngrijesc să o păstreze în stare cât mai bună.

– Și tu crezi în acest lucru?, îl cercetă Dena pe Claude din priviri.

– Ei, în fond nu cred în aiureli dintr-ăstea, răspunse el cu superioritate. Dar este adevărat că întotdeauna mă simt mult mai bine, după ce vin aici. Ia spune, nu ți-e foame? Marie mi-a dat ceva de-ale gurii.

Claude scoase două pachețele din sacoșă și-i spuse:

– Vino cu mine. Știu un loc foarte potrivit pentru u. picnic.

Străbătură din nou clădirea și ajunseră până la urmă într-o încăpere vastă, în centrul căreia susura o fântână arteziană.

– Țăranii au reparat fântâna cu mult timp în urmă. Este o apă foarte bună de băut, îi explică Claude. Făcu palmele căuș și le umplu cu apa limpede. Gustă, o invită el pe Dena. Este cât se poate de răcoritoare.

Dena trebui să constate că apa avea într-adevăr un gust nemaipomenit. Apoi se așezară pe jos și își mâncară sandviciurile până la ultima firimitură.

Dena observă că somnul începuse să-i dea tot mai mult târcoale. De vină erau atât mâncarea cât și susurul plăcut al fântânii arteziene.

În cazul lui Claude, efectul părea să fie tocmai contrar. Sări neîntârziat în picioare și o întrebă nerăbdător:

– Și-acum ce facem, nu plecăm mai departe?

– Vorbești serios? Dena îl privea uluită. Îmi place atât de mult, că aș fi în stare să rămân ore întregi aici.

Dena se simți străbătută de un fior fierbinte când, dintr-o dată, își dădu seama că de multă vreme nu schimbaseră nici un singur cuvânt în engleză. Se ridică dintr-un salt și exclamă:

– Oh, Claude, viclean ce ești, știi de când vorbim numai franțuzește!? De-ar ști tatăl tău! Pariez că ai băgat de seamă, dar ai tăcut chitic!

La această izbucnire violentă, Claude tresări de-a dreptul speriat. Dena îl prinse de umeri și-l scutură.

– Puteai să faci bine să-mi atragi și tu atenția!, îi reproșă ea în mod afectat.

În loc de a-i răspunde, Claude se roși ca para focului. Dena regretă imediat că fusese atât de dură cu el. Doar știa cât de sensibil era Claude.

– Îmi pare rău, Claude, îi spuse ea cu o voce mai blândă. Nu asta voiam. Nu am avut de gând să-ți fac reproșuri...

Însă Claude nu-i răspunse, continuând să privească în jos, aparent foarte preocupat să mute cu piciorul o pietricică încoace și încolo.

Dena încercă înfrigurată să înțeleagă ce îl afectase oare atât de puternic pe băiat. Probabil că avea o legătură cu faptul că tatăl său îl trata nu tocmai cu duhul blândeții și că din această cauză reacționa disproporționat de sensibil, chiar și la o tachinare nevinovată.

– Și unde ziceai că vrei să mergi?, îl întrebă ea, încercând să-l îmbuneze. Aș dori să mai văd și alte locuri – cu condiția însă, să vorbim numai englezește, adăugă ea, amenințându-l în joacă cu degetul.

Claude continua însă să păstreze tăcerea. În loc de răspuns se întoarse și părăsi mânăstirea cu pași mari, luând-o pe aceiași cărare pe care veniseră.

Denei nu i-a fost de loc simplu să se țină de el. Însă nu spuse nimic ci se străduí din răsputeri să-l ajungă din urmă și să țină pasul cu el.

Când ajunsera din nou în locul unde cărarea dădea în șosea, Claude își scoase bicicleta din tufăriș, se aruncă în șa și călcă puternic pedalele, fără să-i acorde Denei nici cea mai mică atenție.

Dena se luptă să-și scoată bicicleta din tufăriș cât putu de repede și pedală în urma lui Claude. Era bucuroasă că șoseaua cobora în pantă spre coastă. Începea deja să simtă de pe acum briza răcoroasă, care îi făcea atât de bine după aerul încins.

Claude se mai vedea doar ca un punctuleț, departe pe șosea, la câteva sute bune de metri. Dena se străduí să pedaleze mai repede. Apoi însă constată cu ușurare că Claude își încetinise mersul și o aștepta.

– Vrei să-mi spui ceva?, întrebă ea circumspectă după ce îl ajunse din urmă, dar Claude rămase la fel de nepătruns.

– Și acum, încotro mergem?, îl întrebă Dena după ce Claude coborî de pe bicicletă și se pregătea să coboare stânca abrubtă, la piciorul căreia se spărgeau vuind valurile Mediteranei.

– Urmează-mă, pur și simplu, a fost tot ce găsi Claude de cuviință să-i răspundă. Așa că Dena coborî în urma lui pe stânca cu colțuri ascuțite, care câteodată se sfărâmau sub picioarele lor.

După o vreme ajunseră pe un fel de platformă, împrejmuită de jur împrejur de stânci și în care, din acest motiv, nu se simțea nici o adiere.

Dena descoperi o deschizătură întunecată, care se căsca între stâncile cu forme bizare.

– Am ajuns, o anunță Claude, dispărând în peșteră.

Pentru prima oară în decursul acelei zilei, Dena simți că i se face puțin frică. Se opri, ezitantă, la intrarea peșterii și chibzui, dacă nu era mai sănătos să facă cale întoarsă. Nu avea nici un chef să se târască în această văgăună întunecată și strâmtă alături de un Claude, aflat într-o dispoziție imprevizibilă.

– Ei, unde ai rămas? Claude reapăru la intrarea peșterii, făcându-i nerăbdător semn din mână.

Încă o dată, Dena cumpăni ce era mai bine să facă. Apoi hotărî că, probabil, era doar o simplă părere și că nu avea, în fond, nici un motiv rezonabil pentru care să nu intre în această peșteră.

Era evident că Claude nu venea pentru prima oară acolo.

În mod normal, înăuntru a fi trebuit să fie întuneric beznă, dacă în colț nu ar fi pâlpâit două lumânări, pe care

Claude le așezase desigur mai de mult acolo. Pe jos era întinsă o pătură din lână. Alături se găsea o sticlă plină pe jumătate cu un lichid limpede. Claude ridică sticla, o duse la gură și trase din ea o înghițitură zdravănă.

– Îmi dai și mie puțin?, îl rugă Dena, crezând că este vorba de apă.

Claude îi întinse sticla, dar, încă înainte de a apuca să guste, Dena își dădu seama după miros că nu conținea nicidecum apă ci tărie, și anume țuică din pere.

– Mulțumesc, nu. Nu-mi trebuie așa ceva, spuse ea strâmbându-se. O voce interioară o puse dintr-o dată în gardă. Fugi, cât poți de repede! Trebuie să ieși de aici, înainte să se întâmple o nenorocire! Claude îi smulse sticla din mână și mârâi cu o voce, pe care Dena nu i-o cunoștea:

– Cine nu vrea să servească, înseamnă că este deja servit. Făcu un pas nesigur în direcția ei și-i spuse apoi pe neașteptate: Ei bine, acum ia să vedem dacă sunt sau nu bărbat în toată firea. Știu foarte exact ce gândiți cu toții despre mine. Toți, dar în special tatăl meu, mă considerați un copil lipsit de experiență. Dar îți spun, am să-i arăt eu lui și am să-ți eu arăt și ție și lumii întregi că sunt orice, numai un copil prost nu!

Dena se dădu înapoi câțiva pași, dar era deja prea târziu. Se lovi de peretele de stâncă și, cu ochii măriți de groază, îl văzu pe Claude înaintând spre ea. Când o

ajunse, își apăsă cu putere trupul de al ei în timp ce buzele îi căutau gura cu înfrigurare.

Dena nu avea nici o scăpare, pentru că Claude îi strângea ca într-o menghină ambele brațe, împingându-se brutal în ea, lipind-o astfel de perete.

Are o putere uimitoare pentru un băiat atât de pirpiriu, îi trecu ei prin gând. Cuprinsă de panică, Dena începu să țipe la el:

– Claude, încetează, nu știi ce faci!

Își feri disperată capul într-o parte și începu să lovească cu picioarele în jurul ei, cu întreaga forță de care era în stare. Probabil că îl atinse pe Claude într-un loc sensibil, pentru că îl auzi dintr-o dată înjurând, în timp ce strânsoarea mâinilor sale slăbi.

Dena aruncă rapid o privire în jur. De cealaltă parte se întrezărea o geană de lumină. Acolo probabil se găsea intrarea în peșteră. Își strânse încă o dată toate forțele și se smuci, trecând în fugă pe lângă Claude, care întinsese deja brațele în intenția de a o bloca, alergând spre locul unde zărise licărul acela de lumină.

Claude făcu un salt în urma ei și ar fi prins-o cu siguranță, dacă nu s-ar fi împiedicat de pătura de lână.

Probabil că și alcoolul pe care îl băuse l-a făcut să nu reușească să se ridice destul de repede pentru a o împiedica pe Dena să scape.

Dena se târî cât putu de repede afară și alergă, fără să întoarcă capul nici măcar o singură dată, în direcția șoselei. Ajunsă acolo își dădu seama că în fuga ei nebunească uitase complet de bicicletă. Însă nici o putere din lume nu ar fi putut să o determine să se întoarcă să și-o recupereze.

Așa că mai alergă o bună bucată de drum pe șosea, până când simți că se sufocă din cauza efortului. Epuizată, se lăsă să cadă pe o bucată de stâncă de la marginea șoselei.

După ce reuși cât de cât să-și revină, lacrimi grele începură să i se rostogolească necontrolat pe obraji. Cuprinsă de disperare, Dena își îngropă fața în palme. Cum se ajunsese oare, pentru Dumnezeu, la așa ceva?

Și cum avea să-i explice ea lui Jean Marc ce se petrecuse?

9

PENTRU PRIMA OARĂ în viața ei, Dena înțelese în toată grozăvia, ce înseamnă să fii total lipsită de orice sprijin. Nu exista nicăieri măcar un singur om, în care să fi putut avea cât de cât încredere.

Așa că rămase pur și simplu așezată pe piatra ei, cu privirea pierdută în gol. Totuși, după un timp oarecare, se dezmetici suficient pentru a-și impune să ia o hotărâre.

Întrucât nu putea, de bună seamă, să rămână veșnic așezată acolo, cel mai bun lucru era să se întoarcă la Jean Marc și să-i povestească totul. Poate că era capabil să o înțeleagă și n-o va arunca afară. În fond, lucrul de care Dena se temea cel mai tare, era să dea din nou ochii cu Claude.

Așadar se ridică și făcu câțiva pași, încercând să-și imagineze cam ce reacție ar putea avea Jean Marc. Își reaminti cât de prietenos fusese ieri seară cu ea, când o rugase să rămână peste noapte.

Dacă i-ar fi fost indiferentă nu și-ar fi dat cu siguranță atâta osteneală! Și apoi, faptul că o rugase să-i dea lecții lui Claude!

Oare nu se putea ascunde în spatele acestui fapt și un interes personal, care o privea?

Cu cât se gândea mai mult la Jean Marc, cu atât i se părea Denei mai probabil că va fi capabil să o înțeleagă. Poate că va reuși să lămurească lucrurile dintre ea și Claude și să-l determine pe fiul său să îi prezinte scuze, conform tuturor regulilor. Nutrind astfel de gânduri dătătoare de speranță, Dena luă hotărârea să se reîntoarcă la castel și să procedeze întocmai cum își propusese.

Dar, unde se afla de fapt? Dena constată că soarele coborâse deja la orizont și că nu avea nici cea mai mică idee asupra locului unde se găsea.

O cuprinse un nou val de disperare. N-ar avea nici un sens să mă resemnez acum, își făcu ea curaj singură. Trebuia neapărat să încerce să ajungă la Jean Marc.

Dena își continuă drumul la întâmplare, străduindu-se cu înfrigurare să recunoască ceva din locurile pe unde trecea. Dar întunericul, care începuse să se lase tot mai compact, făcea ca regiunea să i se pară și mai necunoscută.

Dena mergea deja de o jumătate de oră când ajunse la o bifurcație. Nicăieri vreun om pe care să-l poată întreba pe ce drum să o apuce, nicăieri vreo casă unde să ceară un sfat.

În culmea iritării, Dena rămase în intersecție, chibzuind în ce direcție să o apuce. Era conștientă că și-ar fi asumat un risc prea mare, dacă pornea la întâmplare. Dintr-o dată observă în zare un punct negru, care părea să se apropie. Dena privi cu încordare punctul respectiv, încercând să-și dea seama despre ce putea fi vorba. După câteva minute constată că era vorba de un țăran cu o căruță trasă de boi.

Dena se proțăpi în mijlocul șoselei. Dacă voia să treacă fără să oprească, țăranul ar fi fost obligat să dea cu căruța peste ea. Într-adevăr, omul își opri căruța la câțiva metri în fața ei, întrebând-o cu enervare în glas ce căuta în mijlocul drumului și dacă n-avea ochi în cap.

Dena înțelese numai cu mare dificultate dialectul aproape ininteligibil în care se exprima omul. La rândul ei, se strădui să fie cât mai explicită când i se adresă:

– Vă rog, *Monsieur,* m-am rătăcit și trebuie să ajung urgent acasă. Puteți să mă luați cu dumneavoastră o bucată de drum?

Bătrânul nu se arătă prea entuziasmat de rugămintea ei, întrucât fața i se întunecă.

– Ia ascultă, micuțo, trebuie să ajung în piață cu încărcătura asta de fructe înainte de a se lumina de ziuă. Zău, nu am nici un minut de pierdut, te rog să mă crezi. Și acum, dă-te la o parte și lasă-mă să-mi văd de drum!

Era mai mult decât putea Dena suporta. Izbucni în lacrimi şi-l imploră, suspinând puternic, să o ajute. Apoi, dintr-o dată, îi veni ideea salvatoare.

– Ascultaţi, vorbi ea precipitat, stăpânul pentru care lucrez este foarte bogat. Desigur va fi foarte îngrijorat cu privire la soarta mea, în cazul că nu ajung acasă la timp. Sunt sigură că vă va cumpăra întreaga încărcătură de fructe, ca recompensă că m-aţi adus acasă teafără.

– Aşa ziceţi dumneavoastră?, întrebă ţăranul destul de sceptic, părând să cumpănească dacă era cazul să rişte un târg ce părea atât de puţin sigur. Ei, atunci spuneţi-mi cum se numeşte acest stăpân bogat şi unde locuieşte, ca să-mi dau seama dacă ceea ce mi-aţi îndrugat este adevărat.

Dena trase adânc aer în piept şi spuse:

– Este *Monsieur* Jean Marc Clemence. Din păcate nu ştiu şi adresa exactă. Ştiu doar că locuieşte într-un fel de castel şi...

Bătrânul o întrerupse cu un gest de nerăbdare.

– Firește că îl cunosc pe *Monsieur* Clemence. Se pare că omul acesta ar avea un noroc nemaipomenit la cărţi. Oricine îl cunoaşte, în împrejurimi. Bătrânul îşi râse în barbă şi o invită pe Dena printr-un gest să se urce lângă el, pe capră.

Dena se grăbi să-i urmeze de îndată invitaţia, scoţând un suspin de uşurare.

I se părea că drumul a durat o veşnicie, când ajunseră în sfârşit în faţa portalului de intrare care ducea la casa lui Jean Marc.

Când impunătoarea clădire ajunse în câmpul ei vizual, Dena trebui să constate cu neliniște că nu se vedea nicăieri vreo fereastră luminată. Doar nu era posibil să se fi culcat deja cu toţii, chibzui Dena. Cu siguranţă că a mai rămas cineva treaz, să mă aştepte pe mine.

Sau, să fi plecat oare cu toţii în căutarea mea?

Îl rugă pe bătrân să aştepte o clipă în faţă şi sări jos din căruţă.

Se propti în faţa porţii înalte şi bătu în ea cu pumnii cât putu de tare. Apoi aşteptă, cu urechile ciulite, să audă vreo mişcare în casă.

Însă totul rămase tăcut. Denei îi venea să plângă în hohote. Asta îi mai lipsea, să nu fie nimeni acasă. Ţăranul va face desigur un scandal monstru dacă nu-şi primea banii.

Lovi cu forţa pe care i-o dădea disperarea în masiva poartă de lemn şi, după o bucată bună de timp, auzi un zgomot din interior. Cineva se apropia de uşa de la intrare, fără nici o îndoială.

Apoi uşa se crăpă de-o palmă şi dinăuntru se ivi capul Mariei, îmbrăcată într-un halat de casă şi cu părul în dezordine.

– Oh, *Mademoiselle* Dena! exclamă ea. Nici nu bănuiți ce s-a petrecut astăzi aici! Jean Marc a dat dispoziție să nu vă permit sub nici un motiv să intrați. Zău că-mi pare rău, dar o să dau de dracu' dacă vă las înăuntru. Jean Marc era atât de furios încât cred că – că ar fi fost capabil de orice.

Apoi ochii îi căzură pe țăranul cu căruța.

– Și ăsta ce mai vrea?, întrebă ea înspăimântată.

Dena încercă să rezume în fraze cât mai concise întâmplările prin care trecuse în ziua respectivă.

– M-am rătăcit și acest om a avut amabilitatea să mă aducă acasă. I-am promis că va fi bine răsplătit și... păi, asta este... acum își așteaptă banii.

– O clipă, mă duc să iau niște bani, spuse Marie cu înțelegere. Se întoarse după scurt timp cu portofelul, ieși pe lângă Dena și se duse la căruță. Dena auzi cum se târguia cu țăranul.

După câteva minute se întoarse clătinând din cap.

– Ce hapsân, bătrânul ăla, ceva nemaipomenit. Mi-a cerut atâta bănet, cât nu câștigă probabil într-o jumătate de an.

– Și... i-ați dat?, întrebă Dena cu voce tremurătoare. Pot să vi-i restitui. Doar să mă lăsați să-mi iau portofelul din cameră.

– Nu-ți fă probleme în legătură cu asta, spuse împăciuitoare bătrâna. Deocamdată este mult mai important să chibzuim ce avem de făcut. Doar nu pot să te

izgonesc în toiul nopții și să te las, pur și simplu așa, în voia sorții. Intră măcar în hol. Este mult prea frig să stăm afară.

Dena o urmă pe Marie în casă. După numai câțiva pași rămase ca înlemnită, privind cu ochi dilatați de groază spre celălalt capăt al holului. Acolo stătea Jean Marc, îmbrăcat într-unul din halatele sale de mătase. Avea o mină atât de întunecată încât Dena își dori din tot sufletul ca pământul să i se crape în fața picioarelor și să o înghită.

– Du-te la culcare, mamă! se răsti el la bătrână.

– Noapte bună... Marie îi aruncă Denei o privire compătimitoare, înainte de a dispărea.

Jean Marc stătea țeapăn, fixând-o pe Dena din priviri. Deși nu spunea nici un cuvânt, Dena își dădu totuși perfect de bine seama că Jean Marc clocotea și că trebuia să facă un mare efort de voință, pentru a nu se repezi la ea.

– Dacă tot ești aici, spuse el abea stăpânindu-și vocea, am putea să mai stăm puțin de vorbă, înainte de a ne părăsi pentru totdeauna.

Dena simți cum i se moaie picioarele, când își dădu seama de furia greu stăpânită, care se ascundea în spatele vorbelor sale.

– Vino!, îi comandă el, întorcând-se brusc. Cu mare dificultate, Dena își târî pașii în urma lui.

10

JEAN MARC SE ÎNdreptă întins spre camera sa de lucru, așteptând în ușă până când intră și Dena, ca și cum s-ar fi temut totuși să nu-i scape în ultima clipă. Apoi se așeză pe marginea biroului său și începu să se joace cu un creion, părând că nu știe cum să înceapă.

O cercetă pe Dena cu o privire pătrunzătoare, apoi privi pe lângă ea și-i spuse cu voce înăbușită:

– Știi, Dena... Făcu o pauză, lăsând impresia că nu știe ce să-i spună. Apoi continuă să vorbească: Sunt șocat și profund afectat de ceea ce s-a întâmplat astăzi.

Dena trase adânc aer în piept și îl întrerupse:

– *Monsieur* Clemence, poate că ar fi mai bine dacă, pentru început...

Nu avu posibilitatea să continue, pentru că îi reteză fraza printr-o mișcare violentă. Dena înțelese că începea să-și piardă stăpânirea de sine și că o izbucnire necontrolată de furie părea inevitabilă.

– Este absolut inutil să-mi mai împui urechile în legătură cu ce s-a întâmplat, se răsti el la ea. Pentru că nu pot califica ceea ce s-a întâmplat astăzi decât ca pe un fapt

absolut intolerabil și scandalos! Dar, înainte să-mi ies și mai mult din sărite, am să-ți povestesc eu, în detaliu, ce s-a întâmplat. Poate așa vei reuși până și tu să realizezi, că te-ai comportat de-a dreptul inacceptabil.

Denei nu-i venea să-și creadă urechilor. *Ea* se comportase inacceptabil? Ceva nu era în regulă!

Și-apoi începu, încet-încet, să se dumirească. Oare ce-i povestise, pentru Dumnezeu, Claude tatălui său?

Trebuia neapărat să afle acest lucru, asta dacă avea să i se ofere vreo șansă de a se justifica. Așa că se hotărî să-și țină gura, măcar deocamdată, și să aștepte ca Jean Marc să-i servească ce avea de spus.

Jean Marc puse picior peste picior și se plecă ușor înainte, fixând-o pe Dena cu o privire înghețată.

– După ce mi-am terminat treburile astă după-amiază, începu el, m-am așezat în camera de lucru cu o carte în mână, așteptând întoarcerea voastră și primul tău raport cu privire la progresele înregistrate de fiul meu. Am rămas aici șezând, până s-a făcut ora cinei. Deși trecuse de ora opt, nici unul din voi nu a apărut, așa că m-am văzut nevoit să mănânc de unul singur. Ceea ce mi-a displăcut din cale afară. Se ridică și începu să umble fără astâmpăr, în sus și-n jos. După cină m-am reîntors în această cameră și am continuat să lucrez până în jurul orei zece. Începeam deja să-mi fac griji, întrucât nu mai venea nici unul din voi. Într-un târziu,

către unsprezece fără un sfert, m-am dus la culcare. Tocmai mă pregăteam să sting lumina, când, dintr-o dată, cineva bătu la ușă. Am deschis și am dat cu ochii de fiul meu. Trebuie să-ți spun că acesta se găsea într-o stare deplorabilă... Jean Marc deschise un sertar al broului, își aprinse o țigară și inhală profund.

– Cămașa lui Claude era zdrențuită, ca și cum ar fi luat parte la o luptă sălbatică, iar pantalonii îi erau murdari și de asemenea rupți în mai multe locuri. Avea o julitură pe brat și ochii injectați, ca și cum ar fi plâns. Când am încercat să-l iau în brațe pentru a-l consola am constatat cu groază, că respirația îi duhnea a alcool... Ochii lui Jean Marc trădau o furie necontrolată. Îți poți închipui, cam ce simți ca tată, când ești obligat să constați că s-a abuzat de propriul tău fiu?

Dena rămase perplexă. Unde voia să ajungă? Ce putuse oare păți Claude în drumul spre casă? Dar, înainte de toate – ce legătură avea ea cu toată povestea asta!? Jean Marc vorbea, ca și cum ar face-o răspunzătoare pentru starea în care ajunsese Claude acasă!

– Firește, l-am întrebat ce s-a întâmplat și unde erai, dar nu a fost în măsură să-mi răspundă, izbucnind în hohote de plâns. Abia după un timp am reușit să-l liniștesc, încât să-mi poată povesti întreaga tărășenie.

Ochii lui Jean Marc reflectau o expresie de profund dispreț. Dena simțea că nu mai poate suporta.

– Indiferent despre ce tărășenie vorbiți, povestiți-o repede, pentru că încep să înțeleg că mă învinovățiți pe mine de starea lui Claude. Și chiar că sunt din calea afară de curioasă să aflu ce aș fi făcut.

Privirea lui Jean Marc deveni încă și mai disprețuitoare, când spuse:

– Hai, Dena, lasă figurile, doar suntem amândoi oameni maturi. Astăzi abia mi-a devenit limpede, cât de matură ești de fapt. Și când mă gândesc că mi-am făcut tot timpul scrupule să mă apropii de tine! Ce prost am fost, să nu-mi dau seama de teatrul pe care-l jucai, când te dădeai fată nevinovată și lipsită de experiență. Când, de fapt, nu ești decât o aventurieră, o stricată, care se dovedește din când în când și atât de expertă în prefăcătorie, cum ți-ai interpretat tu rolul, astăzi dimineață spre exemplu!

Dena aproape că rămăsese fără glas. Era incredibil!

– Ați fi atât de amabil să povestiți acum ce v-a spus Claude?, a fost tot ce reuși să spună.

– Nu-ți stă rău de loc, când ești furioasă, micuțo, spuse Jean Marc, deși consider că furia ta este complet deplasată. Ei bine, am să-ți spun ce îți reproșez. Într-un limbaj oficial, s-ar putea defini ca *tentativă de viol*. Întâi l-ai îmbătat pe Claude, apoi ai încercat să-l seduci. A reușit să scape doar opunându-ți rezistență. S-a opus cu mâinile și picioarele, așa mi-a spus, și apoi a luat-o la

fugă spre casă. Totul începu să se învârtească în capul Denei. Deși se pregătise pentru ce putea fi mai rău pe drumul de întoarcere, la așa ceva nu se așteptase.

Mincinosul acesta viclean! Claude răsturnase pur și simplu întâmplările din acea după-amiază, pentru a ieși basma curată și o băgase astfel pe Dena la apă, în cel mai ordinar mod cu putință. Auzi, îmbrăcămintea făcută ferfeniță! Nu era decât teatru! Se adusese singur în asemenea hal, pentru ca versiunea lui să pară credibilă.

În acest moment, Dena realiză cât de fără ieșire era situația în care se găsea. Jean Marc tocmai lăsase să se înțeleagă că se simțise atras de ea. Dar acum, totul se schimbase. O considera perversă și lipsită de scrupule. La aceasta se adăuga starea de furie ce-l cuprinsese și faptul, că nu avea de gând să-i dea voie să se justifice, ascultând și versiunea ei asupra celor întâmplate.

Nu avea nici un motiv să-i acorde ei mai multă crezare, decât fiului său! Această constatare era o asemenea lovitură pentru Dena, încât ochii i se umplură de lacrimi și, în loc să se justifice, rămase tăcută, suspinând nefericită.

Jean Marc privi împietrit în jos la ea.

– Se pare că nu ai de gând nici să dai vreo explicație, nici nu pari a voi să te justifici. De aceea consider că, pur și simplu, nu ai nimic de spus, pentru că nu există ceva de spus în această situație. Vei înțelege desigur, că-mi este

absolut imposibil să te mai tolerez în calitate de profesoară a lui Claude. Cel mai bun lucru pentru toți ar fi să părăsești neîntârziat casa mea. Fiul meu a avut deja destul de suferit și aș vrea să-l scutesc de orice altă neplăcere. Știu că este foarte târziu, dar mă văd nevoit să insist, să ne părăsești încă în cursul acestei zile.

Dena nu știa ce să mai facă. Cel mai rău era că își dădea acum seama, că Jean Marc nutrise mai mult decât o simplă simpatie față de ea și că ea însăși era pe cale să se îndrăgostească de el. Și totul era acum distrus pentru totdeauna și asta, din cauza unui eveniment care nu avusese niciodată loc!

– Încă o întrebare, Dena, întrerupse Jean Marc șirul disperat al gândurilor care o chinuiau. Aș vrea tare mult să aflu de ce ai încercat să-mi seduci fiul. Ai făcut-o, pentru că știai că nu sunt de acord să aibă de-a face cu femeile? Ai acționat cu bunăștiință, pentru a-l sustrage influenței mele paterne? Sau ai vrut doar să-mi demonstrezi că nu ești nici pe departe atât de nevinovată și fără de prihană cum te credeam? Pur și simplu, nu pot înțelege, Dena. Mă depășește. Te-am rugat să rămâi la noi, pentru că voiam să mă ocup de tine, pentru că nu-mi erai indiferentă și nu doar pentru a-l învăța pe Claude engleza. Și acesta este modul în care... Se întrerupse și păstră câtva timp tăcere. Apoi continuă, cu voce gâtuită: Cred că este mai bine dacă pleci

chiar în clipa asta, înainte să fac un lucru pe care să-l regret mai târziu.

Era mai mult decât putea suporta. Dintr-un salt, Dena se ridică și părăsi încăperea. Urcă scările, sărind mai multe trepte odată, alergând într-un suflet în camera ei. Lacrimile îi șiroiau pe obraji în timp ce-și îndesă puținele ei lucruri în geanta de voiaj. Apoi coborî scările tot în fugă. Ezită un moment în fața ușii lui Jean Marc. Tentația de a mai intra o dată și a-i arunca tot adevărul în față era prea mare.

Pentru o clipă, în fața ochilor Denei se derulă aievea scena, în care Jean Marc îi cerea iertare, strângând-o în brațele sale puternice, pentru a o consola și ocroti.

Dar rațiunea îi spuse că n-ar fi avut nici un sens. Jean Marc nu ar fi crezut niciodată că fiul lui nu era decât un mincinos ordinar. Nu, își spuse ea, nu are nici un rost. Poate că, într-o bună zi, Claude își va da singur seama ce nedreptate mi-a făcut, sau poate că Jean Marc va înțelege până la urmă cât de amarnic s-a înșelat.

Dena merse încet în lungul culoarului și apoi se strecură afară, prin portalul cel mare de la intrare. Răcoarea nopții îi făcu bine. Porni la drum, cât o duceau de repede picioarele.

Departe! Cât mai departe de această casă afurisită și locuitorii ei atât de nedrepți!

11

DOMNEA O BEZNĂ A-tât de compactă, încât Dena avea dificultăți să identifice cărarea care ducea la șosea. Îi era clar că avea șanse extrem de reduse de a găsi un adăpost la o oră atât de târzie.

Merse încet de-a lungul șoselei cumpănind ce putea face în această situație, când, dintr-o dată, o fulgeră ideea salvatoare.

Pensiunea lui Angélique! Deși nu-i convenea de loc gândul de a da ochii cu o Angélique trezită din somn, pe care s-o mai și roage să-i ofere un adăpost, își dădu seama că nu avea de ales. Pe un asemenea frig i-ar fi fost imposibil să-și petreacă noaptea sub cerul liber.

Când ajunse în sfârșit în sătuc, Dena se văzu nevoită să caute încă o bună bucată de timp, până găsi în fine pensiunea. În zare, cerul începea să se lumineze.

Cu inima bătându-i în gât, se opri în fața porții sperând din tot sufletul, ca Angélique să nu o chinuiască cu întrebările ci să-i dea, pur și simplu, o cameră. Nu se simțea capabilă să-i dea nici un fel de explicații. Era prea

obosită pentru aceasta. Evenimentele ultimilor douăzeci și patru de ore o storseseră de toată vlaga.

Tremurând toată, atât de oboseală cât și de frig, Dena aștepta să i se deschidă.

Și într-adevăr, după scurt timp auzi apropiindu-se pași și în ușă apăru o fată tânără, care părea să nu fi trecut cu mult de vârsta de douăzeci de ani și care, cu toată ora neobișnuit de matinală, îi zâmbi Denei cu amabilitate.

Este prima oară în ultimile douăzeci și patru de ore când norocul îmi surâde, gândi Dena ușurată. Se interesă, dacă proprietara era acasă și primi răspunsul că Angélique plecase la oraș și nu avea să se întoarcă înainte de câteva zile.

Dena o întrebă pe fată dacă putea primi o cameră. Când își dădu seama că era privită cu un amestec de mirare și curiozitate îi explică la repezeală, că se afla deja de multă vreme pe drum și nu avusese posibilitatea să se odihnească.

Fata se mulțumi cu această explicație și o invită înăuntru. Apoi o conduse pe Dena în cameră și-i dori noapte bună.

Recunoscătoare, Dena îi dădu un bacșis gras și, după ce închise ușa, se aruncă în pat, complet epuizată.

În numai câteva secunde adormi profund. Nu mai avusese putere nici măcar să se dezbrace...

Când se trezi, Dena nu-și putu da seama de cât timp dormea. Curios i se păru doar faptul, că peste tot în jurul ei era întuneric.

Avea o durere de cap îngrozitoare dar simțea totodată și o puternică senzație de foame. Dena încercă să ridice capul, însă zvâcniturile dureroase se intensificară în asemenea măsură, încât îl lăsă repede să cadă înapoi pe pernă.

După un timp reuși totuși să se ridice și coborî încet scările în căutarea fetei care o primise cu atâta amabilitate în ziua precedentă.

Dena o găsi un etaj mai jos, cântând pentru sine în timp ce ștergea praful.

- Bună ziua, spuse Dena cu voce tare, pentru a-i atrage atenția. Fata se întoarse și tresări speriată când dădu cu ochii de Dena. Dumnezeule Mare, dar ce palidă sunteți! Vă este rău?

Dena făcu un ușor semn că da. Durerile de cap erau la fel de chinuitoare ca atunci când se trezise și se simțea nesigură pe picioare. Pe deasupra simțea în răstimpuri că o cuprinde amețeala.

– Da, nu pot spune că mă simt prea grozav, murmură ea.

– Dar de mâncat, ați mâncat ceva?, continuă fata cu întrebările.

Abia acum își aminti Dena că nu mai mâncase nimic din momentul în care împărțise la mânăstire sandvi-ciurile cu Claude. O mâncare caldă i-ar fi prins bine, cu toate că era aproape sigură că slăbiciunea i se datora altor cauze. Totuși o întrebă pe fată, dacă i-ar putea da ceva cald de mâncare.

– Cred că la o oră atât de târzie nu veți mai găsi deschis nici un restaurant. Satul nostru este relativ mic iar magazinele și localurile închid devreme. Dar am să vă pregătesc eu de îndată ceva la bucătărie. Vă rog numai să aveți amabilitatea să nu pomeniți despre asta de față cu ceilalți clienți, pentru că în mod normal noi nu servim și masa. Am instrucțiuni foarte stricte în această privință de la *Madame* Angélique.

Dena îi mulțumi și-i promise să nu spună nimănui. Dintr-o dată, Dena avu senzația că picioarele nu o mai țin, așa că se îndreptă spre canapea, însă nu reuși să o mai ajungă. Cu un oftat ușor, se prăbuși leșinată.

– Doamne, Dumnezeule!, exclamă speriată camerista. Până la urmă tot a leșinat!

Când se trezi, Dena privi cu uimire în jur. Era culcată într-o încăpere pe care nu o mai văzuse.

– Unde mă aflu? o întrebă pe fata care stătea lângă patul ei și pe care o distingea ca prin ceață.

– Sunteți tot în pensiunea noastră. Numele meu este Lila. Nu știu dacă vă mai amintiți, dar adineauri ați leșinat. V-am dus în sus pe scări și v-am culcat în pat.

Încetul cu încetul, Dena începu să-și reamintească, chiar dacă nu avea decât o imagine vagă a celor întâmplate.

Dintr-o dată sări însă ca arsă.

– Angélique! S-a întors? exclamă ea cu o expresie temătoare.

– Nu, fiți fără grijă, o liniști Lila. *Madame* a telefonat și a anunțat că nu se va întoarce înainte de săptămâna viitoare.

Lila nu-și putea explica de unde o cunoștea această americancă pe stăpâna ei. Îi era însă teamă, deocamdată, să întrebe, pentru că era evident că Dena nu se simțea bine.

– Ați dori să vă aduc o ceașcă de supă fierbinte? Nu este ceva deosebit dar cred că trebuie neapărat să mâncați ceva, spuse ea cu îngrijorare.

Dena făcu un semn ușor că da și Lila se grăbi să dispară la bucătărie.

Întinsă nemișcată pe spate, Dena încerca să recapituleze evenimentele ce i se întâmplaseră de când poposise pe coasta mediteraneană a Franței. Dar, în loc să gândească cu mintea limpede la ce se petrecuse și să tragă concluziile ce se impuneau, în mintea ei se

învălmășeau imaginile chipurilor a doi bărbați: când Webster, când Jean Marc, făcând-o incapabilă să-și pună ordine în idei.

Ce se întâmplase cu ea? Nu reușea să se controleze? Cel mai bun lucru era să-i uite pe amândoi! Și totuși, imaginile chipurilor lor nu-i dădeau pace. Dena se înfurie. Cum să se liniștească în aceste condiții?!

Plină de disperare, Dena se rostogoli pe o parte, încercând să-și stăvilească lacrimile. În această poziție o găsi Lila, când se întoarse de la bucătărie. Nu-i puse nici un fel de întrebare, ci îi puse în față ceașca cu supă împreună cu o felie de pâine. Apoi se așeză pe marginea patului și încercă să o liniștească cu vorbe bune, în timp ce Dena își sorbea supa în tăcere.

După ce se mai întremă puțin, Dena îi întinse Lilei ceașca goală, zâmbindu-i recunoascătoare, dar apoi efortul o dădu gata și adormi aproape instantaneu.

Lila se furișă de mai multe ori în cursul nopții la patul Denei, pentru a vedea cum se simte. Aceasta dormea, dar părea chinuită de coșmaruri, pentru că se zvârcolea în somn și suspina puternic. O dată chiar scânci cu voce tare:

– Webster!

Lila o mângâie pe păr și-i vorbi cu blândețe. Acest lucru păru să o liniștească, pentru că după scurt timp, Dena începu să respire regulat și profund.

Lila ieși în vârful picioarelor. Era deja dimineață, așa că se îndreptă spre telefon și formă prefixul Parisului. Se simți ușurată când auzi în receptor o voce nazală:

– Alo, aici Hotel *Parisienne*. Cu cine doriți, vă rog?

– Aș dori să-mi faceți legătura cu *Madame* Masson. Este la camera douăzeci și cinci, din câte știu.

– Da. Un moment, vă rog.

Se auzi un păcănit și apoi Lilei i se păru că așteaptă de o veșnicie, până auzi în receptor vocea lui Angélique.

– Alo, cine este la telefon?

Lila înghiți în sec înainte de a se încumeta să răspundă. Apoi însă, spuse cu o voce fermă:

– Lila vă deranjează. Mi-ați lăsat numărul de telefon unde să vă pot găsi, în cazul că ar interveni vreo situație, căruia să nu-i pot face față singură. Ei bine, această situație a intervenit și de aceea v-am telefonat.

– Hai, dă-i drumul, despre ce este vorba?, întrebă nerăbdătoare Angélique.

Lila îi povesti totul, începând cu momentul în care tânăra americancă sosise în plină noapte la pensiune, continuînd cu îmbolnăvirea ei.

– Nu se simte de loc bine. Este teribil de agitată, are coșmaruri și plânge tot timpul. Pare complet epuizată – și nu numai din punct de vedere nervos. Nu prea știu

ce să mă fac cu ea, nici cum s-o ajut. Mă gândeam că poate îmi dați dumneavoastră un sfat.

Angélique tăcu câtva timp. Știa cine era această americancă.

– Și-a spus cumva numele?, întrebă ea.

– Da. O cheamă Dena Parker.

Angélique chibzuia cu febrilitate. Ce se putuse petrece între Dena și Jean Marc? Doar remarcase cât se poate de clar ce impresie profundă produsese fata asupra lui.

Dacă o dăduse afară, înseamnă că se petrecuse ceva foarte grav. În fond, ea, Angélique, nu avea decât de câștigat de pe urma acestei situații. Nu trebuia să-și mai facă griji, că Dena ar putea să reprezinte o rivală periculoasă. Și acum, când acest pericol nu mai exista, Angélique își putea permite să fie mărinimoasă.

– Voi încerca să mă reîntorc în această seară, spuse ea. Vom vedea atunci ce este de făcut.

Lila așează receptorul cu sentimentul de ușurare că a făcut ce trebuia. Deși *Madame* a ei era foarte capricioasă și uneori chiar nedreaptă, astăzi îi păruse cât se poate de rezonabilă.

Angélique se întoarse într-adevăr, încă în aceiași noapte la pensiune, însă e drept, aproape de revărsatul zorilor. Primul lucru pe care îl făcu a fost să vadă cum îi

merge Denei. Abia după ce se convinse că aceasta dormea profund se duse și ea la culcare.

Lila era însă tot îngrijorată de starea sănătății musafirei ei. Se strecură tiptil în camera Denei și se sperie când o găsi șezând în capul oaselor în pat, vorbind fără șir, cu ochii larg deschiși. Tocmai când se pregătea să o scuture, pentru a o trezi, Lila auzi cum Dena articulă limpede câteva nume.

"Webster", de care Lila auzise deja, dar apoi și "Claude" și "Jean Marc". Și dintr-o dată, în Lila se trezi o bănuială. Să fi fost oare vorba de acel Jean Marc Clemence, despre care toată lumea din sat știa că este iubitul lui Angélique și de fiul acestuia, Claude? Dacă era așa, ar fi fost din partea ei cea mai mare prostie, să-i povestească lui Angélique despre coșmarurile Denei.

Oricum, mai era și mâine o zi, gândi Lila, întorcându-se în camera ei. Acum era oricum prea obosită să ia o hotărâre. Un lucru era însă cert: trebuia să fie foarte atentă ce-i povestea patroanei.

Angélique era imprevizibilă. Cine știe ce idei îi mai veneau, dacă afla că Dena pomenea în somn numele iubitului ei?

Lila stinse lumina și se culcă în pat. Nu după mult timp adormi profund, epuizată de frământările în legătură cu Dena.

12

CU TOATE CĂAVUSE-se parte de o noapte atât de agitată, Lila se trezi dis-de-dimineață. Se îmbrăcă repede și coborî la bucătărie unde pregăti micul dejun.

Apoi șterse praful și făcu curat cu aspiratorul în camerele de jos, Pentru ca abia după aceea să urce cu tava încărcată scările și să bată încet la ușa Denei.

– Intră!, răspunse Dena.

– Ei, cum ați dormit?, întrebă Lila.

– Oh, cred că destul de bine.

– S-ar părea că vă merge într-adevăr mult mai bine decât ieri, o îmbărbătă Lila. Dacă continuați în acest mod, peste două zile veți fi în plină formă.

Așeză tava cu micul dejun apetisant în fața Denei.

– Aș vrea mult să mai pot rămâne puțin cu dumneavoastră, dar din păcate nu se poate, pentru că am o groază de treburi de rezolvat. V-am adus însă un clopoțel, pentru cazul că ați avea nevoie de ceva. Nu trebuie decât să sunați și va urca la dumneavoastră *Madame* Angélique căreia puteți...

– Angélique?, o întrerupse Dena îngrozită. Este aici? Credeam că... oh, cred că ar fi mai bine să-mi fac bagajele și să dispar de aici!

– Nu! Nu puteți face asta! Ar fi mult prea periculos, având în vedere starea în care vă aflați. Rămâneți culcată în pat. Mă voi îngriji și de acum încolo de dumneavoastră. Și nu vă faceți griji, *Madame* Angélique nu o să vă taie capul.

Epuizată, Dena se lăsă să cadă pe spate și păstră câteva momente de tăcere. În fond, Lila avea dreptate. Era mult prea slăbită pentru a părăsi casa.

Dusă pe gânduri, luă o gură din cafeaua fierbinte și mușcă dintr-o felie de pâine unsă cu unt.

Lila îi promise să se întoarcă cât mai repede putea, apoi coborî scările în fugă pentru a o căuta pe Angélique. Trebuia neapărat să stea de vorbă cu patroana.

După ce o căută zadarnic câtva timp, Lila o găsi pe Angélique în grădină, ocupată să taie trandafirii care se ofiliseră.

I se potrivește! gândi Lila furioasă. Eu îmi frământ creierii, cum să o ajut pe Dena să depășească momentul dificil în care se află, iar Angélique nu se gândește decât la trandafirii ei!

Când o auzi pe Lila apropiindu-se, Angélique își aruncă pe spate părul des și negru. Fără voia ei, Lila trebui din nou să constate că patroana arăta uimitor de

atrăgătoare, pentru vârsta pe care-o avea. La cei aproape treizeci și cinci de ani, Angélique avea încă un corp perfect proporționat.

Angélique trecuse printr-o mulțime de afaceri amoroase și renumele de care se bucura în sat nu era, din această cauză, dintre cele mai bune. Ei însă îi era indiferent ce gândeau și vorbeau oamenii despre ea. Își trăia viața, așa cum îi plăcea!

Înaintă câțiva pași în întâmpinarea Lilei, făcându-i semne să se așeze lângă ea, pe bancă.

– Ei, ia spune ce te frământă, o îndemnă ea pe Lila, iscodind-o totodată din priviri. Doar vii în legătură cu americanca aceia, așa-i?

Lila confirmă din cap.

– Da, *Madame,* aș vrea să vă spun tot ce s-a întâmplat de la început. Lila povesti cum se desfășuraseră evenimentele, cu destul de multe amănunte: cum se trezise cu Dena la ușă în toiul nopții, cum leșinase aceasta apoi și că de atunci părea să nu își fi revenit complet, fiind probabil destul de grav bolnavă. Și, dacă m-ați întreba pe mine, încheie ea istorisirea, aș zice că boala ei nu este de natură fizică, ci psihică. Aș zice că este vorba despre o suferință din dragoste.

Interesul manifestat de Angélique deveni și mai mare.

– Și de unde această concluzie?, întrebă ea.

Lila știa că de-acum trebuie să fie atentă la ce va răspunde.

– Noaptea are deseori coșmaruri, de care nu-și mai amintește după aceea. Făcu o scurtă întrerupere. Și apoi, câteodată, pronunță diferite nume în somn, numele unor bărbați, continuă ea cu ezitare.

– Oh, sunt toată numai urechi! o încurajă Angélique plină de încordare. Vrei să-mi spui despre ce nume este vorba?

Lila trase adânc aer în piept, înainte de a răspunde:

– Au fost trei nume. Prima oară am deslușit "Webster", apoi "Jean Marc" și "Claude". Văzând că reacția violentă la care se aștepta din partea lui Angélique nu se produce, Lila căpătă mai mult curaj și continuă: Știți, este foarte ciudat. De câte ori îi vorbesc Denei despre acest lucru, treasare speriată. De aceea i-am promis că mă voi ocupa și de acum înainte de ea. Am vrut să vă informez însă și pe dumneavoastră despre această poveste.

Angélique continuă să stea nemișcată, în timp ce gândurile i se succedau cu rapiditate prin minte.

Încurajată de lipsa exploziei temperamentale la care se aștepta de fapt, Lila o întrebă curajoasă:

– Spuneți-mi vă rog, o cunoașteți pe această tânără?

Angélique păru să se trezească la realitate în acest moment, fulgerând-o furioasă cu privirea.

– Lila, te-am angajat ca să ții casa curată și să te ocupi să nu lipsească nimic oaspeților pensiunii și nu pentru ca să-ți bagi nasul în problemele mele personale. E clar?

Lila, care tresări ușor la această izbucnire neașteptată, murmură încurcată:

– Da, *Madame*.

– În rest, însă, îți mulțumesc, Lila, continuă Angélique pe un ton mai blând, pentru că te-ai îngrijit atât de bine de musafira noastră. Am să mă ocup și eu de această problemă, să văd ce s-ar putea face.

Dându-și seama că Lila o privea cu frică, Angélique adăugă:

– Să nu-ți fie teamă că aș putea-o speria pe Dena. Nici nu am să apar în fața ei. Cred că nu stă prea bine cu nervii și nu doresc să o neliniștesc și mai tare. Tot tu te vei îngriji de ea ca și până acum, iar restul lasă-l în seama mea.

Lila se ridică și intră în casă. În timpul următoarelor ore, în timp ce-și vedea de treburile pensiunii, se mai gândi sporadic cam la ce ar putea face Angélique. Deja regreta că îi povestise atâta patroanei.

Dar, în fond, ce altceva aș fi putut face, își zise ea într-un târziu. Singură, nu aș fi putut să rezolv problemele Denei.

În dimineața respectivă Angélique a fost foarte ocupată. După discuția pe care a purtat-o cu Lila, s-a dus întins la recepția pensiunii, unde la această oră din zi putea sta și cumpăni situația fără să fie deranjată.

Doamne, ce n-aș da să-mi pot aminti mai bine... Făcu un efort de memorie. Doar a pomenit de faptul că a lucrat ca învățătoare la o școală. Pariez zece la unu că acest Webster a fost unul din învățătorii de la această școală și cu care a avut o relație mai deosebită, indiferent de ce natură o fi fost aceasta.

Dacă l-aș putea determina pe acest Webster să vină încoace și s-o ia cu el, aș scăpa de toate grijile și nu ar mai reprezenta niciodată vreo amenințare pentru mine, în ceea ce-l privește pe Jean Marc.

Angélique își sprijini gânditoare capul în palmă. Tare mult ar fi vrut să știe ce se petrecuse între Jean Marc și Dena. Firește, cel mai simplu lucru ar fi fost să-l întrebe direct pe Jean Marc. Dar alungă imediat acest gând. Cine îi putea garanta că nu va nutri mai mult decât sentimente părintești, dacă ar afla că zace singură și bolnavă în pensiunea ei.

Nu. Este cu siguranță mult mai cuminte ca deocamdată să-mi țin gura, gândi Angélique. Trebuie să reușesc să dau cumva de acest Webster!

Angélique își petrecu tot restul dimineții încercând să-și amintească la ce școală predase Dena. Era

parcă o școală de fete... Of, Doamne, dacă aș reuși să-mi amintesc cum se chema!

Chit..., nu, Chat... urmat de încă ceva. La dracu' cu memoria mea, își spuse Angélique plină de ciudă. Dar apoi se concentră din nou. "Chatwing, Chatwood", pronunță ea cu voce tare. Nu parcă altfel sunase, deși începea să semene destul de bine.

– Chatsworth!, exclamă dintr-o dată Angélique. Exact, școala de fete din Chatsworth! Da, asta este.

Fără să mai stea nici o clipă pe gânduri, Angélique puse mâna pe telefon și formă numărul informațiilor.

– Sunt Angélique Masson. Trebuie să dau un telefon urgent în Statele Unite. Și anume, trebuie să vorbesc urgent cu școala de fete din Chatsworth, din Noua Anglie. Este o problemă deosebit de urgentă. Trebuie să găsiți neapărat numărul respectiv, indiferent de cât timp ar dura.

Rugămintea lui Angélique era atât de imperativă, încât telefonistei de serviciu nu-i rămase nici o alternativă și îi promise să facă tot ce-i va sta în putință.

O jumătate de oră mai târziu telefonul de pe biroul lui Webster Barrett, directorul școlii de fete din Chatsworth, începu să sune strident.

Webster se miră. Cine putea să-l sune, când, de regulă, telefonul rămânea tăcut pe durata vacanțelor? Toată lumea era plecată: elevele la părinți, iar învățătorii

în concediu. Webster prefera să folosească perioada vacanțelor pentru rezolvarea problemelor administrative și altor munci, pentru care nu-și găsea niciodată destul timp în restul anului.

Pe deasupra nici nu avea cu cine petrece vacanța, așa că nu avea nici un rost să-și facă planuri de concediu.

În timpul acestor săptămâni îi rămânea mult timp pentru gândire. Așa că s-a gândit mult și la Dena. Se întrebă ce s-o fi întâmplat cu ea și dacă procedase corect atunci când fata îi mărturisise ce sentimente nutrea față de el.

Nu pot crede că o fată atât de tânără ca Dena ar fi putut fi într-adevăr fericită cu un director de școală cu părul cărunt, așa ca mine, își repeta el într-una.

Îl preocupa totuși mult ilustrata trimisă de Dena din Franța. Era conștient că rândurile ei reflectau orgoliul rănit, dar era mereu cuprins de îndoieli, dacă a făcut bine când i-a dat Denei de înțeles că apreciază înclinația ei ca pe o simplă copilărie.

Și, dacă era să fie foarte cinstit cu sine însuși, acum regreta întru câtva că o expediase atât de brutal pe Dena.

Chiar dacă nu era el ibovnicul cel mai indicat pentru Dena, dar ar fi putut măcar veghea părintește asupra ei, i-ar fi putut fi ca un frate mai mare, pe care te poți oricând bizui la nevoie.

Cel mai tare îl necăjea faptul că Dena îi scrisese că nu se va mai întoarce niciodată la școală. Și nici vreo adresă nu i-a dat. Nu avea deci nici o posibilitate să o contacteze. Nu-i rămânea decât să spere că într-o bună zi va da ea însăși de știre.

La toate acestea se gândea Webster când sunetul ascuțit l-a trezit din visare. Oare cine putea să sune acum, în timpul vacanței?

Webster ridică receptorul și se recomandă. O clipă nu auzi nimic, apoi se auziră mai multe păcănituri. Apoi auzi, parcă de la mare distanță, o voce cu un puternic accent franțuzesc.

Asistă mirat la un schimb de cuvinte între centralistă și o altă voce de femeie.

– *Mcdame,* aveți legătura cu numărul solicitat, spunea centralista. Puteți vorbi.

– Merçi, *Mademoiselle,* răspunse cealaltă voce, care apoi continuă: Scuzați, vorbesc oare cu *Mister* Webster de la școala de fete din Chatsworth, Noua Anglie?

– Da, la telefon, răspunse iritat Webster.

Angélique cumpăni un scurt moment, cum era cel mai indicat să-i comunice acestui bărbat necunoscut ce avea de spus. Apoi se hotărî să-i descrie starea actuală a musafirei sale și să apeleze astfel la compasiunea lui, indiferent de natura relației sale cu Dena.

– Scuzați-mă, *Mister* Webster... din păcate nu cunosc numele dumneavoastră de familie, de aceea mă văd obligată să...

– Mă numesc Barrett, Webster Barrett, o informă el. Dar despre ce este vorba, vă rog?, continuă el cu nerăbdare, pentru că întreaga poveste îl intriga din ce în ce mai mult.

– V-am telefonat, întrucât presupun că o cunoașteți pe o anumită *Miss* Dena Parker, care se găsește de câteva zile în pensiunea mea. Sun din *Y'quem,* un mic orășel din sudul Franței, de care cu siguranță că nu ați auzit până acum...

– Doar nu i s-a întâmplat nimic Denei?, exclamă îngrijorat Webster și Angélique înțelese imediat că relația lui cu Dena nu putea fi numai pur profesională.

– Nu, nu, îl liniști ea repede. Nu trebuie să vă faceți griji. Nu a suferit vreun accident și nici nu este grav bolnavă.

– Dar atunci ce-a pățit?, întrebă Webster nerăbdător.

– Păi știți, nici eu nu-mi dau seama prea bine. Aș zice că echilibrul ei psihic a fost puțin deteriorat. De exemplu, are frecvent coșmaruri în care strigă numele unor persoane. Persoane la care probabil că ține mult. Printre ele a pomenit și numele dumneavoastră. Ei bine, întrucât știam că Dena a predat la școala

dumneavoastră, m-am gândit că poate ar trebui să vă informez asupra stării în care se află...

– *Mademoiselle*... Webster era extrem de agitat.

– Angélique Masson, îl întrerupse ea, știind deja cum să continuie conversația cu acest necunoscut.

– *Mademoiselle* Masson, vă sunt foarte recunoscător pentru osteneala pe care v-ați dat-o să mă anunțați. Firește, trebuie să mă gândesc la ce pot face. Spuneți-mi, ați putea să-mi rezervați o cameră în pensiunea dumneavoastră, dacă iau mâine dimineață avionul și vin în Franța? Cred că ar fi mai bine să vin să văd la fața locului cum se simte Dena. Mă simt răspunzător pentru ea, de când și-a pierdut tatăl. Nu mai are pe nimeni în rest, care să-i poarte de grijă.

– Dacă vreți să vă dați osteneala să veniți încoace, îi replică încântată Angélique, mă voi îngriji firește să primiți o cameră în pensiunea mea, domnule Barrett.

– Vă mulțumesc foarte mult, *Mademoiselle* Masson. Voi veni cu primul avion de mâine. Sunt încântat că voi avea ocazia să vă cunosc. Ultimele cuvinte erau mai mult un fel de-a zice, pentru că singurul lucru de care Webster se bucura într-adevăr, era că o va revedeă pe Dena. Era totodată și foarte îngrijorat de soarta ei, dar asigurările pe care i le dăduse Angélique, că Dena nu era serios bolnavă, îl liniștiră întru câtva.

Oare suferea Dena din dragoste? Să-l fi iubit încă, deși îi scrisese că nu mai voia să aibă de-a face cu el? Să se fi datorat boala de care suferea faptului că dragostea îi rămăsese neîmpărtășită?

Astfel de gânduri se succedau în mintea lui Webster, în timp ce-și făcea ordine pe birou, oprindu-se apoi pentru a privi pe fereastră la munții din zare.

Mai aruncă o ultimă privire spre birou, constată că totul era așezat la locul său, apoi ieși și închise cu grijă ușa după el.

Fără să piardă nici un minut plecă acasă și începu să îndese într-o valiză încăpătoare diverse obiecte de îmbrăcăminte precum și de uz personal, de care credea că va avea nevoie.

În fond este un sentiment plăcut să știi că cineva are din nou nevoie de tine, după toți acești ani care s-au scurs de la moartea soției, cugetă el.

Dintr-o dată, pe Webster îl fulgeră gândul că nici nu știa la ce oră decola avionul. Speriat de propria-i necugetare se repezi cu telefonul în brațe pe marginea patului și formă numărul aeroportului.

La ora opt seara, Webster se afla deja la bordul avionului transatlantic în direcția Franței meridionale.

13

PENTRU LILA, ZIUA următoare începu la fel ca celelalte. Își termină treburile legate de bunul mers al pensiunii și, printre picături, îi duse Denei micul dejun în cameră și-i ținu companie în timp ce mânca.

Apoi o auzi pe Angélique sunând după ea. Se scuză față de Dena și coborî în fugă scările. Ciocăni la ușa patroanei și intră. Angélique era ocupată cu periatul părului ei negru și des.

– Ce pot face pentru dumneavoastră, *Madame?*, întrebă Lila.

– A sosit un anumit domn Webster Barrett în dimineața aceasta?, întrebă Angélique fără să-și întrerupă activitatea.

– Nu, *Madame*. Îl așteptați să sosească?

– Ai aranjat camera vecină cu cea ocupată de *Miss* Parker?, i-o reteză Angélique, în loc de răspuns.

– Da, camera este gata, răspunse Lila.

– Bine. Deci, când va apare acest domn Barrett, primul lucru pe care îl faci este să-l aduci la mine. Ai

înțeles? Explică-i cum crezi de cuviință, dar ai grijă să pot vorbi neîntârziat cu el, e clar?

– Da, *Madame*, răspunse ușor mirată Lila. Mai aveți și alte dispoziții?

– Nu, asta este tot pentru moment.

Lila ieși și închise ușa în urma ei. De ce-i păsa oare patroanei atât de acest *Monsieur* Barrett? Ceva nu era în ordine, cu siguranță!

Lila era aproape sigură că era vorba de același Webster, de care pomenise Dena atât de frecvent în somn. Dar, oricât de mult și-ar fi sucit mintea, nu reușea să înțeleagă ce intenționa Angélique.

Între timp, Angélique stătea în fața oglinzii, gândindu-se ce era cel mai indicat să îmbrace pentru a-l întâmpina cum se cuvine pe acest Webster. Un bărbat capabil să traverseze jumătate din glob în urma unui simplu apel telefonic. Nu putea nega că acest lucru făcuse o impresie puternică asupra ei. Jean Marc, spre exemplu, nu ar fi făcut niciodată așa ceva. Și astfel, Angélique hotărî că în nici un caz nu putea fi o greșeală din partea ei, dacă se prezenta cât mai atrăgătoare cu putință. Nu se putea ști niciodată...

Deschise dulapul și probă, ținând în mâini, o rochie după alta, până se decise în fine pentru una neagră, mulată pe corp, care îi reliefa și mai mult formele ațâțătoare. Angélique își trase fermoarul și încălță

niște sandale negre, cu tocuri înalte, care făceau ca picioarele să-i pară și mai lungi.

Cred că va regreta, dacă va fi obligat să plece cu această școlăriță, gândi ea, în timp ce-și tampona ușor cu degetul după ureche puțin din parfumul realizat special pentru ea.

Apoi se așeză confortabil cu o revistă în brațe, așteptând sosirea lui Webster.

Lila își vedea de ștersul prafului, dar gândurile îi zburau la ce urma să se întâmple după ce sosea Webster.

Î se păruse foarte ciudat că Angélique îi dăduse indicația de a nu o da în nici un caz la telefon, dacă ar fi sunat Jean Marc. Așa ceva nu se întâmplase niciodată de când lucra pentru Angélique. Și cu cât se gândea mai mult, cu atât povestea îi plăcea mai puțin Lilei.

Și oare ce s-ar putea întâmpla, se întrebă ea, în cazul că l-aș suna pe Jean Marc Clemence din proprie inițiativă? Dacă nu era acel Jean Marc, al cărui nume îl pronunțase Dena în somn, va susține, fără doar și poate, că nu cunoaște nici o Dena Parker. Dar dacă el era acel Jean Marc cu pricina, atunci cu siguranță că l-ar fi interesat să afle că Dena zăcea bolnavă în pensiunea lui Angélique și că-i pronunțase numele în somn.

Cu cât cugeta Lila mai mult la acest aspect, cu atât se convinse că trebuia să ia inițiativa și că era cât se poate

de indicat, ca Jean Marc să fie informat cu privire la starea Denei. Și cea mai sigură cale de a-i da de știre, fără să fie descoperită, era să se ducă la el diseară, târziu...

Lila era încă preocupată de aceste gânduri, când tresări speriată la auzul soneriei.

Când deschise văzu un bărbat îmbrăcat foarte corect, cu păr ușor încărunțit, umeri largi și o față prietenoasă, care exprima o ușoară stare de nervozitate și o pereche de ochi inteligenți, care clipeau, cercetând-o atent peste rama ochelarilor.

– Dumneavoastră trebuie să fiți *Monsieur* Webster Barrett! exclamă ea.

Lila nu-i ascunse faptul că bărbatul îi plăcu din prima clipă. Îi zâmbi radios.

– Vă așteptam, *Monsieur* Webster, și mă bucur că ați venit. Cum ați călătorit?

– Oh, bine, mulțumesc. Mă tem doar că sunt puțin cam obosit. Știți, călătoriile atât de lungi sunt puțin cam obositoare pentru un om atât de înaintat în vârstă, ca mine. În timp ce făcea această afirmație chipul i se lumină de un zâmbet strengăresc care îl făcu să pară atât de tânăr, încât Lila se aplecă repede să-i ia valiza, pentru a ascunde impresia puternică pe care i-o făcuse.

– *Mademoiselle* Angélique vă așteaptă în camera ei, rosti Lila cu politețe rigidă când se ridică. Vă rog să aveți amabilitatea de a mă urma sus. *Madame* Angélique

dorește să vă vorbească, înainte de a vă duce să o vedeți pe Dena. Dar poate că ar fi mai bine să vă conduc întâi în camera dumneavoastră. Ați putea să vă odihniți și să vă răcoriți puțin după drum.

– Sunteți foarte amabilă. Webster îi zâmbi cu căldură. Și cum spuneați că vă numiți?, o întrebă el.

Sub privirea lui, Lila simți cum îi năvălește sângele în obraji. Rușinată, întoarse capul când își spuse numele. Urcă scara în fața lui și-i arătă camera. Când se pregătea să plece, Webster îi spuse:

– Vă mulțumesc pentru primirea atât de amabilă și sper să ne întâlnim mai des pe durata șederii mele în această pensiune, chiar dacă nu am de gând să stau mult.

Lila nu prea știa ce să-i răspundă. În loc de aceasta, îi explică unde era camera patroanei. Apoi ieși grăbită, închizând cu grijă ușa în urma ei.

Afară se opri o clipă, întrebându-se care putea fi natura relației dintre Dena și Webster. Numai de nu l-ar iubi. Ce minunat trebuie să fie să îl ai de prieten pe acest om, își continuă ea gândul. Apoi își aduse aminte de Jean Marc. Poate că Dena era îndrăgostită de acesta din urmă și nu era legată prin nimic de Webster! Cu cât se gândea mai mult la această eventualitate, cu atât mai convinsă era Lila că trebuia neapărat să facă ce-și propusese. Astăzi încă avea să se ducă la Jean Marc Clemence și să-i povestească totul!

Angélique auzi un ciocănit ușor în ușă. Se ridică din fotoliu, aruncă o ultimă privire cercetătoare spre oglindă și deschise.

– Fiți bine venit, îl salută pe Webster cu exuberanță. Îi întinse mâna, trăgându-l apoi după ea, în încăpere. Ne bucurăm că ați venit. Vă rog, faceți-vă cât mai comod.

Făcu un gest de invitație spre patul monumental, lăsându-se ea însăși să alunece înapoi în fotoliu, singurul loc pe care se putea așeza din toată încăperea.

Webster, care nu era obișnuit cu astfel de invitații, se ghemui jenat pe extremitatea marginii patului.

– Când aș putea s-o văd pe Dena?, întrebă el pe un ton atât de insistent, încât Angélique ridică mâinile.

– Vă rog, dăruiți-mi doar câteva minute de atenție. După aceea vă puteți duce imediat la ea.

Se îndreptă cochetă în fotoliu, își încrucișă astfel picioarele încât să și le pună cât mai bine în valoare și-și cufundă privirea în ochii lui Webster.

Acesta continua însă să rămână imun la farmecele ei, trăgându-se de barbă într-un tic nervos.

Angélique se aplecă puțin spre înainte și spuse:

– S-ar părea că prietena dumneavoastră se află sub efectele unui șoc puternic, cu privire la cauzele căruia nu cunosc însă din păcate nimic. Este adevărat, am totuși o oarecare bănuială.

Angélique își schimbă poziția picioarelor într-un mod care trăda o îndelungată experiență, alunecând spre marginea fotoliului, astfel încât marginea rochiei alunecă aparent absolut întâmplător mai sus.

– Știu că este o întrebare foarte personală și că nu este treaba mea, însă m-ar interesa mult să știu dacă nu v-ați certat cumva, dumneavoastră și Dena, înainte ca ea să vină aici și dacă ceea ce se întâmplă acum cu ea nu s-a produs, eventual, ca urmare a acestor divergențe de păreri. După părerea mea, această fata a trăit o experiența care a marcat-o profund.

– Păi da..., confirmă Webster cu oarecare ezitare, a existat într-adevăr o divergență de opinii între Dena și mine, dar de atunci a trecut deja destul de multă vreme. N-aș fi crezut niciodată că ar putea declanșa astfel de consecințe.

– Vă voi spune cinstit ce gândesc, *Mister* Webster, spuse Angélique. Era hotărâtă să ghideze discuția într-o direcție care să-i servească intereselor ei personale. Consider onestitatea singura atitudine indicată în această poveste. Intuiția îmi șoptește că Dena a suferit o cruntă decepție din dragoste și că starea ei prezentă este o consecință directă a faptului, că dragostea ei nu a fost luată în serios, sau a fost poate chiar respinsă...

Webster începea să simtă o aversiune din ce în ce mai puternică împotriva acestei frumuseți atât de

desăvârșite. În mod evident, această femeie se amesteca în mod grosolan în problemele sale personale, ceea ce-i displăcea profund. Se hotărî să nu-i mai răspundă decât la câteva întrebări și să pună cât mai repede punct acestei conversații dezagreabile. Voia să o vadă pe Dena!

Dar Angélique nici nu aștepta vreun comentariu din partea lui, întrucât continuă imperturbabilă:

– Dacă îmi permiteți un sfat bine intenționat, *Mister* Webster, luați-o pe Dena cu dumneavoastră înapoi în Statele Unite. Dacă îi veți destăinui ceea ce simțiți pentru ea, toate problemele care o frământă atât, în prezent se vor rezolva de la sine și se va înzdrăveni pe loc. În fond, fata nu vă aștepta decât pe dumneavoastră.

Lui Webster nu-i convenea câtuși de puțin modul familiar în care această femeie, complet străină pentru el, se amesteca în aspectele vieții lui personale. Pentru a nu prelungi această discuție neplăcută, îi spuse pe un ton blând:

– *Madame* Masson, am să mă gândesc la ceea ce mi-ați spus. Dar acum îmi veți permite desigur să o văd pe Dena, nu-i așa? Doresc să nu mai amân întâlnirea cu ea.

– Dar firește, ciripi Angélique. Se ridică grațios din fotoliu și se îndreptă spre ușă, trecând pe lângă Webster. Îi explică unde era camera Denei în timp ce Webster nu reușea să scape de impresia că Angélique stătea nejustificat de aproape de el.

– Sper să vă simțiți bine la noi, îi spuse ea în încheiere cu un zâmbet seducător. Vă doresc o ședere cât mai plăcută.

Webster ieși in grabă. Angélique închise ușa în urma lui și rămase sprijinită de ea. Un zâmbet răutăcios îi juca pe buze.

Cât de evident era faptul că bărbatul acesta, de vârstă destul de înaintată, ce-i drept, ținea mult la Dena.

– Oricum, am făcut tot ce mi-a stat în putere, spuse ea cu voce tare. Acum, modul în care se va termina această poveste depinde numai de el. Dar, cu cât va dispare Dena mai repede de aici, cu atât va fi mai bine.

În adâncul sufletului ei însă nu reuși să-și reprime o pornire de invidie pentru faptul că farmecele ei nu avuseseră nici un efect asupra lui Webster, care o prefera în schimb pe această școlăriță.

Ce să-i faci, gusturile diferă, se consolă ea și cu aceasta, consideră problema Webster închisă definitiv.

14

WEBSTER CIOCĂNI CU precauție la ușa Denei. Neprimind nici un răspuns, apăsă ușor pe clanță și întredeschise ușa.

– Sunt trează, răsună o voce limpede. Intrați! Dena era convinsă că este Lila, motiv pentru care nici nu reacționase la ciocănit. În ultima vreme, Lila intra la orice oră în camera Denei și era întotdeauna primită cu căldură.

Webster intră în încăpere.

– Nu sunt Lila. Vrei totuși să intru?

La auzul acestei voci, Dena tresări violent.

– Tu – tu, Webster? Chiar tu ești? Nu se poate, oare visez?!

Webster era atât de mișcat revăzând-o pe Dena, încât alergă la patul ei, luând-o în brațe și sărutând-o apăsat pe obraz.

– Dena, spuse el cu gingășie. Acum sunt aici. Nu trebuie să-ți mai faci griji. De-acum totul va fi bine.

Dena tresări involuntar, trăgându-se puțin înapoi, în fața aceastei neașteptate izbucniri sentimentale. Pe cât de puțin se așteptase să se trezească cu Webster în

camera ei, pe atât de surprinzătoare era această manifestare de afecțiune.

Dar el păru să nu observe atitudinea ei, continuând să se lase purtat de sentimente:

– Dena, dacă vrei, te iau înapoi cu mine, în Statele Unite, și acolo vom începe o viață nouă împreună. Te rog din suflet să-mi ierți comportarea condamnabilă. Acum știu că am acționat prosteşte și egoist. Mă temeam că sunt prea bătrân pentru tine. Dar, de-atunci mi-am dat seama, că acest lucru nici nu contează atât de mult, când oamenii se iubesc cu adevărat.

O privi nerăbdător. Dena nu știa cum să reacționeze la această neașteptată declarație de dragoste. Ședea speriată în pat și încerca înfrigurată să-și pună ordine în învălmășeala gândurilor care o paralizau.

Webster întinse mâna pentru a-i mângâia obrazul, dar Dena se trase instinctiv înapoi.

– Eu... nici nu știu ce... ce să spun, se bâlbâi ea. Nu aveam nici cea mai vagă idee despre faptul că ești aici. Totul se întâmplă atât... atât de neașteptat și – eu... eu, am fost atât de singură în ultima vreme. Nu mai sunt obișnuită să-mi poarte cineva astfel de grijă.

Dena era însă conștientă că nu era cinstită în ceea ce spunea, nici măcar față de ea însăși.

Fie că îi convenea sau nu, trebuia să recunoască faptul că simțise dezamăgirea ca pe o durere ascuțită,

când îl văzuse intrând în încăpere pe Webster – și nu pe bărbatul pe care îl aștepta cu atât dor.

În acest moment realiză că, pentru ea, Webster nu putea fi niciodată altceva decât un vechi și bun prieten, pe care te puteai oricând bizui.

Nu-și dorea nimic cu mai multă ardoare decât să-l revadă pe Jean Marc, să-i simtă apropierea, să fie cuprinsă în brațe de către el. Faptul că acum Webster era cel care îi spunea vorbele, pe care și le dorea atât de mult spuse de către celălalt, o făcea și mai tristă.

În același timp, își reproșa că este josnică și nerecunoscătoare, pentru că nu era în stare să răspundă sentimentelor lui Webster, când acesta bătuse atâta cale de dragul ei. Nu voia cu nici un preț să-i lase impresia, că ea nu s-ar bucura de această revedere.

De aceea, Dena se ridică în pat. Se străduí să-și compună un zâmbet cât mai natural. Voia să-i arate lui Webster cât de recunoscătoare îi era că, de dragul ei, făcuse această atât de lungă călătorie și că îl considera un prieten apropiat și sigur.

Webster era la rândul său puțin nedumerit de atitudinea ciudată a Denei. Nu reușea să o înțeleagă. Un lucru părea însă cert. Boala Denei – sau orice ar fi fost – avea o motivație psihică, așa cum spusese Angélique.

A remarcat imediat că Dena s-a bucurat cinstit de venirea sa, dar era totuși suficient de sensibil, pentru

a-și da seamă că între ei se ridica o barieră, de îndată ce încerca să se apropie mai mult de ea.

Fiind un om căruia îi plăceau relațiile clare, Webster se hotărî să limpezească lucrurile până la capăt.

– Ce se întâmplă, Dena? Mie poți să-mi spui adevărul fără teama de a mă ofensa. Vreau să-ți fiu un prieten demn de încrederea ta și dacă ai ceva pe suflet, vorbește-mi fără grijă. Nu contează dacă îmi împărtășești sau nu sentimentele. Dacă pot face ceva pentru tine, dacă te pot ajuta în vreun fel, spune-mi-o. Nu are nici o importanță dacă vei accepta sau nu oferta mea de adineauri.

Dena oscila dacă să-i povestească sau nu tot adevărul lui Webster. Știa că va fi foarte afectat. Dar apoi se hotărî că era mai bine să joace cu cărțile pe față și să nu-i ascundă nimic, nici întâmplarea cu Claude, de unde i se trăgeau toate necazurile și nici iubirea pe care o nutrea față de tatăl acestuia, și care îi părea acum atât de lipsită de speranță.

Webster a ascultat-o cu mult calm, până a terminat tot ce avea de spus. Dena se simțea de acum mult mai ușurată. Faptul că i se oferise posibilitatea să-și descarce sufletul îi făcuse foarte bine.

Webster păstră gânditor tăcerea, pentru un timp, apoi îi spuse:

– Trebuie să recunosc că ceea ce mi-ai povestit este cam mult pentru a înțelege și pătrunde totul dintr-o dată. Un lucru îmi pare a fi însă cât se poate de evident... Se opri, încruntă din sprâncene și apoi o întrebă direct: Nu ți-a trecut niciodată prin cap să vorbești tu însăți cu Jean Marc și să-i explici cum s-au petrecut lucrurile în realitate?

Dena îl privi mirată și rămase puțin pe gânduri. Apoi îi mărturisi:

– M-am gândit și eu la aceast lucru, dar nu am nici cea mai mică speranță că-mi va da crezare, asta în cazul că voi mai avea ocazia să mai pășesc în casa lui. Mi-a spus cât se poate de limpede că nu dorește să mă mai revadă vreodată. Și nu am nici un mijloc de a-l obliga să se întâlnească cu mine.

– Asta este adevărat. Nu poți să-l obligi. Dar mai este încă o problemă. După părerea mea, Jean Marc a fost foarte nedrept față de tine. Și dacă vei reuși să analizezi lucrurile cu calm îți vei da tu însăți seama de asta. Nu ți-a dat nici o șansă să te justifici. De aceea, nu merită să te porți cu atâta îngăduință față de el. Cred că este timpul să afle întregul adevăr, indiferent de ce atitudine va adopta apoi față de fiul său...

După ce a rămas puțin pe gânduri, Dena s-a văzut obligată să-i dea dreptate.

Cel puțin ar trebui să încerc, gândi ea. Și dacă Jean Marc nu va voi nici după aceea să mai aibă de-a face cu ea, îi rămânea cel puțin satisfacția ca el să fie obligat să înțeleagă cât de nedrept fusese față de ea.

– Și încă un lucru, Dena. Ce știi despre această Angélique Masson? Cea care conduce această pensiune? Pare a fi destul de ascunsă și nu reușesc să mă eliberez de impresia că este și ea amestecată în toată povestea aceasta. Are cumva și ea vreo legătură cu acest Jean Marc? Știi ceva despre asta?

– Oh – de ea am uitat complet să-ți povestesc! exclamă Dena. Încă din prima seară când Jean Marc m-a invitat la cină am făcut cunoștință cu Angélique. Și după ce am terminat de mâncat s-a întâmplat un lucru destul de ieșit din comun. M-a urmat până în capul scărilor și m-a avertizat să nu încerc să-l cuceresc pe Jean Marc. Spunea că are un anumit drept asupra lui. M-a și amenințat chiar, pentru cazul că nu mi-aș vedea de treabă. Și asta, deși nu se întâmplase absolut nimic și nu avea în fond nici un motiv să-și iasă astfel din fire.

Webster dădu din cap înțelegător, zâmbind în sinea lui ca și cum ar fi vrut să spună: Da, totul se potrivește perfect. Exact așa mi-am închipuit lucrurile.

Dintr-o dată, chipul Denei se lumină:

– Am înțeles! Firește! Angélique a fost cea care te-a sunat și te-a rugat să vii încoace, pentru a mă lua cu tine

și să scape astfel de mine. Mă considera o rivală. Probabil că a aflat ce s-a petrecut între mine și Jean Marc. Se ține tot timpul în umbră sperând să scape de mine cu ajutorul tău. Apoi va avea cale liberă spre inima lui Jean Marc.

– Și eu văd lucrurile într-un mod asemănător, îi confirmă Webster.

– Vipera! strigă Dena ieșită din fire, ridicându-se în capul oaselor în pat. Nu am să-i permit să se amestece astfel în viața mea intimă!

În timp ce își descărca nervii, Dena își dădu dintr-o dată seama că nu mai era nici pe departe atât de deprimată. Dimpotrivă, simțea nevoia să se scoale din pat. Dar Webster o reținu.

– Ușurel, ușurel, o potoli el. "Doar nu vrei să-ți revină boala. Și nu-ți fă griji în legătură cu Angélique. Sunt sigur că-și va primi răsplata binemeritată. Acum însă, cel mai important lucru este să aranjăm o întâlnire cu Jean Marc. Ce părere ai tu de fapt, de Lila? Poți avea încredere în ea sau crezi că face front comun cu Angélique?

– Nu, Lila este de partea mea! Am toată încrederea în ea, spuse Dena cu convingere.

– Ei, atunci, cu atât mai bine. Atunci am să văd unde reușesc să dau de ea și să-i explic totul. Cu siguranță va

fi de acord să mă ajute să-l aduc încoace pe Jean Marc, fără ca Angélique să prindă de veste.

Webster se îndreptă spre ușă.

– Dacă reușesc să cad la înțelegere cu Lila, am să ți-o trimit sus, să te țină la curent. Până una-alta, rămâi însă în pat și odihnește-te după șocul pe care l-ai avut să mă revezi atât de pe neașteptate, adăugă el cu un zâmbet șmecheresc. Pe curând!

Dena se sprijini înapoi în perne în timp ce mintea îi lucra cu febrilitate. Îi părea rău că se vedea incapabilă să simtă mai mult pentru Webster. Era atât de bun cu ea și se ocupa atât de mișcător de necazurile ei cu toate că știa că bătuse atâta cale degeaba.

– Tare aș vrea să pot să mă revanșez într-un fel față de el, pentru tot ce-a făcut pentru mine până acum, își spuse ea cu voce tare.

Dar apoi, gândurile i se îndreptară din nou spre Jean Marc. Și-l imagina pășind în încăpere și regretând amarnic ceea ce făcuse, după ce va fi ascultat explicațiile ei. Adormi cu acest gând, pe care-l luă cu sine în lumea viselor.

Se făcuse deja seara târziu, când Dena auzi un ușor ciocănit în ușă. Lila intră, purtând cina pe o tavă, pe care o așeză pe masă.

Dena coborî din pat, îmbrăcă halatul de baie pe care i-l împrumutase Lila și începu să mănânce cu multă poftă.

– Ai vorbit cu Webster? explodă ea până la urmă. Nu se simțea în stare să-și mai înfrâneze curiozitatea.

– Da, și am pus ceva la cale. Este cât se poate de simplu. După ce Angélique și ceilalți oaspeți vor fi adormit, am să mă furișez din casă și-i voi face o vizită lui *Monsieur* Clemence. Și nu voi pleca de la el, până nu-l voi fi convins să mă însoțească. Nu-i voi spune motivul pentru care mă duc să-l iau. Îi voi spune doar că este vorba despre o problemă de cea mai mare importanță și care nu suferă amânare. Și după ce vă veți afla față în față, nu va mai depinde decât de dumneavoastră să-l convingeți de nevinovăția dumneavoastră.

Doar la gândul de a-l revedea în curând pe Jean Marc, inima Denei începu să bată razna.

Ești nebună, își spuse ea. Este pur și simplu ridicol să-ți faci fie și cea mai mică speranță!

Lila se fâțâia nervoasă pe scaun și până la urmă o întrebă:

– Pot să vă pun o întrebare personală, Dena?

– Desigur, îi răspunse Dena zâmbind, despre ce este vorba? Haide, nu vă mai lăsați rugată atâta! Și tutuiește-mă și tu, vrei?

Lila radia.

– Cu plăcere! Cu cea mai mare plăcere! Dar uite ce voiam să te întreb. Întrucât intenționezi să discuți la noapte cu Jean Marc, pot să trag concluzia că nu ai de gând să te reîntorci în State cu Webster? Sau am înțeles eu greșit cum stau lucrurile?

– Nu, ai perfectă dreptate, îi răspunse Dena. Webster îmi este un prieten bun, la care țin nespus de mult. Dar nu-l iubesc. Și de aceea nu am nici un motiv să mă reîntorc cu el. O cercetă întrebătoare pe Lila câtva timp. Dar ia spune, de ce te interesează acest lucru? Începuse să aibă o ușoară bănuială, dar nu îndrăznea să-și ducă gândul până la capăt.

– Ei, știi și tu cum este, o luă Lila mai pe ocolite, evitând să o privească în ochi pe Dena. Îl găsesc un bărbat deosebit, drăguț și foarte atrăgător și mă gândeam, păi da, dacă nu ești interesată de el, că aș putea să-i atrag nițel atenția asupra mea. Asta în cazul în care eu, o neînsemnată fată de la țară, aș avea vreo șansă cu el.

– Oh, Lila!, exclamă Dena. Cât de puțin îl cunoști pe Webster! Pe el nu-l interesează nici obârșia și nici statutul social. Și cred că și el ar putea să te placă. Așa că voi face tot ce-mi va sta în puteri pentru a te sprijini.

– Mulțumesc, Dena. Lila se roșise toată. Apoi se ridică. Dar acum trebuie să plec. Mai am unele treburi de terminat, înainte ca *Madame* Masson să se ducă la culcare.

– Mult succes, Lila, îi spuse Dena care nu-și dorea în sinea ei nimic cu mai multă ardoare, decât ca Lila să reușească și să i-l aducă pe Jean Marc.

Apoi rămase gândindu-se la Jean Marc. Îi voi spune cât de nedrept a fost, chiar dacă nu-i va fi pe plac, se hotărî ea. Dar în închipuire, Dena merse chiar un pas mai departe.

Dacă avea s-o creadă până la urmă, să o cuprindă în brațe și să-i mărturisească dragostea? Nu va mai rămâne nici urmă din gândurile ei de răzbunare, știa prea bine acest lucru.

Cu inima bătându-i să-i spargă pieptul, Dena rămase culcată și se strădui din toate puterile să se gândească la altceva.

15

DENA SE TREZI DINtr-un somn profund, imediat după miezul nopții. Auzise un zgomot, dar nu putea preciza despre ce fusese vorba. Nu a fost nevoită să-și facă prea multe gânduri, întrucât zgomotul se repetă. Cineva care bătea încet la ușa ei!

Doar el putea fi. Jean Marc! o fulgeră pe Dena, știa precis acest lucru!

Sări din pat, strigând cu voce înăbușită:

– Numai un moment, vă rog! Își trecu în grabă cu degetele prin păr și apoi îmbrăcă halatul de baie al Lilei. În tot acest timp, inima îi bătea nebunește.

Alergă spre ușă cu genunchii moi și o deschise dintr-o smucitură. Minunea se întâmplase! Dena se găsea față în față cu Jean Marc. Câteva secunde, i-a fost imposibil să scoată fie și numai un singur sunet.

După expresia mai mult decât surprinsă de pe fața lui Jean Marc, Dena își dădu imediat seama că nu avusese nici cel mai mic habar pe cine avea să întâlnească în această încăpere.

Dena chibzui febril cu ce truc reușise oare Lila să-l determine pe Jean Marc să o însoțească.

Dena rămase ca o stană de piatră, fixându-l din priviri. Avea îmbrăcămintea într-o stare de oarecare neorânduială, ceea ce o făcu să presupună că Lila îl scosese din pat. Cu un șoc, Dena realiză aproape cu o durere fizică, cât de bine arăta totuși. Era și mai fascinant decât îl revăzuse ea în vis.

– Intră, îi spuse ea într-un târziu. Vocea abia dacă o mai asculta. Îl privea ca hipnotizată pe Jean Marc, care se aplecă ușor, pentru a putea trece pe sub pragul prea jos al ușii.

– Trebuie să recunosc, începu el cu vocea sa profundă și plină, că nu am avut nici cea mai vagă idee cu privire la persoana pe care urma să o găsesc aici, când mi-a spus Lila că trebuie neapărat să o însoțesc. A insistat să o urmez, afirmând că aici, în pensiune, sunt așteptat de cineva care are urgentă nevoie de ajutorul meu. La început am crezut că Angélique pusese la cale toată această poveste și că este iarăși doar una din glumele ei ciudate. Doar nu s-ar fi întâmplat pentru prima oară. Dar Lila a insistat atâta că până la urmă a reușit să mă facă curios și m-am declarat de acord să o însoțesc.

Jean Marc își dădu cu mâna prin părul negru și des.

– Trebuie să recunosc cinstit, continuă el, că sunt destul de surprins să te întâlnesc pe tine aici. Niciodată nu aș fi crezut că vei căuta adăpost tocmai aici, la

pensiunea lui Angélique. Eram convins că ai plecat de mult. De aceea a fost atât de neașteptat pentru mine să te întâlnesc aici.

Dena se mira de tonul atât de amabil cu care îi vorbea Jean Marc. Nu se simțeau în vocea lui nici acea undă de cinism, pe care îl etala atât de frecvent, nici vreo supărare pentru că a fost deranjat din somn la o oră atât de nepotrivită. Cel mai uimitor i se păru însă faptul că nu o întreba, de ce tocmai ea era cea peste care dăduse aici.

Ei bine, atunci voi fi nevoită să-i explic și neîntrebată unele lucruri, își zise Dena. Nici măcar nu realiză că îl tutuia pe Jean Marc.

– Și de unde să fi știut tu, mă rog, ce m-a adus în această casă? Doar nu m-ai mai revăzut după... după despărțirea noastră destul de *pripită*, îi spuse ea cu obidă în glas. Când m-ai dat atunci afară din casă era noaptea, târziu, după cum îți reamintești poate. Și, întrucât nu mă descurcam absolut de loc prin împrejurimi, nu mi-a rămas altceva de ales, decât să cobor în sat și să găsesc vreun adăpost. Am avut norocul ca Angélique să lipsească de acasă câteva zile. Lila, camerista ei, m-a primit cu multă amabilitate și s-a îngrijit de mine. Imediat după ce am ajuns aici m-am îmbolnăvit grav și am fost nevoită să rămân culcată la pat. Chiar să fi vrut, mi-ar fi fost imposibil să-mi continui călătoria. Până

alatăieri nici nu m-am putut ridica din pat. Mă simțeam slăbită ș i sfârș ită.

– Îmi pare rău să aud acest lucru, murmură Jean Marc. Zău că nu am știut nimic despre asta...

– Dar nici nu te-ai străduit să afli ce mi s-a întâmplat, nu-i așa?, nu se mai putu Dena stăpâni, în timp ce ochii îi fulgerau de mânie. Dar acum, acest lucru nu mai contează. Îmi merge mult mai bine. Aș spune că mai degrabă tu ai fost motivul, pentru care m-am simțit atât de rău!

– Eu?, ripostă uimit Jean Marc. Ce legătură aș fi putut avea eu cu acest lucru?

– Oho, și încă multe! îi replică pornită Dena. Și dacă vei binevoi să-mi mai acorzi câteva minute din prețiosul tău timp, îți voi explica și acest lucru. Îl privi adânc în ochi. Dar înainte de asta, aș mai avea o întrebare: Ai constatat vreodată că fiul tău te minte?

– Nu, o asigură Jean Marc cu bruschețea tonului convingerii depline. Claude nu m-a mințit încă niciodată.

– Poate că în urechile tale ceea ce voi spune acum va suna ca o obrăznicie, dar nu ar fi mai corect dacă ai spune mai degrabă, că nu l-ai prins niciodată cu minciuna până acum?

Jean Marc o privi fără să înțeleagă. Niciodată nu-și făcuse probleme în legătură cu acest aspect. Dar, dacă făcea abstracție de faptul că Dena încerca să-i impute

ceva pe nedrept, trebuia să recunoască totuși cinstit, că nu putea afirma cu certitudine, dacă Claude îi spusese sau nu întotdeauna adevărul până la data respectivă. De aceea, răspunse la întrebarea Denei doar ridicând neajutorat din umeri.

Dena își dădea seama că poziția ei devenea din ce în ce mai sigură, dar știa totodată că trebuia să fie în continuare deosebit de prudentă pentru a nu răni sentimentele lui Jean Marc și a-și rata astfel șansa, de a se justifica în fața lui.

– Ceea ce mai am să-ți spun te va afecta cu siguranță foarte mult și-ți va nărui nu puține dintre concepțiile tale despre viață, de până acuma. De aceea am să te rog, să nu mă întrerupi până nu voi termina ce am de spus.

Jean Marc nu avea într-adevăr nici cea mai vagă idee unde bătea Dena. Întrucât ea avea însă o expresie atât de serioasă, confirmă în tăcere din cap.

– Chiar dacă nu ai avut această impresie, află că mi-am luat foarte în serios rolul de meditatoare a fiului tău. Nici până astăzi nu știu de fapt, cum de ai fost convins de contrariul – doar știai că lucram de multă vreme în învățământ și nu aveam nici un motiv să-mi risc reputația. Ar trebui să știi că pe această lume există și unele femei onorabile!, îi strigă Dena. Lacrimi de furie i se rostogoleau peste obraji. Deci, făcând abstracție de ce vei fi gândind despre mine, trebuie să-ți aduc la

cunoștință... Îți jur chiar – că din tot ce ți-a spus fiul tău nici un singur cuvânt măcar nu corespunde adevărului. El a fost cel care a încercat, sub imperiul beției, să mă seducă – și nu invers!

Bun, reușise până la urmă să i-o spună! Dena urmări chipul lui Jean Marc, care începea să afișeze o expresie de neîncredere, în timp ce păli vizibil. Putea vedea limpede cum se frământa. Îi venea greu să accepte un astfel de adevăr cu privire la fiul său. Apoi expresia i se schimbă, reflectând un regret profund.

Dena simțea cum i se rupe sufletul pentru că a fost nevoită să-i facă un asemenea rău, dar era singurul mod de a-l face să înțeleagă adevărata situație. Căută febril ce vorbe să-i spună, pentru a mai atenua din efectul dureros al celor ce i le spusese.

– Știi, îi spuse ea cu blândețe, Claude nu mai este un băiețel, iar tu te încăpățânezi totuși să-l tratezi în acest mod. Este posibil să-l fi descumpănit și faptul că nici măcar nu ți-a venit ideea că ar putea vedea în mine și altceva decât o învățătoare. I-ai negat, pur și simplu, dreptul fundamental de a se îndrăgosti – și asta, deși a împlinit deja optsprezece ani.

Chipul lui Jean Marc se întunecă, dar înainte ca să apuce să spună ceva, Dena continuă grăbită:

– Nu are nici un rost să fii supărat pe el din această cauză. Dimpotrivă, este un lucru cât se poate de firesc și

normal. Eu am fost aceea care, neobservând ce se petrecea cu el, am căzut prosteşte în capcana lui. Dar de atunci am avut mult timp să mă gândesc... Dena avu o ezitare. Apoi se hotărî să-i povestească lui Jean Marc totul.

– Claude şi cu mine am mers cu bicicletele într-un loc, pe care ţinea cu tot dinadinsul să mi-l arate. Era de-a dreptul obsedat de acest gând. Iar eu am făcut greşeala să-i aşez prieteneşte mâinile pe umeri, fără a mă gândi la altceva. Asta a fost tot. Nu ştiu exact ce a declanşat acest lucru în el, dar în orice caz, a fost unica contribuţie din partea mea. Crede-mă, zău că unica!, sublinie ea apăsat.

Jean Marc suspină încet. Dintr-o dată, arăta ca un om disperat. Niciodată nu-l văzuse Dena până atunci într-o asemenea stare. Ce n-ar fi dat să poată să întindă mâna şi să i-o aşeze pe braţ, în semn de consolare. Dar nu se putea! Nu avea nici un drept să o facă şi, pe deasupra, mai avea încă de povestit.

– Dintr-un motiv oarecare, poate din cauza atingerii mele atât de nechibzuite, fără să mă gândesc la ce ar putea simţi el şi poate, în parte, şi datorită miopiei tale, pentru că l-ai lăsat să plece singur cu mine, Claude s-a indispus subit. În această stare de spirit îmi făcu propunerea de a merge cu mine într-un loc situat aproape de plajă, unde spunea că se duce adeseori atunci

când doreşte să fie singur. Era vorba de o peşteră şi, după ce am intrat în ea, am constatat că Claude era pe cale să se îmbete. După ce a băut destul ca să-şi înfrângă reţinerile, a încercat să mă violeze. Nu mi-a fost de loc simplu să mă apăr. Dar cel mai grav, este faptul că nu mi-ai oferit nici o şansă să-ţi explic ce s-a întâmplat...

Jean Marc şedea nemişcat pe scaun, fără ca expresia chipului său să se schimbe. Nu i se putea citi pe chip nimic din ceea ce gândea. Vizibil era doar faptul că păli se încă şi mai mult.

Dena chibzui, dacă era furios. Pe ea? Sau, poate, pe fiul său? Sau era doar puternic afectat?

Într-un sfârşit, nemaiputând suporta tăcerea, i se adresă direct:

– Doar nu te îndoieşti de ce ţi-am spus?

Jean Marc rămăsese în tot acest timp cu privirea aţintită în pământ. Acum însă, ridică încet capul şi apoi o privi.

– Dena... Vocea îi era răguşită şi înăbuşită, vei putea să-mi ierţi vreodată nedreptatea pe care ţi-am făcut-o? Nici nu ştiu ce să spun... decât că îmi pare atât de rău pentru totul.

Dena se ridică, se apropie de el şi se rezemă de el. Cât de mult aşteptase această clipă! Rămase tăcută mai multe minute în şir. Ce mult şi-ar fi dorit Dena ca timpul să se oprească pentru totdeauna în acest moment.

Dar Jean Marc își reveni dintr-o dată din letargie. O cuprinse pe Dena cu brațele sale puternice, apoi o trase strâns la piept.

Dena simți un șoc electric care îi străbatea corpul. Mâinile ei îi mângâiau frenetic părul în clipa când el își apăsă buzele de gura ei, iar ea îi răspunse cu patimă la sărut.

Se sărutară îndelung în timp ce mâinile lor își explorau reciproc trupurile, până când Dena simți dintr-o dată că o cuprinde amețeala, atât de puternic îi reacționau simțurile la mângâierile lui Jean Marc.

Avea impresia că nu va mai rezista nici o clipă acestei tensiuni, când îl auzi pe Jean Marc șoptindu-i la ureche:

– Vino! O împinse ușor spre pat. Buimacă, Dena îi permise să facă ce voia și se așeză pe marginea patului.

Jean Marc se lăsă să alunece lângă ea. Buzele sale îi dezmierdau în continuare ceafa, gâtul.

Un tremur de excitație îi străbătu întregul corp când simți degetele lui Jean Marc, care erau pe cale să-i descheie bluza. Mâna lui îi găsi sânul dezgolit...

În acel moment, rațiunea îi reveni. Dena își opri respirația și se rigidiză.

– Ce este? Ce s-a întâmplat cu tine, Dena? Este ceva ce nu-ți convine? întrebă Jean Marc. Vocea lui suna complet răgușită.

– Nu, te rog, răspunse Dena, depărtându-se puțin de el, deși îi venea greu să se desprindă din îmbrățișarea sa. Întregul corp părea că se opune acestui gest.

– Ce se întâmplă, este vorba de un alt mic truc?, întrebă Jean Marc. Mă faci să-mi pierd aproape mințile, mă exciți până la limita insuportabilului și apoi te eschivezi...

Dena se simțea sfâșiată de sentimente contradictorii. Nici ea nu-și dorea nimic cu mai multă ardoare, decât să i se dăruiască. Niciodată încă nu iubise astfel un bărbat până atunci.

Dar care avea să fie reacția lui când își va da seama că nu se culcase încă niciodată cu un bărbat?

Apoi Dena trase adânc aer în piept.

– Jean Marc, începu ea cu ezitare, trebuie să-ți spun că niciodată până acum nu m-am culcat cu un bărbat și că nu aș dori ca acest lucru să se întâmple aici și în acest mod...

Jean Marc se ridică dintr-o smucitură și o privi uluit. Era cât se poate de evident că nu se așteptase la așa ceva.

– Vorbești serios?, întrebă el neîncrezător? Și eu, care te consideram atât de versată, încât te-am crezut capabilă de a fi intenționat să-mi seduci fiul conform tuturor regulilor artei. Dumnezeule Mare, cum te mai poți înșela! Scutură din cap, râzându-și în barbă.

– Auzi, tu să nu râzi de mine, se botoşi Dena. Mă doare când eşti aşa. Era atât de frumos cu tine, adineauri. Nu vreau să strici vraja acestei clipe.

– Da, a fost minunat, într-adevăr, confirmă gânditor Jean Marc. Dar acum, când ştiu totul, este mai bine pentru amândoi, dacă am să plec.

Dena se holbă la el. Doar nu putea să vorbească serios! Oare nu avusese Jean Marc nimic altceva în minte, decât să se culce cu ea? Să fi fost oare sentimentele lui, pe care credea că le simţise, doar prefăcătorie? Ea îl iubea iar el nu se gândea decât să se culce cu ea! Dena era atât de dezamăgită încât îi venea să plângă.

Se ridică dintr-un salt.

– Ieşi afară!, ţipă ea la el. Şi încă în clipa asta! Blestemat fie ceasul în care te-am cunoscut. Nu eşti demn de sentimentele mele, eşti crud şi lipsit de inimă!

Jean Marc o privi fără să o înţeleagă, complet buimăcit de izbucnirea ei neaştepată. Întrucât nu făcu nici un gest, Dena strigă şi mai tare la el:

– Afară! Prefer să mor decât să mă vezi tu plângând!

Aceste vorbe îi dădură până la urmă de gândit lui Jean Marc. Nu intenţionase să-i facă Denei vreun rău. Încercă să se scuze, să-i explice cât de surprins era de modul în care evoluaseră lucrurile. Dar Dena stătea deja în uşa, pe care i-o ţinea larg deschisă. Gestul era lipsit de orice echivoc.

– Fie, cum doreşti!, se resemnă Jean Marc. Se ridică şi ieşi în coridor, trecând pe lângă ea. Dena trânti violent uşa în urma lui, se aruncă în pat şi-şi îngropă faţa în pernă. Lacrimile îi curgeau în voie printre suspine.

De ce? îşi repetă ea într-una. De ce a trebuit să se întâmple astfel? Nu mai înţelegea nimic, nu ştia ce să mai creadă.

Oare cum putuse să creadă că un bărbat ca Jean Marc putea să-i răspundă cu aceiaşi dragoste, ca cea pe care o nutrea ea pentru el! De ce să considere că ea ar însemna pentru el mai mult decât o simplă experienţă sexuală?!

Este întotdeauna la fel, îşi spuse Dena, când îşi mai reveni puţin. Bărbaţii nu se gândeau la nimic altceva decât la sex. Aşa se întâmplase în cazul lui Claude – de ce să fi fost altfel în cazul tatălui său?

Bărbaţii!, gândi disprepuitoare Dena, amintindu-şi de jurământul pe care-l făcuse încă în prima zi a concediului ei, după ce vizitase cazinoul împreună cu Yves. Ce bine aş fi făcut, dacă îl respectam, gândi ea plină de căinţă. Şi în fond, încă nu era prea târziu s-o facă!

Dena sări din pat şi începu să-şi strângă lucrurile. Se simţea definitiv însănătoşită de pe urma depresiunii nervoase de care suferise, simţea foarte precis acest lucru.

Nu avea într-adevăr nici un motiv să zăbovească, fie și numai o clipă mai mult decât era necesar, în pensiunea lui Angélique. Voia să plece departe, cât mai departe de acești oameni egoiști. Îi disprețuia pe toți – pe Angélique, pe Jean Marc și pe Claude!

În clipa aceea, Dena își aminti că mai avea de lămurit câteva lucruri cu Webster. Din acest motiv, era nevoită totuși să aștepte să se facă ziuă. Dena voia să-l întrebe pe Webster dacă avea să-i permită să mai predea la școala lui. Aproape că se bucura la gândul de a se întoarce în acel mediu atât de familiar ei.

Apoi, Dena voia să se intereseze cu multă prudență, cum stăteau lucrurile cu Webster și Lila. Ar fi fost foarte fericită în cazul că cei doi ar consimți să-și lege existențele, pentru că în această situație soția lui Webster ar fi fost totodată și prietena ei. Dena nu știa precis cum avea să procedeze, dar avea să găsească până la urmă o cale de a afla, ce simțeau cei doi unul față de celălalt. Se culcă din nou în pat și încercă să se liniștească, inspirând profund.

Cerule, în această stare de agitație nu voi reuși niciodată să adorm, gândi ea, dar chiar în timp ce gândea acest lucru, pleoapele i se închiseră grele. În interval de numai câteva secunde, Dena adormi profund.

16.

SOARELE ORBITOR DE amiază strălucea sus pe cer, când Dena se trezi a doua zi. Își frecă ochii și privi o clipă dezorientată în jur. Apoi însă înțelese că dormise mult mai mult decât intenționase să o facă. Sări-la repezeală din pat. Doar voia să-i vorbească lui Webster!

Să nu cumva să fi plecat deja!

Dena se spălă și se îmbrăcă cât putu de repede. Apoi alergă în jos pe scări și ciocăni la ușa lui Webster. Însă totul rămase tăcut.

Unde să-l caute? Să se fi dus în grădină, pentru a se bucura de vremea aceasta splendidă? gândi Dena și dădu buzna afară.

Însă nici în grădină nu îl găsi pe Webster. Dena voia să se reîntoarcă resemnată în casă, când auzi glasuri în spatele ei. Se opri și întoarse capul. Și descoperi pe nimeni alții decât pe Webster și Lila. Înaintau împreună pe cărare venind spre ea râzând, ținându-se de mâini. Dena își dădu seama că o parte a discuției pe care voia să o poarte cu cei doi devenise, de bună seamă, inutilă.

Când cei doi o văzură pe Dena, Webster dădu drumul mâinii Lilei, ca și cum l-ar fi mustrat conștința, dar Dena râse:

– Vă rog să nu mă băgați în seamă. Nimic nu m-ar putea face mai fericită, decât să vă văd împreună. Mă bucur că prin aceasta a devenit inutil să mai port o anumită discuție, care-l privea în special pe Webster. Dena îi făcu Lilei complice cu ochiul. Scuzați-mă dacă vă voi mai plictisi în continuare pentru câteva minute. Dar mai există un lucru pe care aș vrea să-l discut cu tine, Webster.

– Dar nu ne deranjezi de fel, o asigură el. Dă-i drumul, spune, ce ai pe inimă?

Dena lăsă privirile în jos, fără să reușească să-și ascundă nervozitatea.

– Voiam să te întreb, dacă m-ai putea eventual reprimi la toamnă la școală. Cred că m-am cam pripit atunci când ți-am scris acea scrisoarea de demisie. Acum regret că am acționat impulsiv.

Webster o privea uimit.

– Doar știi, Dena, că ești oricând binevenită în școala mea. Poți lucra acolo când poftești. Faptul că am avut adineauri un moment de ezitare se datorează faptului că am stat întâi să chibzuiesc. Nu vreau să fiu – în fond, care este situația în ceea ce-l privește pe Jean

Marc? Nu vreau să devin indiscret dar speram ca, între voi doi lucrurile să se fi lămurit încă din discuția de ieri...

Dena se roși ca para focului, în clipa când Webster pomeni numele lui Jean Marc.

– Oh, îmi pare rău. Știu că nu este treaba mea, se grăbi Webster să adauge, dându-mi seama că ceva părea să nu fi mers totuși așa cum presupusese el.

– Ei, nici nu este vina ta, se enervă Dena. Jean Marc este omul cel mai îngâmfat pe care l-am cunoscut vreodată. Totul s-a terminat între noi, vreau să spun, de fapt nici nu a început ceva. În orice caz, m-am săturat până-n gât de această regiune. Vreau să plec cât mai repede și să-mi continui turul de coastă, pentru a mai vedea ceva din sudul Franței înainte de a trebui să mă reîntorc în State.

– Ce?, strigă Lila îngrozită. Doar nu vrei să spui prin aceasta că nu vom mai avea ocazia să te vedem?

Dena îi zâmbi.

– Sunt sigură că ne vom revedea, și încă foarte des. Ce-ai zice, spre exemplu, de la toamnă, la școala de fete din Chatsworth? Și, dacă ar fi să nu se întâmple precum cred..., îi amenință Dena pe Webster cu degetul, voi ști foarte precis cine poartă vina. Am lucrurile deja împachetate și va fi o mare ușurare să scap de Angélique. Cred că este o problemă de reciprocitate.

Dena știa prea bine că nu credea chiar totul, din ceea ce spusese adineauri. Hotărîrea ei de a pleca făcea ca despărțirea de Jean Marc să devină definitivă. Și încă atât de definitivă, cât nici nu-și dorea în adâncul inimii sale. Pur și simplu nu putea concepe că totul să se fi încheiat o dată pentru totdeauna.

Le dădu mâna lui Webster și Lilei și rămase în picioare pe culoar. Apoi începu să urce încet scara, spre camera ei. Dintr-o dată nu mai avea nici o grabă să plece de acolo.

Când ajunse în capul scărilor rămase ușor surprinsă. Ușa camerei ei era întredeschisă! Era cât se poate de sigură că o închisese bine, înainte de a pleca în căutarea lui Webster.

Dar cine să fi avut vreun interes să pătrundă în camera ei? Nu avea nimic ce ar fi putut tenta pe cineva. Nu, nu putea să fie vorba de vreun hoț.

Dena își luă inima în dinți și deschise prevăzătoare ușa, intrând tiptil în cameră. Scoase un țipăt în clipa când se simți cuprinsă de două brațe vânjoase. Se apără din răsputeri chiar și după ce își dădu seama prea bine cine era cel care o ținea prinsă.

– Ce... Ce se întâmplă? Ce cauți... aici? Dena nu era în stare decât să bolborosească, atât de uluită era.

Credeam că totul s-a terminat între noi. Mi-am făcut bagajele și vreau să plec mai departe.

– Vrei deci să mă părăsești?, o întrebă Jean Marc cu voce răgușită și o strânse atât de tare la piept, încât Dena înțelese că nu avea de gând să o lase să plece prea ușor. Dena, promite-mi, acum și-aici, că nu vei mai pleca niciodată, că vei rămâne mereu alături de mine.

Dena nici nu apucă să spună ceva. În culmea agitației, Jean Marc continua să vorbească

– Știu că am făcut o greșeală de neiertat ieri noapte. Te rog să mă ierți, Dena. Nu aveam nici o intenție să te ofensez, zău așa. Am fost doar – nespus de uimit când am aflat că tu – că ești încă nevinovată. Pur și simplu nu am fost în stare să înțeleg pe loc acest lucru. O implora pe Dena din priviri.

Dena păstră tăcerea. Mâinile care o mângâiau și privirile care o implorau spuneau mai mult decât o puteau face cuvintele. Și dintr-o dată, Dena realiză că și Jean Marc o iubea la fel de mult, cum îl iubea și ea.

Jean Marc o privea în adâncul ochilor.

– Dena, doresc un lucru, de care depinde întreaga mea viață...

Dena nu-și putea închipui că ar exista vreun lucru pe care să nu-l fi făcut în momentul acela pentru Jean Marc. Îl privi întrebătoare, în timp ce el o trase mai aproape de pieptul său.

– Dena... vrei să fii soția mea?

Dena rămase fără grai. Abia apoi înțelese că în clipa aceea se împlinea dorința ei cea mai fierbinte. De bucurie simți că o cuprinde amețeala.

Simți cum se clatină sub povara acestei fericiri. Cu fața strălucitoare se strânse cât putu mai tare la pieptul lui Jean Marc.

– Sunt atât de fericită, că aproape că nu știu încotro s-o iau!

– Ei, mă bucur că am reușit o dată să spun și eu ceva, care să-ți facă plăcere. Până acum nu reușisem decât să te fac să plângi. Jean Marc o privi drăgăstos. Cum rămâne, vrei să fii soția mea?

– Bineînțeles că vreau să mă mărit cu tine. Răspunsul este da, da! De o mie de ori DA! Însă dintr-o dată, entuziasmul Denei se frânse, iar chipul i se întunecă.

– Ce este, iubirea mea? se îngrijoră Jean Marc. Ai vreo supărare?

– Am impresia că am uitat complet de un aspect esențial. Cum rămâne cu Nina? Doar ești încă însurat cu ea! Cum aș putea deveni eu atunci soția ta?

– Așa care va să zică, spuse Jean Marc, frecându-și gânditor bărbia, ca să vezi dincotro bate vântul. Nu este cazul să te îngrijorezi acest aspect, Dena. Nu am uitat că sunt încă un bărbat căsătorit, deși nu am mai văzut-o de mulți ani pe soția mea. În fond, nici nu mai pot să mă refer

la ea ca la soția mea. Dar în această țară există legi – și presupun că același lucru este valabil și la voi, în America – care spun că o persoană, care a fost părăsită de partenerul său de viață, poate începe o nouă căsătorie. Pentru a divorța de Nina, nu trebuie decât să dau un anunț la rubrica de publicitate a unui ziar parizian, specializat în probleme juridice. În cazul că Nina nu va reacționa într-un anumit interval de timp, de exemplu prin ridicarea unor obiecții, voi deveni un bărbat divorțat. Și sunt convins de faptul că nu va obiecta. În rest, sper că nu ai rezerve să te măriți cu un bărbat divorțat, pentru că în acest caz vom avea, într-adevăr necazuri serioase.

– Nu am nici un fel de rezerve de acest gen, Jean Marc! Dena îl îmbrățișă vijelioasă, acoperindu-i fața de sărutări. Ne căsătorim de îndată ce vei redeveni liber. Dar să nu îndrăznești să-mi vii cu ideea de a te culca înainte de această dată cu mine..., îl amenință ea în joacă cu degetul. Cred că nu este cazul să-ți reamintesc că nu fac parte din acea categorie de femei.

– Ei lasă, vom mai vedea, îi replică Jean Marc cu un zâmbet insinuant.

– Nu, vorbesc cât se poate de serios. Vreau să aștept până în noaptea nunții și nu am de gând să renunț la punctul meu de vedere.

– Te înțeleg, spuse Jean Marc, vorbind de această dată pe un ton serios. Tocmai această hotărâre a ta mi te

face atât de dragă și te deosebește de toate celelalte femei pe care le-am cunoscut până acum. Îți respect punctul de vedere. Dar, totuși, nu poți aștepta din partea mea ca, după toți acești ani de celibat, să renunț atât de ușor la tentația de a-ți pune din când în când la încercare hotărârea. Îi făcu Denei cu ochiul și o strânse cu o asemenea pasiune în brațe, ca și cum ar intenționa să riște chiar în clipa respectivă o astfel de încercare. Doar și tu mă dorești, nu-i așa? o tachină el, privind-o adânc în ochi.

Dena cunoștea puterea de atracție aproape magică pe care o exercitau ochii lui asupra ei. Simțea cum se topește sub intensitatea acestei priviri. Pentru a se pune la adăpost de puterea lui irezistibilă, Dena îl împinse cu blândețe mai departe de ea.

– Pentru început, ajunge, îi spuse ea zâmbitoare. Apoi chipul ei își reluă expresia gânditoare. Și apropo, mai era ceva ce voiam să te întreb, începu ea cu oarecare ezitare, există ceva între tine și Angélique? Îi venea foarte greu să-și închipuie că el îi va răspunde afirmativ la această întrebare, dar prefera totuși să audă răspunsul din gura lui, pentru a îndepărta o dată pentru totdeauna orice neclaritate.

– Eu aș defini aceste relații în modul următor: La un moment dat, când traversam o perioadă grea și eram extrem de nefericit, ea a reprezentat un sprijin, în special

în ceea ce privește satisfacerea unor necesități trupești, o lămuri sec Jean Marc. Dar țin să precizez că eram legați doar printr-un fel de comuniune de interese și asta doar pentru o perioadă trecătoare.

Cuvintele lui îi sunau în urechi ca o muzică.

– Dacă este așa cum spui, ai fi de acord să mă ajuți să-i jucăm o mică festă lui Angélique? întrebă Dena cu precauție.

– Depinde de ceea ce ai copt în căpșorul tău cel drăgălaș, îi răspunse Jean Marc. Și, de fapt, este și ea aici? întrebă el surprins. Pentru că nu am mai auzit nimic de ea de zile întregi, ceea ce este foarte neobișnuit. În mod normal mă vizitează mai des decât îmi este pe plac.

– Cred că are motive cât se poate de concrete pentru a nu se arăta pe la tine și să se facă relativ scumpă la vedere, spuse Dena. Pentru că, știi, a încercat să tragă toate sforile, străduindu-se din răsputeri să mă mărite cu un alt bărbat...

– Și despre cine ar fi vorba? întrebă Jean Marc care-și ieșise din fire. Dacă pun mâna pe el, îl...

– Nu te enerva de pomană, încercă Dena să-l liniștească. Mai bine lasă-mă să termin de povestit. Îți jur că nu mă voi uita la alt bărbat, nici măcar de la distanță.

O surprindea de fiecare dată cât de ușor se aprindea. Dar, în fond, nu-i stă de loc rău, își spuse Dena, în timp ce-l privea drăgăstoasă.

– Dar să revenim la povestea noastră. Pe când zăceam bolnavă, Angélique nu găsi nimic mai urgent de făcut, decât să-l sune pe Webster și să-l roage să vină urgent. Webster este fostul meu director de școală, cel de care ți-am povestit deja când ne-am întâlnit prima oară. Și Webster s-a grăbit într-adevăr să vină cu primul avion. Dar nu ai nici un motiv să fii îngrijorat că ar exista ceva între el și mine, pentru că, din clipa în care l-am văzut intrând în camera mea, am înțeles că nu-l iubeam. Suntem prieteni buni și așa va rămâne pentru totdeauna, îl asigură ea. Dar Angélique avea alte planuri. Spera că Webster îmi va cere mâna și mă va lua cu el în State. În acest mod, avea de gând să ne împiedice să ne mai vedem. În orice caz, se temea că aș putea să-i devin o rivală periculoasă, așa că s-a gândit să se îngrijească din timp, să mă facă să dispar o dată pentru totdeauna.

– Aha, încet-încet încep să pricep, spuse Jean Marc. Și ce ai născocit pentru a o învăța minte pe Angélique?

– Ești de acord să mă ajuți?, îl întrebă Dena chicotind. Îți promit pe ce am mai sfânt că nu este o răutate, cel puțin comparativ cu intrigile pe care le-a țesut ea. Dar trebuie să recunosc, că îmi provoacă totuși o anumită satisfacție să i-o plătesc puțin pentru jocul viclean pe care a încercat să-l facă.

– Dena, o dojeni Jean Marc cu groază prefăcută, îmi pare că până la urmă nici nu te deosebești așa de mult

de celelalte femei. Descopăr dintr-o dată la tine trăsături tipice femeiești.

Dena nu-și dădu osteneala să-i răspundă, rezumându-se să-l întrebe:

– Mă vei ajuta?

– Firește. Jean Marc râdea amuzat. Spune-mi doar ce ți-ai pus în gând.

Dena și-a compus o expresie misterioasă și s-a aplecat spre el, pentru a-i șopti la ureche ce plănuia. El a ascultat-o amuzat, scuturând din cap a neîncredere din când în când. Dar în principiu, planul imaginat de Dena i-a plăcut, așa că n-a avut încotro și și-a dat consimțământul.

Dena se dezbrăcă și-și ascunse bagajele, pregătite pentru plecare, în dulap. Nimic nu trebuia să-i trezească lui Angélique bănuiala că Dena era din nou suficient de sănătoasă pentru a-și putea continua drumul.

Își răvăși părul cu mâinile, încât să pară că acum s-ar fi trezit din somn, se sprijini în perne și rămase în așteptare.

Dena auzi pașii lui Jean Marc, care cobora scara pentru a o pune și pe Lila în temă cu planul ei. Cu satisfacție auzi, după câteva minute, cum cineva trântea ușa de la intrare. Era semnul că până acum totul se derulase așa cum vorbiseră și că Jean Marc se afla

acum afară, gata să intre pentru a doua oară în ziua aceea în casa lui Angélique.

După scurt timp se auzi un ciocănit în ușa Denei.

– Intră, strigă Dena cu o voce suferindă.

Ușa se deschise și Lila intră în cameră.

– Sunt eu, prostuțo, îi șopti ea agitată, fiind gata să izbucnească în râs. Dena era cât pe ce să se molipsească și să o pufnească și pe ea râsul. Amândouă abia mai reușeau să se abțină, când Lila spuse:

–*Madame* Masson se va înfuria la culme. Ce n-aș da să fiu de față când va exploda!

Dar apoi Lila redeveni dintr-o dată serioasă.

– Totul este cât e poate de pasionant, îi spuse ea Denei. Dar știi ce sa va întâmpla dacă va afla vreodată că am fost părtașă la această conspirație? O să mă dea afară în brânci și am să-mi pierd slujba.

– Nu fii îngrijorată, o liniști Dena. În primul rând nu va afla niciodată de contribuția pe care ai avut-o, ca Jean Marc și cu mine să ne regăsim, și în al doilea rând – îi zâmbi ea cu subînțeles – nu ai nici un motiv să-ți faci griji în legătură cu slujba pe care o ai la ea, pentru că pun pariu că, în curând, te vei numi Doamna Webster Barrett. Așa că temerile tale sunt complet neîntemeiate. Vei vedea că totul va fi bine, până la urmă.

Lila o privi oarecum sceptică, dar până la urmă dădu aprobator din cap.

– Cred că ar fi mai bine să merg să bat la ușa lui *Madame*, spuse ea apoi. *Monsieur* Jean Marc este afară și așteaptă să-i dau semnalul convenit. A sosit momentul. În cazul că nu ne vom revedea, Dena, vreau... vreau să-ți mulțumesc pentru tot ce ai făcut pentru mine. Fără tine nu l-aș fi cunoscut niciodată pe Webster.

– Recunoștința este reciprocă. Cred că acum suntem chit. Știi ce mult a însemnat pentru mine felul în care mi-ai purtat de grijă pe când eram bolnavă. Nu vreau să spun cuvinte mari. Hai, mai bine să începem cu ce ne-am propus.

– Bine, atunci prefă-te bolnavă, îi șopti Lila înainte de a se face nevăzută.

Dena își compuse o mască de suferință, gemând încet la anumite intervale de timp. Nu după multă vreme auzi din nou pași pe scară, apropiindu-se. Apoi cineva bătu la ușă. Dena strigă din nou cu voce frântă:

– Intră!

Ușa se deschise și Angélique păși în încăpere. Se duse la Dena, luă loc pe marginea patului și o întrebă cu un zâmbet neobișnuit de blând:

– Sărmana mea Dena, cum îți merge? Poți să mi te destăinui fără grijă, pentru că nu doresc decât să-ți fiu de ajutor. Tocmai a venit Lila să-mi spună, foarte agitată, că nu te simți bine.

– Vai, Angélique, abia reuși Dena să șoptească, cu fața schimonosită de durere. Sunt atât de nefericită. Am numai ghinioane în dragoste. Dar tu ai o experiență bogată, așa că m-am gândit că mi-ai putea da un sfat... Tot timpul cât am zăcut aici, în pat, nu m-am putut gândi decât la Webster. Visam că într-o bună zi va veni să mă ia cu el. Și apoi – apoi, într-o bună zi, visul mi s-a împlinit cu adevărat! Mă trezesc că Webster a venit aici, că stă lângă patul meu iar eu sunt în culmea fericirii, închipuindu-mi că de-acum, totul va fi așa cum mi-am visat. Dar nu, n-avea să fie așa!

– Cum adică? se încruntă Angélique. Dena urmărea cu satisfacție schimbarea fizionomiei ei.

– Abia se găsea de cinci minute lângă patul meu, când mi-a mărturisit că nu mă mai iubește, că, de fapt, nu m-a iubit niciodată și că nici nu mă va iubi vreodată. Cred că și-a găsit pe alta. Angélique, ce mă fac acum? Sunt atât de nefericită, încât nu mai pot suporta!, își frânse Dena mâinile, izbucnind în lacrimi.

Ce idiot! injură Angélique în sinea ei. Doar i-am spus ce să facă, și apoi se duce la ea și încurcă totul.

Îi venea să țipe de furioasă ce era, dar se stăpâni în ultima clipă. Însă în loc să răbufnească, se arătă deosebit de afectată, copleșind-o pe Dena cu un val de compasiune și cuvinte de consolare.

În timp ce se derula această scenă, avându-le ca interprete pe Dena, în rolul nefericitei îndrăgostite și pe Angélique, care se prefăcea plină de compasiune, blestemându-l în sinea ei pe Webster, se auzi un alt ciocănit în ușă.

– Cine este? întrebă Dena cu glas stins.

Angélique se redresă dintr-un salt, când auzi dintr-o dată de afară vocea profundă și puternică a lui Jean Marc, care răspunse:

– Sunt eu, Jean Marc. O caut pe Angélique și mi s-a spus că s-ar găsi în această încăpere. Aș dori să-i vorbesc. Pot intra?

Dena se chinui să se dea jos din pat, își îmbrăcă halatul și deschise. Jean Marc îi făcu imperceptibil cu ochiul când intră, îndreptându-se apoi spre Angélique.

– Scuzați, vă rog, deranjul, dar am nevoie de un sfat urgent – în problema trandafirilor din grădină.

Angélique îl cercetă ușor uimită, dar apoi acceptă cu o ușoară mișcare a capului, întrebându-l cu ce-i putea fi de folos.

– Vai, trandafirii noștri galbeni sunt năpădiți de insecte, de câteva săptămâni deja. Florile nu mai au vigoare, se lasă în jos și se ofilesc. Tu ești foarte pricepută în privința trandafirilor, nu-i așa? Nu cunoști vreun remediu eficient care să pună capăt

acestei calamități? Am încercat deja tot felul de remedii, care însă nu au dat nici un rezultat.

Angélique chibzui câteva clipe și apoi spuse:

– Da, cred că aș avea ceva pentru tine. Ciudat, își spuse ea în gând, în ultimii zece ani nu s-a întâmplat niciodată, ca Jean Marc să-mi ceară mie sfatul. Dar firește, nu putea să-i refuze o astfel de rugăminte. Dacă ești atât de amabil să aștepți câteva minute. Mă duc să aduc un praf insecticid, care va fi în mod garantat eficient.

Angélique se ridică. În clipa aceea, Jean Marc păru să o observe pentru prima oară pe Dena. În timp ce Angélique închidea ușa în urma ei, îl auzi pe Jean Marc spunând:

– Dena, dar ce faci aici? Credeam că ai plecat de mult...

Angélique se grăbi să aducă insecticidul cât putu de iute. Dorea să se întoarcă cât mai repede la cei doi. Nu-i convenea de loc gândul, că Jean Marc și Dena se găseau singuri în aceiași cameră.

Se apropie tiptil de ușă, în fața căreia se opri, trăgând cu urechea.

– Dena, iubita mea, îl auzi tocmai spunând pe Jean Marc. Te iubesc atât de mult. Am să am eu grijă să uiți tot răul pe care ți l-a făcut acest Webster. Te implor, mai dă-mi o șansă, să te fac fericită. Nu-mi doresc nimic cu mai multă ardoare, decât să mă căsătoresc cu tine.

– Ești atât de bun cu mine, o auzi Angélique pe Dena răspunzându-i. Nici nu știu ce să spun.

Era mai mult decât putea suporta să audă. Angélique smuci furioasă ușa și se năpusti în încăpere.

Chiar în fața ei văzu un spate bărbătesc. Năucită, Angélique realiză că Jean Marc o ținea pe Dena în brațe.

– Nu, asta să spui, lepădătură! zbieră Angélique, care nu-și mai putea controla temperamentul. Spune nu, că altfel te dau pe loc afară din casa mea, indiferent dacă ești sau nu bolnavă!

Făcu chiar câțiva pași în direcția Denei, ca și când ar fi intenționat să o lovească, continuând să țipe în gura mare:

– Nu-ți permit să-mi furi iubitul chiar sub acoperișul meu! Jean Marc este al meu, așa să știi! Spune nu, sau vei regreta amarnic cât timp vei mai avea de trăit!

Angélique stătea amenințătoare în fața Denei, fulgerând-o din priviri. Privirea îi era atât de încărcată de răutate, încât Dena era convinsă că ar fi lovit-o fără doar și poate, dacă Jean Marc nu s-ar fi aflat lângă ea.

Se strânse mai aproape de Jean Marc, implorându-i ajutorul din priviri, ca și cum ar fi fost convinsă că acesta ar fi apărat-o în mod eroic împotiva acestei furii dezlănțuite.

Acest gest depășea însă orice închipuire.

– Afară!, zbieră ea, iar vocea i se frânse. Întinse mâna și luă o perie de păr de pe noptieră, rotind-o amenințătoare deasupra capului, ca pe o armă.

– Dacă nu veți părăsi casa mea în următorul minut, amândoi, am să vă zbor afară cu mâna mea. Cărați-vă și să nu vă mai văd niciodată în fața ochilor!

Acesta era semnalul pe care îl aștepta Dena. Sări din pat, deschise cu o smucitură ușa dulapului, își înhăță rucsacul și o luă împreună cu Jean Marc la goană pe scări, părăsind casa.

Continuară să alerge în lungul șoselei până când râsul îi obligă să se oprească. Mână în mână, se întoarseră, privind în urmă.

Angélique stătea în poarta de la grădină, blestemându-i și înjurându-i cât o ținea gura.

– Crezi că este bine ce am făcut?, îl întrebă într-un târziu Dena pe Jean Marc, încercând să-și recapete suflul. Pentru o fracțiune de secundă o încercaseră un fel de regrete, văzând-o pe Angélique atât de furioasă în pragul casei ei.

– A fost cel mai bun lucru care i s-a întâmplat lui Angélique de când este pe lume, o asigură Jean Marc, care abia putea vorbi de atâta râs.

Apoi o luă pe Dena de după umeri și porniră împreună spre castel.

17

MERGEAU PE CĂRAREA îngustă pe care Dena o cunoștea de acum atât de bine. Simțea mereu nevoia să-și spună că totul era real și nu doar un vis minunat în care întâmplarea să o fi distribuit în rolul fericitei eroine.

Jean Marc făcea scurte opriri pentru a-i atrage atenția asupra unei plante ieșite din comun sau se apleca pentru a-i culege câte una din splendid coloratele flori sălbatice.

Deci de la el a moștenit Claude atât pasiunea, cât și cunoștințele aprofundate asupra naturii, gândi Dena. I s-au transmis de la tatăl său.

Se întrebă cam cum va reacționa Claude, când avea să reapară pe neașteptate și nu ca meditatoare, ci ca viitoarea soție a tatălui său. Problema aceasta îi crea o vie îngrijorare. Îi va fi destul de greu lui Claude chiar și numai să dea ochii cu ea, după minciunile sfruntate pe care i le îndrugase tatălui său. Dar cu siguranță că îi va veni foarte greu să accepte faptul că tocmai ea urma să se căsătorească cu tatăl său. Dena îi vorbi lui Jean Marc despre temerile ei, însă acesta făcu un gest de dezaprobare.

– Nu lua prea în serios aceste lucruri, îi spuse el. Cred că, după ce se va obișnui puțin cu ideea că noi doi ne înțelegem atât de bine, și Claude își va da seama că pasiunea pe care a nutrit-o față de tine nu era decât o iubire adolescentină superficială. Îi voi cere să-și prezinte scuzele și, cu aceasta, problema va fi definitiv închisă.

Deși Dena nu vedea lucrurile chiar atât de roz, se mulțumi deocamdată cu acest răspuns. Renunță la subiect și se hotărî să se bucure de seninul cerului și soarele arzător. I se părea că nu mai simțise de o veșnicie efectul binefăcător al soarelui și adierea vântului de vară.

Când castelul se zări, Jean Marc se opri și o cuprinse cu brațul pe Dena.

– Ai dori să faci vreo schimbare? întrebă el.

Dena îl privi mirată, fără să înțeleagă.

– Ce vrei să spui cu asta?

– Mă refer la casa noastră, îi explică Jean Marc. Nu se prezintă într-o stare tocmai bună, după cum probabil că ai putut constata și singură. Mă gândeam că poate dorești să schimbi după gustul tău anumite lucruri, pentru ca să te simți într-adevăr la tine acasă. Ce-ai spune, de exemplu, dacă ți-aș pune o aripă întreagă la dispoziția ta exclusivă?

– Ce este cu ideile acestea ciudate?, exclamă Dena îngrozită. Cred că ar fi oribil ca doi oameni căsătoriți să trăiască în aripi diferite ale aceleiași case. Nu, Jean

Marc, scutură Dena din cap, doresc să te am lângă mine. Și ca și când ar fi dorit să i-o demonstreze, Dena îl înlănțui cu brațele după gât și se strânse cât putu de tare la pieptul lui. Jean Marc o ridică, se învârti cu ea în brațe, pentru a o așeza apoi cu delicatețe pe pământ. O ținu strâns în brațe, înăbușind-o cu un sărut plin de pasiune. Dena îi răspunse la sărut drăgăstoasă, cu toată gingășia de care era capabilă. Într-un târziu, Jean Marc se desprinse cu părere de rău din îmbrățișarea ei, ridică privirea spre cer și exclamă cu entuziasm:

– Oh, privește! Vom avea parte de un apus splendid. Știi, tocmai mi-a venit o idee excelentă. Dau o fugă până în casă, iau o sticlă de vin și ceva de-ale gurii și apoi vom savura în liniște apusul, ascultând cântecul de seară al păsărelelor.

– Chiar că este o idee fantastică, se declară Dena de acord. Amurgul care începuse să coboare avea în sine ceva magic. Totul era atât de pașnic și de liniștit în jur. Dena privea visătoare la soarele care apunea în timp ce retrăia în gând după-amiaza petrecută alături de Jean Marc. Cunoscuseră o armonie atât de deplină, cum niciodată nu și-ar fi putut închipui. Doamne, dacă ar putea rămâne așa pentru totdeauna, gândi ea oftând. Atunci nu aș mai fi niciodată nefericită. Șezând așa, pierdută în gânduri, nu băgă de seamă că Jean Marc se afla deja de o bucată bună de timp în spatele ei, privind-o.

– Ce bine te potrivești în acest cadru, îi spuse el, ca și cum ai face parte din natură. Ție nu ți se potrivește o casă construită din piatră și cărămizi. Aici ar trebui tu să locuiești, hainele să-ți fie din frunze și flori și băutura nectarul...

– Ai înnebunit, Jean Marc?, îl întrerupse Dena râzând. Doar nu sunt o zână. Sunt o persoană cât se poate de normală, care pe deasupra mai are și o foame teribilă, după drumeția prelungită de astăzi. Ai uitat că am fost aproape întreaga după-amiază pe drum? Ia să vedem, ce mi-ai adus?

– O bucată de pateu, diverse sortimente de brânză, niște pâine și fructe. Și, ca o încununare a acestor bunătăți, o sticlă din cel mai bun vin, despre care nu știu dacă ți-am spus că îl produc eu însumi.

Scoase dopul, umplu două pahare și spuse:

– Să ciocnim. Avem doar toate motivele să sărbătorim momentul.

Ridicară paharele și închinară în sănătatea lor, după care Jean Marc declară pe un ton sărbătoresc:

– În sănătatea ta, Dena. Pentru convieţuirea noastră viitoare și pentru ca nimic să nu ne mai despartă vreodată de acum încolo.

Când paharele se ciocniră cu un clinchet ușor, Dena avu impresia că sunetul este purtat de ecou până în fundul văii, umplând aerul de o reverberație gingașă.

Vinul era într-adevăr excelent și paharele se goliră cât ai clipi. Jean Marc le umplu la loc și Dena avu senzația că plutește deasupra solului, fără să poată spune dacă acest lucru se datora fericirii sau vinului tare.

O dată cu trecerea timpului aerul se răcori și într-un târziu, Dena întrebă dacă nu era mai bine să intre în casă și să facă focul în șemineu. Jean Marc se declară de acord și, după ce au strâns resturile mesei luate la iarbă verde, plecară spre casă, ținându-se de mână.

Focul trosnea deja în vatră când intrară în camera de zi. Marie se îngrijise de ma mult timp să-l aprindă, pentru că în încăperea mare domnea o căldură plăcută.

Dena se apropie de foc, frecându-și mâinile.

– De fapt, unde este Claude? întrebă ea. Nu se simțea tocmai în largul ei la gândul că putea intra în orice clipă în încăpere. Și apoi, o fulgeră o bănuială îngrozitoare.

– Ai vorbit de fapt cu el despre noua situație?

Privirea lui Jean Marc se întunecă și rămase tăcut mai mult timp, înainte de a răspunde:

– Nu doresc să discut acest subiect în acest moment, Dena. Nu trebuie să-ți faci grijă.

Dena nu insistă, deși simțea foarte precis că ceva nu era în ordine. Nu era normal ca Claude să lipsească până la o oră atât de târzie de acasă. Urcă și făcu un duș, înainte de a se schimba pentru cină. Se făcuse deja opt și jumătate, însă Claude încă nu apăruse.

Într-un târziu, Dena se ridică.

– Cred că ar fi cel mai bine, dacă m-aș duce la culcare. Am avut parte de o zi destul de obositoare. În cazul în care vei avea nevoie de sprijinul meu sau dacă se întoarce Claude, mă trezești, vrei?

– Bine, îți promit, spuse Jean Marc. Somn ușor și vise plăcute.

Dena urcă încet spre camera ei. Era foarte îngrijorată în legătură cu Claude. Spera că nu pățise nimic. Era posibil ca Jean Marc să-l fi informat deja asupra noii situații familiale, iar Claude să nu o fi putut accepta, fugind, pur și simplu, de acasă.

Chibzuia în fel și chip, cum îi putea fi de ajutor lui Jean Marc în situația neplăcută în care se afla, dar, întrucât nu cunoștea toate amănuntele, nu reușea să ajungă la nici o concluzie. Într-un târziu, când se hotărî să se culce până la urmă, Dena rămase multă vreme chinuită de insomnie, cu toate că era istovită.

În casă era liniște. Privi luna plină și stelele strălucitoare care străjuiau neclintite pe bolta întunecată. Gândurile i se îndreptau neîncetat spre Claude și la ce i se putuse întâmpla acestuia.

Probabil că adormise totuși până la urmă, pentru că afară se crăpa de ziuă în clipa când Dena se trezi, la auzul unui ciocănit puternic în ușă.

Dintr-un salt coborî din pat și deschise. În fața ei se afla Jean Marc și Dena își dădu seama pe dată că nu închisese ochii toată noaptea. Cămașa și pantalonul erau șifonate. Cearcăne întunecate îi subliniau privirea și arăta din cale afară de obosit. Vocea îi era de înăbușită și avea un timbru straniu, când îi vorbi:

– Ai putea să te îmbraci și să cobori în zece minute? Claude nu a venit încă acasă până la această oră. Sunt foarte îngrijorat. Mă tem că vom fi obligați să plecăm în căutarea lui.

Dena îl privi îngrozită.

– Sunt imediat gata, îl asigură ea. Își trase în mare grabă un tricou peste cap, se strecură într-o pereche de pantaloni și se stropi cu apă rece pe față, pentru a se trezi ca lumea. Apoi alergă jos pe scări pentru a mai apuca o gură de cafea, înainte de a pleca în căutarea lui Claude.

În timp ce mânca un biscuit încercă să ghicească ce l-ar fi putut determina pe Claude să fugă de acasă și să lipsească toată noaptea.

– Sunt sigură că din cauza mea nu s-a întors acasă, spuse ea așezându-se lângă Jean Marc în mașina roșie decapotabilă. Să fi fugit oare din cauză că nu vrea să trăiască sub același acoperiș cu mine?

– Astea-s prostii, Dena. Jean Marc o mângâie tandru pe obraz. Nu, alta este problema. Știi doar că Claude este foarte sensibil. Aș putea pune mâna în foc că nu m-a

mințit niciodată, înainte de ziua când cu pățania ta. Și mai sunt convins și de faptul că nu nutrește vreun sentiment de ură față de tine și că nici n-ar avea ceva împotrivă să te accepte ca mamă, chiar dacă ești atât de tânără. După părerea mea, continuă el, motivul pentru care nu s-a întors acasă constă pur și simplu că se simte rușinat de a fi obligat să dea ochii cu tine, după minciunile pe care le-a îndrugat. Este cu siguranță conștient ce greșeală enormă a făcut. Dar trebuie să recunosc cinstit că și eu am fost, poate, excesiv de dur față de el. Jean Marc avea o expresie foarte gânditoare. Când m-am întors acasă ieri seară, am intenționat să clarific toată povestea cât mai repede. Așa că l-am confruntat fără menajamente cu cele relatate de tine. Cred că am folosit un ton de o severitate excesivă, lucru pe care acum îl regret. Crezi că s-o fi îndepărtat mult de casă? În timp ce Jean Marc o privea pe Dena, aceasta observă brazdele pe care îngrijorarea i le săpase pe chip. Nu am nici cea mai vagă idee unde s-ar fi putut duce.

– Și care a fost reacția lui Claude când le-ai dojenit? întrebă Dena încordată.

– Păi tocmai aici este problema. Jean Marc își trecu mâna prin păr. Nu a avut absolut nici o reacție. A stat pur și simplu în tăcere în fața mea, iar fața îi exprima o tristețe ce nu poate fi descrisă prin cuvinte. Sper să nu înceapă să mă urască.

– Claude nu are absolut nici un motiv să te urască. În afară de aceasta, în adâncul sufletului său, cred că își dă perfect de bine seama că l-ai dojenit pe bună dreptate. Sunt sigură că era conștient de vina lui cu mult înainte să-l iei tu în primire. Cu siguranță îi este groaznic de rușine, pentru că te iubește și nutrește un profund respect față de tine.

Jean Marc o aprobă din cap, dar chipul îi exprima aceeași profundă îngrijorare.

– Este posibil că Claude a simțit nevoia să se distanțeze puțin de toate aceste evenimente. În fond, el nu este genul care să fugă de acasă.

– Aici trebuie să-ți dau dreptate, Dena, spuse Jean Marc. Totuși, nu putem ști dacă nu i s-a întâmplat poate ceva rău. Dacă a hoinărit prin munți este posibil să se fi rătăcit sau poate a...

– Încetează odată, Jean Marc! îi ceru Dena cu asprime. Ești pe cale să dramatizezi totul, într-un mod cu totul inutil. Claude cunoaște împrejurimile ca pe buzunarul de la vestă. Și pe jos nu poate să fi ajuns prea departe. Sunt sigură că îl vom găsi încă în cursul acestei zile, dacă nu ne vom da bătuți prea ușor.

– Mulțumesc, îi răspunse Jean Marc. Este frumos din partea ta că încerci să mă încurajezi. Propun să batem drumurile cu mașina până la apusul soarelui și, dacă până atunci nu vom fi dat de urma lui, să anunțăm poliția.

– Nu-ți fă griji, îl asigură Dena. Sunt destul de sigură că nu vom ajunge până acolo.

Dena se lăsă pe spate în scaun și încercă să se bucure de peisajul care defila în fața ochilor lor. Drumul trecea prin zone de o frumusețe magnifică, cu grădini splendide și flori minunate și copaci impunători, dar Dena nu se simțea totuși în stare să se bucure. Motivul călătoriei lor era unul mult prea grav.

Au mers cu mașina întreaga zi, de-a lungul și de-a curmezișul, când de-a lungul coastei, când spre interiorul țărmului, dar fără să descopere nici o urmă de Claude. Jean Marc era atât de epuizat încât conducea fără să se mai poată concentra. După ce evită în ultima secundă ciocnirea cu o mașină care venea din sens opus. Dena insistă să se oprească în prima localitate pentru a mânca și a se odihni puțin. Jean Marc a oprit la prima cafenea întâlnită în cale. Au coborât din mașină și s-au așezat la o masă la umbră.

Au luat un prânz copios și, după un timp, chipul lui Jean Marc își recăpătă culoarea. Se lăsase pe spate în scaunul său și nu mai arăta la fel de încordat, astfel încât Dena a socotit că sosise momentul să-i facă o propunere, la care se gândea deja de mai multă vreme.

– Îți amintești, începu ea, că ți-am descris diverse locuri unde m-a dus Claude, atunci când am colindat pe coclauri împreună cu el?

– Bineînțeles, îmi amintesc foarte bine, îi răspunse Jean Marc. Dar nu am nici cea mai vagă idee unde se află locurile respective și nici cum am putea să le găsim vreodată. Este practic imposibil să cunoască cineva toate locurile pe unde hoinărește el.

– De exemplu, să luăm mânăstirea aceia, spuse Dena gânditoare. Claude mi-a spus atunci că țăranii de prin partea locului se îngrijesc și cultivă grădina cu diverse ierburi. Cred că ar fi suficient să întrebăm vreun țăran de prin împrejurimi unde se află locul respectiv și apoi să mergem acolo. Ce părere ai?

– Nu costă nimic să întrebi, se arătă Jean Marc de acord cu ea. Problema se pune numai, dacă vom și primi vreun răspuns. Pe-aici, oamenii sunt deseori îndărătnici și suspicioși. Nu au nici un motiv să ne spună unde este așezată respectiva mânăstire, chiar dacă știu.

– Oricum, merită să încercăm, i-o reteză Dena. Claude mi-a povestit că se spune, că vechile ziduri și grădina ar exercita forțe misterioase. Dacă le spunem că suntem în căutarea unui băiat care crede în aceste forțe, s-ar putea să aibă înțelegere față de noi și să ne spună unde putem să-l găsim.

Jean Marc o aprobă din cap.

– În fond, ai dreptate. Cel puțin merită să încercăm.

După ce a achitat nota s-a ridicat și s-a dus la bucătărie pentru a se informa asupra locului unde era

mânăstirea. Dena îl aşteptă la maşină. Nu după multă vreme, Jean Marc se întoarse cu un zâmbet triumfător.

– Am avut succes, o informă el. Trebuie însă să mărturisesc că numai menţionarea forţelor magice nu a fost suficientă. Am fost obligat să bag, suplimentar, mâna în buzunar, pentru a obţine o informaţie cât de cât utilă. Dar acum ştiu pe unde trebuie să o căutăm.

Se urcă la volan cu un elan nou şi nu după multă vreme rulau în mare viteză pe şoseaua naţională. Maşina zbura practic prin viraje, astfel încât Dena s-a văzut deseori nevoită să se ţină bine şi să închidă ochii, pentru a nu scăpa un strigăt de groază.

Au ajuns la ţintă după o oră. Jean Marc parcă maşina la marginea şoselei şi-i spuse Denei:

– Ar fi poate mai bine, dacă ai rămâne aici. Aş prefera să vorbesc întâi singur cu el, asta în cazul că este într-adevăr aici.

Dena îl aprobă din cap şi privi pe urmele lui, până dispăru în tufăriş. Avea presimţirea că se va întoarce însoţit de fiul său şi de obicei presimţirile nu o înşelau.

Dena privea soarele apunând încet în spatele munţilor. Coborî din maşină şi se plimbă în sus şi în jos pe şosea, pentru a-i trece timpul până la întoarcerea lui Jean Marc.

Însă nici urmă de Jean Marc. Dena începea să-şi facă griji. Fie purta o discuţie îndelungată cu Claude, sau

nici nu dăduse de el şi se rătăcise în pădurea care împrejmuia mânăstirea. După trecerea a încă zece minute Dena se hotărî să se ducă să vadă ce se petrece. Se împiedică în repetate rânduri de pietre şi rădăcini, pentru că înserarea ce se lăsa îi îngreuna mersul.

După ce parcurse o bună bucată de drum zări de departe silueta lui Jean Marc. Şi era singur! Se opri dezamăgită. În mod evident tocmai renunţase să mai caute, pentru că se mişca încet în direcţia ei.

Dena ştia de ce îi fusese necesar atâta timp. Pur şi simplu refuzase să creadă că Claude nu se găsea aici. Trebuie că era teribil de dezamăgit că eforturile sale rămăseseră fără rezultat. O fulgeră gândul că Jean Marc nu va fi de loc entuziasmat să dea peste ea aici. Cu siguranţă că ar fi avut impresia că-l controla.

De aceea se întoarse şi alergă înapoi la maşină cât o ţineau picioarele, înainte ca el să o descopere. Abia i se domolise respiraţia agitată, când Jean Marc se ivi printre tufe. Se lăsă să cadă obosit în scaunul maşinii.

– Precum văd, nu ai avut noroc. Îmi pare rău, îi spuse ea tristă.

– Cred că putem să renunţăm şi să mergem acasă. Voi anunţa poliţia. Tu ce zici?

Dena dădu doar din cap. Nici ea nu mai ştia ce să creadă. Oricât de mult s-ar fi străduit nu-i venea nici o idee unde ar putea să-l mai caute pe Claude.

Jean Marc porni și voia tocmai să iasă în șosea, când Dena strigă dintr-o dată:

– Stai, am uitat complet de un loc, unde este posibil să dăm peste Claude! Se lovi cu palma peste frunte, "Cum de nu m-am gândit până acum!

– La ce loc anume te-ai gândit?, întrebă Jean Marc.

– Peștera! exclamă Dena agitată. Pariez pe orice că îl găsim acolo pe Claude!

– Dar nu am habar cum putem ajunge acolo, obiectă Jean Marc.

– Desigur, aceasta este într-adevăr o problemă, recunoscu Dena. Dar oricum, am mai fost deja o dată acolo. Dacă fac un efort, poate regăsesc locul.

– Chiar crezi?, întrebă Jean Marc sceptic.

– Nu pot garanta, dar cred că oricum am avea o șansă, îi spuse Dena încrezătoare.

Jean Marc întoarse mașina și reîncepură căutarea obositoare, greșind deseori drumul la încrucișări, când pe Dena o lăsa simțul de orientare în pană.

După un timp destul de lung, Dena strigă dintr-o dată:

– Aici trebuie să fie, Jean Marc! Îmi amintesc exact, că aici am coborât de pe biciclete și am coborât pe stâncă, până la peșteră.

Jean Marc parcă mașina și coborâră. Dena îi descrise drumul care ducea spre peșteră și Jean Marc

dispăru încă o dată, pentru a-și căuta fiul. Dena coborî din mașină, pentru a-și dezmorți picioarele. Se apropie de tufișurile care mărgineau șoseaua. Căuta din priviri, însă nu reușea să descopere nimic.

Apoi se opri însă dintr-o dată și desfăcu ramurile tufișurilor cu mâinile, pentru a vedea mai bine. Ceea ce strălucea mat în lumina razelor de lună era fără nici o îndoială bicicleta ei, pe care o lăsase atunci ascunsă aici. Dena o trase afară din tufiș și o împinse până la mașina lui Jean Marc. Acesta încă nu se întorsese iar Dena spera din tot sufletul ca aceasta să fie un semn bun.

Dar, o dată cu scurgerea timpului, începu să-și piardă răbdarea. Până la urmă se luă pe urmele lui Jean Marc, coborând cărarea abruptă și aproape impracticabilă.

Era o coborâre destul de hazardată prin întuneric și Dena avu parte de câteva jurituri până reuși în sfârșit să ajungă jos.

Se apropie tiptil de intrarea peșterii și trase cu ochiul în interior. O lumânare răspândea o lumină slabă în interior, care îi permise totuși Denei să recunoască două siluete.

Deci îl găsiseră până la urmă pe Claude! Dena se feri însă să le dea de știre despre prezența ei, ghemuindu-se în tăcere la gura peșterii.

– Te înțeleg foarte bine, Claude, îl auzi ea vorbind pe Jean Marc. Și îți promit că începând de astăzi te voi trata ca pe un matur. Am înțeles o dată pentru totdeauna că nu mai ești un copil și îmi pare rău că mi-a trebuit atâta vreme pentru a face această descoperire. Noi doi, Dena și cu mine, dorim foarte mult să te întorci la noi și să rămâi cu noi până reîncepe anul școlar. Vom avea grijă să te simți bine și să ai un adevărat cămin. Poți să mă înțelegi și tu un pic și să mă ierți pentru ce am greșit față de tine? Îmi doresc din tot sufletul să ne împăcăm și ca pacea și liniștea să domnească din nou în casa noastră.

Dena aruncă cu multă precauție o privire după colț. În lumina pâlpâitoare a lumânării îi văzu pe cei doi bărbați cum se țineau strâns îmbrățișați. Fără să facă nici un zgomot se dădu înapoi câțiva pași, pentru a se apropia apoi zgomotoasă de intrarea peșterii. Pășea făcând cât mai mult zgomot putea și tuși de câteva ori.

Când intră în peșteră, tatăl și fiul tocmai se desprindeau din îmbrățișare.

Jean Marc veni spre Dena și-i întinse mâna, pentru ca să nu se împiedice. Cu toată lumina slabă, Dena își dădu seama că avea ochii înlăcrimați.

– Claude, spuse Jean Marc în timp ce reușea doar cu dificultate să confere un ton sigur vocii sale. Acum este o ocazie bună să-i dai viitoarei tale mame sărutul de

împăcare. Pentru noi trei începe un nou capitol de viață și vom reuși numai dacă vom fi strâns uniți. Judecând însă după toate cele prin care am trecut, de fapt nu putem avea parte decât de vremuri mai bune.

După o scurtă ezitare, Claude se îndreptă spre Dena. O îmbrățișă destul de rigid. Dena voia să-i arate că l-a iertat pentru totul și-l strânse cu putere la piept, sărutându-l călduros pe amândoi obrajii. Gestul ei făcu ca rezerva lui Claude să se topească vizibil și, dintr-o dată, se văzu în stare să-i răspundă fără rețineri la îmbrățișare și chiar să-i zâmbească.

– Ia spune, Claude, sticla de rachiu de care veni vorba mai este încă pe-aici? întrebă Jean Marc zâmbind șiret.

Claude încuviință nesigur, dar înțelese repede că nu avea nici un motiv de îngrijorare, pentru că tatăl său găsi de cuviință să spună doar:

– Ei, păi atunci ia adu-o încoace, pentru că sunt de părere că avem toate motivele să ciocnim. Să bem în sănătatea noii noastre familii!

Claude aduse sticla, în care mai era un sfert din conținut. Au închinat în sănătatea fiecăruia și au tras câte o dușcă serioasă.

– Ei ce ziceți, mai suntem oare în măsură să ajungem teferi acasă? întrebă Jean Marc, privindu-și fiul iscoditor.

Claude zâmbi și aprobă din cap. Apoi suflă în lumânare și porniră toți trei pe drumul de întoarcere.

– Și ce facem cu bicicleta mea?, strigă Dena când au ajuns la mașină. Nu va încăpea niciodată într-o mașină sport.

– Nu-i nici o problemă, o liniști Claude cu calm. Am să merg eu pe bicicletă, iar voi veți merge cu mașina. În felul acesta veți avea și puțin timp să vă ocupați unul de celălalt.

Jean Marc ridică mirat din sprâncene la auzul spuselor fiului său și se declară zâmbind de acord.

– Ei, atunci, pe curând! Claude se aruncă în șa și se propti puternic în pedale, ca și cum urma să se ia la întrecere cu mașina sport.

Înainte de primul viraj mai întoarse o dată capul și le făcu semn cu mâna, după care întunericul nopții îl înghiți.

Dena și Jean Marc urcară în mașină. Își permiseră un sărut lung, plin de pasiune, înainte ca Jean Marc să pornească motorul și să întoarcă mașina.

18.

– EI, ȘI DE ASTA CE MAI zici? Dena privea spre Jean Marc ținând în mână un plic de culoare albă.

Ședeau toți trei la micul dejun și Claude zâmbea fericit, cu subînțeles, pentru că știa unde bătea întrebarea Denei. Jean Marc era însă complet absorbit de lectura ziarului său și total dezinteresat de lucruri atât de secundare, cum sunt scrisorile.

Plicul cel alb care sosise cu poșta nu conținea nimic altceva decât invitația la nunta Lilei cu Webster, care urma să aibă loc deja săptămâna următoare.

Dena rămase pe gânduri câteva clipe și apoi întrebă prudentă:

– Jean Marc, nu ai avea chef să facem împreună o mică plimbare până la Angélique, în după-amiaza aceasta?

– De ce? Jean Marc o privea cu o expresie nevinovată. Ai imaginat și alte pedepse pentru Angélique, la a căror punere în aplicare vrei să-ți dau o mână de ajutor?

– Vai, nu, protestă Dena. Este vorba despre lucruri de mult mai mare importanță. Are legătură cu această

scrisoare. Dena privea atât de imploratoare, încât Jean Marc izbucni în râs.

– Cum aș putea să-ți refuz o rugăminte când mă privești astfel? Încă nici nu suntem căsătoriți și mă ai complet sub papuc.

Toți izbucniră în râs la auzul acestor cuvinte. Își terminară dejunul în voioșie. După ce Marie strânse masa, Dena plecă la braț cu Jean Marc, pentru o plimbare în sat.

Jean Marc trase adânc aer în piept și declară:

– Pot de-a dreptul mirosi cum sosește toamna. Nu crezi că ar trebui să ne grăbim puțin cu nunta și să terminăm înainte de recoltă?

– Dar ce-ți veni să te grăbești așa, dintr-o dată? îl întrebă mirată Dena.

– Uite de-aia. Jean Marc o luă atât de strâns în brațe, că aproape o sufocă sărutând-o îndelung și pătimaș, în timp ce mâinile sale o mângâiau pline de dor

– Jean Marc! protestă Dena slab, încercând să-i scape din îmbrățișare, dar prinsoarea lui era atât de puternică, încât abia reuși să se miște.

– Tocmai aveam de gând să-ți spun scopul vizitei pe care o facem Lilei și lui Webster, reuși ea să-i spună până la urmă, la capătul răsuflării, dar firește, dacă vei continua să mă strângi așa, nu voi fi în stare s-o fac.

Jean Marc slăbi puțin strânsoarea, zâmbind șmecherește:

– Ei, hai, dă-i drumul. Ce-ți mai trece prin căpșorul acela drăgălaș, plin de planuri perfide?

– Va trebui totuși să-mi dai drumul, îi ceru Dena cu încăpățânare, altfel nu-ți povestesc absolut nimic.

Jean Marc se prefăcu că îi dă drumul, pentru a o prinde apoi și mai tare și o aruncă la pământ atât de ușor, încât părea un simplu joc. Dena țipă îngrozită, după care se rostogoliră câtva timp prin iarbă, luptându-se.

– Vai, ce nesuferit poți să fii!, strigă Dena. Se ridică cu răsuflarea întretăiată, încercând să-și scuture rochia. Cum să mă prezint eu acum, o învățătoare serioasă, în fața directorului meu, plină de iarbă și paie din cap până în picioare?

– Oh, păi cred că Webster își va da seama ce zi norocoasă a fost pentru el aceia, în care te-am smuls din brațele sale, îi replică Jean Marc cu o față nevinovată.

– Zău că întreci orice măsură!, îl certă Dena. Lasă tu numai, să vezi cât de dulce poate fi răzbunarea!

Când au ajuns la pensiunea lui Angélique nu se vedea nici țipenie de om. Strigară de mai multe ori după Lila și Webster. Când nimic nu se mișcă, începură să cerceteze

casa. Dar nicăieri nu descoperiră nici măcar vreo urmă a celor doi.

Într-un târziu, Dena îi veni ideea să caute și în grădină. Nu peste mult timp descoperiră perechea la masa din grădină, adâncită în lectura unei cărți în limba engleză care trebuia în mod evident să servească la îmbunătățirea cunoștințelor de engleză ale Lilei.

– La naiba! o auziră exclamând pe Lila. Sunt franțuzoaică și nu americancă. Și buzele mele pronunță de la sine cuvintele. Vrei să-mi fac rost de altă gură, pentru a pronunța mai corect? Făcu botic și se aplecă spre Webster.

– Să nu schimbi absolut nimic la tine, spuse Webster. Te vreau așa cum ești. Apoi o sărută.

Jean Marc tuși ușor, pentru a le atrage celor doi atenția.

Lila și Webster tresăriră. Apoi Lila sări în picioare și se repezi la Dena, pe care o îmbrățișă furtunos.

– Ce frumos din partea voastră să ne vizitați! strigă ea entuziasmată.

Webster se ridică și dădu destul de rezervat mâna cu Jean Marc. Era pentru prima dată când cei doi bărbați se aflau față în față și Dena observă cum Webster îl cerceta cu atenție pe celălalt. Însă când văzu privirea plină de afecțiune pe care Jean Marc i-o aruncă Denei, de câte ori aceasta spunea câte ceva, se convinse că și el o iubea

cu adevărat. Nu încăpea nici un dubiu că și ea simțea la fel.

– Ce vă aduce încoace? întrebă într-un târziu Webster, după ce ajunse la rezultatul mulțumitor al cercetărilor sale.

– Ei bine, începu Dena mai puțin sigură pe ea, riscând o privire furișată spre Jean Marc, deși încă nu am discutat problema cu Jean Marc, aș vrea să vă întreb totuși întâi pe voi ce părere aveți. Uite unde vreau să ajung – ce-ați zice, dacă am face o nuntă dublă? Am putea să o celebrăm la noi, la castel, și ați scăpa și voi astfel de Angélique.

Privi spre Lila, ca și cum ar căuta sprijin la ea, apoi continuă:

– Sunt de părere că pe noi ne unesc atâtea, că prin aceasta nu am face decât să cimentăm și mai trainic prietenia noastră.

Cei doi bărbați se priviră cu surprindere. Încă mai ezitau să-și manifeste același entuziasm ca viitoarele lor soții, dar Dena și Lila erau atât de încântate de perspectiva dublei căsătorii, că lui Jean Marc și lui Webster nu le rămase până la urmă o altă alternativă, decât să se declare de acord.

– Doamne!, exclamă Dena, dacă nunta va fi peste o săptămână, am o groază de pregătiri de făcut. Cred că

este mai bine să ne întoarcem acasă și să mă pun neîntârziat pe treabă.

Se despărțiră după repetate îmbrățișări. Înainte de a pleca, Webster o trase un moment deoparte pe Dena și-i șopti la ureche:

– Îți doresc noroc din toată inima, Dena. Sper din tot sufletul să fii la fel de fericită alături de Jean Marc, pe cât sunt eu alături de Lila.

– Asta este cât se poate de sigur, îi răspunse Dena radioasă. Apoi îl luă pe Jean Marc de braț.

Pentru drumul de întoarcere le-a fost necesar de două ori mai mult timp, pentru că se opreau aproape la fiecare pas, pentru a se săruta. Dena simțea tot mai pronunțat cum sărutările lui Jean Marc îi învolburau sângele.

Nevoia de a i se dărui toată deveni atât de puternică, încât se întrebă cât va mai fi capabilă să aștepte. Mai ales că se zice că ar exista nu doar zile, ci și nopți de dragoste.

SFÂRȘIT

Tiparul executat sub comanda 40 279
Regia Autonomă a Imprimeriilor
Imprimeria CORESI
Piața Presei Libere, 1, București
ROMÂNIA

6413